

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert_Nye_Jody_Lynn-Mytus_14-Pervekce_nebo_perferze.pdb

PDB Name: Asprin Robert-14-PERVEKCE nebo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.7.2007
Modification Date: 25.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin
Jody Lynn Nye
PERVEKCE nebo PERFERZE
aneb
Mýtus při tom nesmí chybět

Úvod

Právě držíte v rukou něco důvěrně známého a zároveň nového. Svým způsobem tento fakt nahání hrůzu. Nejprodávanejší série Mýtických dobrodružství si na poli sci-fi literatury vydobyla jedinečnou pozici. Překvapivý počet jejích čtenářů si neuvěřitelně přesně pamatuje každý detail a jemný rozdíl. A vy teď máte před sebou nový díl v sérii Mýtických dobrodružství. To bychom měli tu důvěrně známou část. Nové je druhé jméno na obálce. Tato kniha vznikla spoluprací Roberta Lynna Asprina, otce celé série a autora mnohých dalších knih, a Jody Lynn Nye, spisovatelky s více než dvěma tucty dílek. Máte před sebou nové dobrodružství, nebo chcete-li řádku kalamit, v nichž hrají hlavní roli Skeeve a jeho partáci, které jste poznali během prvního tuctu dílů. Děj začíná těsně po skončení dvanáctého dílu M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp.

Před pár lety napsali Bob a Jody jinou sadu románů pro nakladatelství License Invoked v New Orleans. Vytvořili také několik povídek, které vyšly společně v nakladatelství Meisha Merlin pod názvem Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas. Tyto příběhy mimochodem připravily scénu pro tuto knihu, i když k jejímu čtení je nemusíte nutně znát. A proč vlastně Jody Lynn Nye, ptáte se? Jednoduše řečeno, Jody už předešlou spoluprací prokázala, že se umí dobře podílet na světech jiných autorů – nejvýraznějším důkazem toho jsou čtyři romány, na nichž pracovala s Anne McCaffrey. Sama napsala několik humorných románek. Fakt, že se Jody a Bob znají více než dvě desítky let, sehrál také bezesporu svou roli. A když se rozhodovalo o spolupráci na Mýtických dobrodružstvích, Jody Lynn byla první na seznamu. Spolupráce ovšem neznamená, že od Roberta Lynna Asprina už neuvidíte další samostatné knihy. Žádný strach, všechno bude.

A co se vlastně děje v pozadí Mýtických dobrodružství, že jsou oba spisovatelé, ale obzvláště Robert Asprin, tak zaneprázdnění? Oba dva totiž současně pracují na jiných knihách. Robert Asprin už do nakladatelství Penguin Putnam dodal první ze dvou fantasy románů plných vzrušujících akcí. Série se bude jmenovat „Wartorn“ a termín dodání její druhé části už se nezdá příliš blíží. Bob také rozšiřuje druhý tajemný příběh v dosud nepublikované sérii. Jody zase právě dokončila novou knihu v medicínské sérii pro nakladatelství Talor's Ark SF, která se jmenuje Dáma a Tygr. Možná už vám díky tomuto seznamu knih začíná být jasné, proč se oběma autorům zdála spolupráce jako dobrý nápad. Problém se jmenuje termíny... prostě kde vzít čas to všechno napsat včas. Čtenáři i vydavatelé volají po dalších příbězích. Sami vidíte, kolik toho má Bob. Psát humor je složitá a často pomalá práce – natož pak jemný situační humor v sérii Mýtických dobrodružství. A to ani nemluvíme o tom, kolik námahy stojí vymýšlet kvalitní nové vtipy a pamatovat si ty předešlé humorné scény po více než dvaceti letech od prvního dílu. Druhý autor přidá knize nový rozměr, čerstvý nádech a porci smíchu... a také druhý pár rukou, které mohou při nedostatku času pomoci rozehrát klapky na počítači a uklidnit tak nás, kruté vydavatele, kteří vyžadujeme alespoň jeden přírůstek do rodiny Mýtických dobrodružství ročně.

V Pervekci nebo Perferzi najdete jasný Bobův rukopis, jeho citace na začátku kapitol a zálibu ve střídání uvozovacích sloves přímé řeči (všimli jste si, že málokdy používá slovo „řekl“?). Díky spolupráci s Jody naopak zaznamenáte malé rozdíly v podání vám známých postav a dialogů. To je rys každého společného díla a nedá se tomu vyhnout, i když se někdy jedná o nepatrné odchylky. Kdybyste o knize mluvili s Bobem nebo Jody, nezapomeňte, že se budou tvářit, že tu konkrétní skvělou část, o níž nadšeně hovoříte, určitě napsal ten z nich, s nímž zrovna mluvíte. Pasáže méně vydařené samozřejmě napsal ten, který u rozhovoru právě chybí. (Hmmm, když o tom tak přemýšlím, tohle je ta opravdová výhoda společného psaní.) Ale s největší pravděpodobností budou ty dobré nápady navzájem taktně podsouvat tomu druhému.

Tak tady to máte. Výsledek spolupráce, která dala opět život dalšímu dobrodružství Velikého Skeeve a jeho kamarádů. Tentokrát se pustí do křížku s nejobávanějšími silami ze všech dimenzí v knize, která vám bude něčím známá a zároveň trochu nová.

Dobře se bavte.

Vydavatel.

Kapitola první

„Není to tak úplně hospoda v pravém slova smyslu.“

H. Johnson

Soustředěně jsem se díval na svíčku v mosazném svícnu, který se skoro ztrácel uprostřed nepořádku na stole. Zapal tu svíčku, říkal jsem si v duchu a maximálně se koncentroval. Zapal ji!

Kdyby mě někdo pozoroval oknem, viděl by blondátele mladíka z Tulpu (pokud by tuto dimenzi vůbec znal), který civí na nezapálenou svíčku. Jiná bytost z několika tuctů dalších dimenzí by mě identifikovala coby mladého muže jménem Skeeve Veliký, čaroděj králů a král čarodějů. Nikdo z nich by si ale nepomyslel, že přes všechnu reputaci divotvorce, diplomata a organizátora jsem v oblasti magie pořád v počátečním stavu... učednickém.

Učedník. Sedl jsem si na lavici rovně, abych se poškrábal na zádech. Koukal jsem do blba. V mém nitru se bouřily všechny druhy emocí a rušily mě od úkolu, který jsem si sám zadal. Nejprve se ve mně vzedmula vlna lítosti. Právě jsem totiž opustil veškerý svůj dosavadní styl života: peníze, pozici dvorního čaroděje, kde jsem mohl donekonečna těžit jen ze své reputace, vzkvétající obchod, který mi nabízel více možností, než jsem vůbec mohl využít. Ale nejvíce lituji toho, že jsem opustil své přátele. Odešel jsem hlavně kvůli jednomu z nich – kvůli tomu nejlepšímu a nejdůležitějšímu příteli. Tím je Aahz, pocházející z dimenze Perv. Je mým mistrem, učitelem, průvodcem, parťákem a hlavně přítelem. Stal se jím ve chvíli předčasně smrti mého mistra kouzelníka Garkina, který byl zavražděn na konci jedné hodiny výuky.

Zavalila mě vlna strachu. Tehdy jsem se přes kouzlo zapálení svíčky nedokázal dostat. I když to už teď umím levou zadní, o moc dál jsem ve studiích magie nepokročil. Proto jsem se vrátil na Tulp, abych začal znovu od základu a postupně se vypracoval. Jak to bude trvat dlouho? Nemám nejmenší tušení. A co když se po těch hodinách dřiny nakonec ukáže, že nemám na magii vůbec žádný talent? Jak se s tím vyrovnám? Co když se nenaučím být tím čarodějem, za kterého mě všichni kromě mých přátel mají?

Nakonec mě přepadl pocit samoty, ale to je svým způsobem dobře. Odešel jsem od přátel, kteří mi byli oporou v časech dobrých i zlých, kteří mi dávali plnou důvěru v situacích, o nichž se mi coby čarodějnickému učni (a potenciálnímu zloději) ani nesnilo, natož pak abych jich byl přímým účastníkem a zároveň šéfem. Nastal čas opustit jejich ochranná křídla a zjistit, kdo vlastně jsem. Ke studiu magie potřebuji také samotu. Nemohu se učit před davem lidí. Potřebuji mít možnost udělat chybu a pak se z ní poučit, aniž by ji za mě někdo opravoval. Musím znát své hranice, i když to dá dřinu. Také je třeba si své přátele zasloužit. Když se dnes ohlédnu, musím se zastydět za situace, kdy jsem se ke svým nejbližším a nejdražším choval jako hlupák. Být chvíli sám se sebou mi udělá jedině dobře.

V dobrovolném exilu ale nejsem úplně sám. V hospodě, kterou jsme tak nějak zdědili po bláznovi jménem Is'tvan a kterou víceméně vlastní, žiju se třemi kamarády. Glíp je můj mladý zelený dráček. Pryskeřník – válečného jednorožce – jsem získal od vysloužilého válečníka Quigleyho. S Glípem jsou nejlepší kamarádi. Zajda, nádherná žena, je neteří jakéhosi mého bývalého zaměstnavatele (jakéhosi je v mém životě hodně) Dona Bruce, kmotra mafie. Za všemi barbieovskými pohledy má Zajda dobře všech pět pohromadě. V M.Y.T.H. Inc. nám dělala účetní a pokladnici a nakonec odešla se mnou, aby mi dělala asistentku a spojení s ostatními dimenzemi.

Vrátil jsem se zpátky ke svíčke. Tohle kouzlo už je na mě příliš lehké. Přestal jsem cítit spojení mezi vůlí a Silou. Spojení, které jsem se dříve tak těžce učil, abych mohl vůbec zvládnout tok energií mezi nebem a zemí.

Zazvonil zvonek. Na kamenné podlaze se ozvaly tiché kroky a za chvíli se přiblížily ke mně.

„Skeeve, můžeš na chvíli, prosím?“ požádala mě Zajda, když strčila hlavu do dveří. „Tohle budeš muset vyřešit ty, já jsem na to krátká.“

Zvedl jsem se od stolu s nezapálenou svíci a pospíchal ke dveřím. Pohled kukátkem ukázal pár Tulpanů s nadšeným výrazem a zavazadly. Hospoda už je léta opuštěná, ale povedlo se mi ji vyčistit tak, aby byla obyvatelná. Bohužel se rozesla fáma, že ubytování opět funguje, což ale nebyl můj záměr. Zajda obvykle všechny posílala pryč, ale pochopil jsem, proč jsem to tentokrát měl být já. Ti dva nadšenci na prahu byli turisté, kterým jenně naznačení nestačí.

Jeden z magických talentů, jímž mistrovsky vládnu bez jakýchkoli pochyb, jsou iluze. Ihned jsem halu zaplnil imaginárními pavoučími sítěmi a spadlými rozbitými trámy nad galerií. Na sebe jsem hodil proměňovací kouzlo, takže jsem vypadal jako hrbatý stařec se zamaštěnými vlasy henžícími se hmyzem všeho druhu. Zajdu jsem úplně schoval za iluzi sarkofágu s kostrami zkřížených paží na hrudi a lebkou na vrcholu. Pak jsem otevřel dveře.

„Aaaano?“ zaskřehotal jsem.

„Dobrý den!“ rozzářil se muž. „Neměli byste jeden pokoj na přespaní?“ Když se mi ale podíval za křivé rameno na ruinu plnou havěti, jeho výraz se změnil. „Tedy... myslel jsem, jestli nevíte o nějakém hotelu poblíž, kde bychom mohli přenocovat?“

„Pojdte dál, račte,“ pobídl jsem je pokroucenou rukou. Muž couvnul. Ten okamžik se zdálo Glípovi příhodné strčit hlavu do dveří. Proměnil jsem mu šupinatou dračí hlavu ve velikého prašivého psa. Jeho dech nebylo třeba nijak měnit. Sám o sobě je natolik vydatný, že by odpudil i červy. Muž se ženou ustoupili o další krok.

„Asi půjdeme,“ zašeptala žena. Oba dva se spěšně omluvili a rychle skočili na vozík. Muž zapráskal bičem a kůň se dal do klusu. Počkal jsem, až mi zmizeli z dohledu, a pak jsem se hlasitě rozesmál.

„Díky, Glípe,“ pochválil jsem dráčka a poplácal ho po hlavě. Blaženě vyplázl jazyk. Zrušil jsem proměňovací kouzlo a nechal tak opět vyniknout jeho přirozeným, pomněnkově modrým očím mláděte. Šlehnul jazykem a oslintal mi celý obličej. Zvedl se mi žaludek. Glíp o pár kroků couvnul a pak se rozběhnul zase ke mně, přičemž se pod jeho vahou rozhoupala podlaha. Podíval se na mě s nadějí v očích.

„Skeeve... hrát?“

„Teď ne. Hrát si budeme až později,“ slíbil jsem. „Musím pracovat. Proč si nenajdeš Pryskeřníka?“

„Glíp!“ odkotáčil a vzal s sebou oblak prachu z trámů.

Obrátil jsem se zády ke dveřím. Ze stínu vyšla Zajda. Taková kráska s nádhernými zrzavými vlasy a ladnými křivkami dává mužům snadno zapomenout na to, že by se jí měli dívat do očí a ne níže... i když mimochodem obojí stojí za to. Připomínala lesní nymfu, která se náhle vynořila z hloučku stromů. Nechal jsem zmizet iluzi a nahradil ji normálními zdmi a nábytkem.

„Díky,“ vydechla. „Když jsem ty dva turisty viděla, bylo mi jasné, že ode mě jim ne přijde jako dostatečná odpověď.“

„Není zač,“ ujistil jsem ji. Kdybychom bydleli na Bazaru na Pakle, obtěžovat neteř Dona Bruce, kmotra mafie, nebo člena M.Y.T.H. Inc. by si netroufla jediná dušička. Obyvatelé mé dimenze – Tulpané – jsou notoricky proslulí svou neschopností a nedostatkem bystrého rozumu. Zastrážit je dá někdy pořádnou práci.

Já jsem také Tulpan. Ale za ta léta působení s mými přáteli, obzvláště s Aahzem, jsem se hodně změnil. Když se ohlédnu zpátky v čase, už chápu, co ten Pervekt měl na mysli slovy „Domů už se vrátit nemůžeš“. V minulosti mi to nešlo na rozum, protože stačilo odemknout dveře stanu na Bazaru a byl jsem doma. Tohle je domov, kam už se nemohu vrátit. Už vím, že sem nepatřím, ale je to vhodné místo, abych zde dělal to, proč jsem se sem vrátil.

„Za deset minut bude oběd,“ zavolala Zajda a zamířila do kuchyně. Do nosu mi vklouzla vůně jídla a vrátila mě zpět do reality. Zajda vaří mnohem lépe než já. Když jsem ji požádal, aby mi na Tulpu dělala asistentku, netušil jsem, jaké to bude mít další výhody. Myslel jsem, že se budu donekonečna živit dušenými veverkami a krysami, což jsou mé jediné kuchařské kousky. I když pořád lovím většinu našeho masa já a trhám bylinky z bujného podrostu kolem hospody, Zajda dokáže tyhle jednoduché suroviny připravit rukou gurmána. Má v sobě totiž mnoho skrytých talentů a vždycky mě překvapí tím, co všechno ví nebo se dříve učila. Mám podezření, že by byla mnohem lepší čarodějka než já. Vypadá to ale, že o umění magie projevuje stejně mizivý zájem jako o rodinný business.

#

S povzdechem jsem za sebou zavřel dveře studovny. Stále ještě nezapálená svíčka stála nehybně na stole. Napojil jsem se na siločáru, která proudila zemí hluboko pod hospodou, a načerpal do sebe její energii. V mysli jsem vytvořil horkou jiskru a seslal ji na knot. Svíčka ihned vzplála životem. Příliš jednoduché, pomyslel jsem si a zamířil do kuchyně. Touto lekcí už se v ničem nezdokonalím. Musím se po inspiraci poohlédnout někde jinde.

„Marfa posílá Glípovi nový obojek,“ zamumlala Zajda a zamíchala bublající polévku. „Je to dárek od její přítelkyně, princezny Annymariejulči. Máš ho na stole,“ pokynula daným směrem suchým koncem sběračky. Rozbalil jsem ho. Obojek z pevné kůže (doufal jsem že ohnivzdorné) měl světle modrou barvu, aby šel Glípovi k očím. Byl vykládaný světle modrými drahokamy, které nebyly menší než mé klouby na palci, částí mozku jsem ihned bryskně spočítal jejich hodnotu. Kdyby se mi náhodou nedařilo, každý z nich by nás alespoň jeden rok uživil. Zakroutil jsem nad těmi myšlenkami hlavou a zlobil se sám na sebe. Mám spoustu peněz – mnohem víc, než si za svou práci zasloužím. Zajda si všimla, že mám špatnou náladu. Za jiné situace jí žvanění není vlastní, ale tentokrát udělala kvůli mně výjimku a začala vesele tlachat o náhodných tématech.

„Strýček si pořídil nového krejčího a ten se mu snaží prodat celý šatník. Tolik fialových látek jsi ještě nikdy neviděl.

Neřekla bych, že volánky jsou zrovna jeho parketa, jestli mi rozumíš?“

Tiše zazvonil zvonek. Vyskočil jsem. Zajda se zatvářila podezíravě. „Nečekáš, že by se vrátili zpátky, vid?“

„Snad ne,“ pokrčil jsem rameny. Nemám náladu na další otravy.

#

Než jsem dorazil do haly, zvonek se ozval ještě dvakrát, ale jen lehce, jako kdyby dotyčný tahal za provázek jen jako za nitku. To budou určitě zase ti turisté, pomyslel jsem si a popadl mě ještě větší vztek. Ani jsem se neobtěžoval s proměňovacím kouzlem a jedním švihem jsem otevřel dveře dokořán.

„Nemáme otevřeno!“ zařval jsem. Muž na prahu uskočil a rukama si chránil obličej. „Jděte pryč!“

Chvilku na mě civěl a pak zmizel. Zamrkal jsem. Ani jsem nepoužil magii a zastránil jsem ho. Zamyslel jsem se. Pak jsem zmateně bouchnul dveřmi a otočil se.

Stál za mnou a díval se mi do očí. „Prosím,“ žadonil. „Potřebuji s vámi mluvit.“

„Ne, nepotřebujete,“ trval jsem na svém tvrdošíjně. „Hospoda je zavřená.“

Všiml jsem si jeho oříškově hnědých očí s horizontální čočkou, která mu propůjčovala pohled pokorné ovce. Naklonil kudrnatou světlou hlavu na stranu a ještě více se přiblížil ovčímu vzhledu. „Ale vy jste přeci Skeeve Veliký, ne?“

„Jistě, tedy chci říci ne!“ Tohle překvápko mě zastihlo nepřipraveného. Jak mě poznal? „Nejsem veliký. Mám studijní volno.“

„Ale my potřebujeme vaši pomoc.“

„Mojí ne.“ Opáčil jsem pevně a přišel až k němu. Krčil se v rohu a já se tyčil nad ním. „Jděte pryč! Vypadněte.“

Ovčí muž sáhl do kabátu. Připravil jsem si obranné kouzlo, ale nepotřeboval jsem ho. Zmizel. Oddychl jsem si a vrátil se do studovny.

Objevil se přede mnou znovu, ruce prosebně sepnuté a naléhavě žadonil. „Prosím, Mistře Skeeve, musíte mě vyslechnout?“

Automaticky jsem zvedl ruce a utvořil ochrannou síť. Ovčí muž se vznesl do vzduchu a kroutil se, jak jej obklopile silové vlny. Tohle kouzlo mě naučil Aahz proti nepřítelům.

Tenhle chlapík ale vypadal strašně uboze a bezmocně, až jsem se za to svázání zastyděl. Rychle jsem kouzlo zrušil a mezitím si vyslechl jeho žvanění.

„Zabili by mě, kdyby věděli, že jsem tady. Dál už to ale nemůžeme snášet... slyšel jsem, že vy jediný byste je mohl, řekněme přesvědčit, že to, co dělají, není úplně ten nejlepší nápad... Tedy, já osobně si myslím, že to je špatný nápad, ale všichni by se mnou nemuseli souhlasit... tedy jsem vlastně ochoten přistoupit na to, že se možná mylím?“

Než se nohama dotknul země, probudil ve mně nenadálý zájem. „Kdo by vás zabil?“ vyzvídal jsem.

Ovčí muž vyhrkl, jako by se zalekl svých předešlých slov.

„To že jsem řekl? No, myslel jsem tím, že by ze mě byli nešťastní. Opravdu nešťastní. Ne že by na to neměli právo, když takhle zpochybňují jejich rozhodnutí, ale?“

Vtom vešla Zajda a chytila muže za paži. „Pojďte se posadit a povědět nám o tom. Možná vám Skeeve může doporučit někoho, kdo by vám s tím problémem pomohl. Co vy na to?“

Ovčí muž skoro bečel vděkem a radostí. Otočil na ni své velké oči. „To by bylo báječné! Tedy pouze za předpokladu, že vám to nevadí. Chci říci, že vás nerad vyrušuji takhle v soukromí. Normálně by mě to vůbec nenapadlo?“

#

Když jej Zajda usadila do křesla u krbu se šálkem horkého čaje, návštěvník se trochu zklidnil. Sedl jsem si do velkého ušáku mezi něj a Zajdu, kdyby zase začal hysterčit. Zůstal ale klidný, i když při popisování problému nemluvil zrovna souvisle.

„Jmenuji se Korbáčik a zastupuji vládu města Parenice v dimenzi Niva,“ spustil. „Tedy bývalou vládu... ale to bych předbíhal. Můj národ nikdy nebyl zrovna kosmopolitním. Je těžké to přiznat a nechci o ostatních mluvit nijak špatně, ale myslím si, ano, myslím si, že naše uzavřenost vychází z faktu, že jsme dosud od cizinců nikdy nic nepotřebovali. Máme úrodnou půdu, dostatek dobytka a plodin a více než mírné klima.“

„To zní jako ráj,“ vložila se do toho Zajda.

Korbáčik se hoře usmál. „Milá dámo, tak by se to klidně dalo říci. Stačily ale dvě kostky a pár dalších dabelských vymožeností, abychom se ocitli v nynější vážné situaci. Ale to už zase jdu přímo k věci.“ Zatvářil se rozpačitě.

„Vůbec se neostýchejte,“ ujistil jsem ho. „S Dably už přišlo o peníze spoustu bytostí. Souvisí váš problém nějak s hazardem?“

„To ani ne,“ rozpovídal se náš návštěvník a nejistě se ošíval v křesle. „A i kdyby opravdu hazardovali, když se na to dívám zpětně, myslím si, že se nejednalo o úplně fér hry.“

„Pokud je pořádali Dablové, buďte si jistý, že nebyly fér ani trochu,“ ujistila ho přesvědčivě Zajda. „Tím spíše, že jste z cizí dimenze. Dablům jde jen o peníze – a pokud možno o všechny.“

„Řekl bych,“ zaváhal Korbáčik a patrně se mu ulevilo, že to za něj někdo zformuloval příměji, než by byl ochoten vyslovit, „že tak nějak to trochu bylo. Přemluvili naši vládu, aby vložila přebytky do hry s pár šancemi. V té době to vypadalo jako dobrý nápad. Byla to tutovka. Kdybychom uzavřeli vysokou sázku, zisky by byly závratné. Nadnesli tenhle návrh ke všelidovému referendu?“

„Parenice není království?“ divil jsem se.

„Jistě že ne,“ odpověděl Korbáčik překvapeně. „No vlastně bývalé. Ale jako vládní systém se nám nezdálo vůbec fér. Když starý král odstoupil, jeho syn se nechal slyšet, že se necítí být dostatečně moudrým, aby mohl svému lidu vládnout. Proto chtěl, aby měl každý svůj hlas a mohl o zemi spolurozhodovat. Tímto způsobem by žádná moudrá myšlenka nepřišla vniveč, víte?“

„A nikdo by nemusel nést vinu za špatná rozhodnutí?“ podotkla ironicky Zajda.

„Také se to tak dá říci,“ přiznal Korbáčik. „Zpočátku s tím byli všichni spokojeni. Později se ale ukázalo, že sbírat názory všech jednotlivců kvůli každé prkotině je poměrně nešikovné. Logicky jsme pak došli k závěru, že bychom měli shromáždit názory za jednotlivé větší územní celky a pak je prezentovat prostřednictvím jednoho zástupce. Pokud ale někdo žije na hranici dvou krajů, je často těžké přiřadit svůj názor jen jednomu z nich. A tak se stávalo, že někteří hlasovali dvakrát.“

„A proč vás vlastně poslali?“ přerušil jsem ho. I tak malý vzorek tohoto typu logiky mi pěkně zamotal hlavu.

Korbáčik se na mě skromně podíval. „No, víte, někteří mě považují za jednoho z nejrozhodnějších. Nevím, jestli je to pravda. Možná ano. Ale to opravdu nevím.“

„Pokračujte,“ povzbudil jsem ho.

„Ach, ano. Tak tedy když se nyní ohlédneme zpět, už víme, že jsme měli tehdy ověřit naše šance a zjistit, zda jsou opravdu tak vysoké. Všichni ale cítili, že zpochybňovat motivy našich návštěvníků by nebylo správné. Vypadali, že nám tolik chtějí pomoci zvýšit naše bohatství!“

„To se klidně vsadím,“ ušklíbl jsem se. „Vzali vám všechny peníze?“

„Všechny ne,“ rychle nás Korbáčik ujistil. „No, většinu. Nějak se protlučeme. Myslím, že nás litovali. A tak nám prodali tohle.“ Pod kabátem měl schovaný D–hoplák. Vypadal funkčně, ale jinak dost ošuntěle. „Je to báječná věcička,“ rozplýval se nadšením. „Každý chtěl dostat možnost cestovat do jiných dimenzí. Představte si, že než přišli Dablové, neměli jsme o jiných dimenzích ani tušení! I když možná jsme se to raději ani neměli dozvědět, protože – však sami víte – cestování se pěkně prodává!“

Přikývnul jsem.

„Vaši lidé poznali spoustu nových věcí a propukla u nich nákupní horečka. To se stává.“

Vím to moc dobře. Stačí si vzpomenout na první výlet na Bazar na Paklu. Chtěl jsem koupit všechno, co jsem viděl. Jediné štěstí bylo, že jsem neměl žádné peníze. I přesto jsem skončil s malým drakem.

„Přesně tak,“ potvrdil Korbáčik. „A ukázalo se, že za D–hoplák a nákupy dlužíme víc, než můžeme splatit. Abych byl upřímný, Nivané nejsou ve vyjednávání zrovna přeborníky. Mezi sebou vždycky se vším souhlasíme a dohodneme se.“

„Takže po vás jdou výběrčí dluhů?“ zeptal jsem se.

„Ne, ne! Své dluhy vždycky splácíme. Ošidit někoho o těžce vydělané peníze by nebylo fér... tedy?“ odmlčel se Korbáčik, „...ani ne tak o těžce vydělané jako o ty, které jim dlužíme. Nemohou za to, že nemáme dostatek zkušeností a neumíme jednat s takovými“

„Podvodníky?“ navrhla Zajda.

Korbáčik zrudl až ke kořínkům svých světlounkých vlasů. „Tak bychom jim říkat nemuseli. Ale každopádně nám došly peníze. Skoro všechny. Potřebujeme pomoc.“

„Já ale nejsem finanční poradce,“ ohradil jsem se.

„Nepotřebujeme finanční poradce,“ ujistil mě Korbáčik a podíval se na mě strastiplnými očima. „Ty už jsme si našli. Teď potřebujeme, aby nám někdo pomohl se jich zbavit.“

Podívali jsme se na sebe se Zajdou a pak zpátky na našeho hosta. „A proč jim prostě neřeknete, aby odešli?“

„To my... nemůžeme,“ rozechvěl se Korbáčik a sklopil oči k zemi. „Pervektní desítce prostě nemůžete říci, aby odešla.“

Zvedl jsem obočí. Začíná to znít zajímavě. „Perfektní desítka? To jako krasavice?“ Představoval jsem si sám sebe, jak stojím hrdinně mezi Nivany a jejich nádhernými nepřáteli. Jaký bych sklídl vděk, kdybych vyřešil takové malé nedorozumění. Studovat nemusím přeci pořád, ne?

Korbáčik se zašklebil. „Myslím, že jsou patrně krásné... i když musím přiznat, že jsem možná proti zeleným šupinám a žlutým očím trochu zaujatý... a ty veliké tesáky... opravdu odpuzující... Ale třeba správně nerozumím estetice?“

Našpicoval jsem uši. „Počkejte – vy nemyslíte perfektní, ale pervektní? Vy jste si řekli o finanční radu Pervektům?“

„No ano, začalo to jako slibná poradenská smlouva,“ přiznal Korbáčik zoufale. „Měly nejvyšší doporučení. Přišlo jich deset a během mžiku rozmetly celý náš systém organizace. Vyhodnotily naše dluhy a potenciální zisky a dotlač... nasměrovaly nás k novým věcem. Pod jejich vedením jsme rozjeli malé kšeftíky a ony prodávaly zboží do ostatních dimenzí. Brzy nás donutily otevřít nové továrny a kontrolovaly naše výdaje. Za pár let bylo po dluzích. Teď ale nějak moc všemu velí. Nemůžeme je dostat pryč.“

„Deset... Pervektek?“ zopakoval jsem opatrně. „Deset... Pervektů... a k tomu ještě žen?“

„No, ano, tedy... pak přišel jeden Nivan, který přežil pobyt na Maču a přinesl s sebou historky o vás a o tom, jak jste přelstil Mači a vyhrál jejich Trofej. Tolik to na nás zapůsobilo! Konečně jsme našli někoho, kdo z nás sejme jho útlatu a osvobodí nás...“ zarazil se a polknul, „od vztahu, který se v nás zakořenil více, než je zdrávo a než bychom očekávali.“

„Vy potřebujete pomoc,“ začal jsem. „Ale já vám ji neposkytnu.“

„Ale Mistře Skeeve!“ zaúpěl Korbáčik.

Vyšvihnul jsem se na nohy a Nivan ihned také vyskočil.

„Vezmu vás za svým přítelem. Na Pervekty je expert. Všechno vysvětlím sám. Nebudete muset nic říkat.“

„K Aahzovi?“ zeptala se Zajda a chytila mě za ruku.

„K Aahzovi.“

Kapitola druhá

„Dáváme se znovu dohromady.“

J. Blues

„My jdeme za čarodějem?“ zeptal se Korbáčik cestou skrz dav obchodníků a zákazníků, kteří se prodírali uličkami mezi stany na Bazaru na Pakle.

Nivan se mě držel za ruku jako klíště. Vyvalenými očima sledoval nejrůznější dimenzionální cestovatele, jak smlouvají s Dably a ostatními prodáváči nad pestrou škálou zboží a služeb. Musím přiznat, že jsem si na tohle místo natolik zvykl, že jedině reakce nováčka na Pakle mi připomenou, jaký je tu všude kolem randál. Nabídka je opravdu pestrá – od upnutého oblečku pro trpaslíka až po rozložitý plátěný kabát, pod který by se schovala celá rodinná sešlost Impů.

Dablové s červenou kůží všech velikostí, věků a tvarů tu smlouvají mezi sebou, ječí a očerňují si navzájem zboží, předky i celkový vzhled, až se nakonec domluví na výhodné ceně. Pak se jim obličej opatrně rozzáří úsměvem. Hlas ale i při krátkém lichocení na závěr obchodu zůstává ohlušivě vysoký. Jakmile dojde k nákupu, žádný z Dablů dlouho neotáčí. Čeká na něj další obchod nebo zákazník. Stovky obyvatel různých dimenzí se tu tlačí, klopýtají a strkají v davu a hledají svůj vytoužený předmět. Pokud není na prodej na Pakle nebo se nedá sehnat jinými legálními či nelegálními prostředky, pak je to vskutku nedostatkové zboží.

Ve vzduchu se tam vznášá plno pachů. Některé jsou příjemné – třeba vůně koření či pečeného a vařeného jídla, ale tohle všechno přebije stejný počet opravdových smradů. Například před chvílí jsme prošli kolem vagónu plného shnilého hmyzu. Ani si netroufám odhadovat, jestli ta patetická tělíčka patří na smetiště nebo do kuchyně místní restaurace. Za ta léta působení coby budoucí zloděj a pak čarodějnický učeň jsem se naučil jíst leccos, ale nikdy by se můj jazyček nesrovnal s pervskou kuchyní nebo dabelskou pochoutkou na špejli. U obou je záruka nezapomenutelných žaludečních potíží – za předpokladu, že jejich stravení vůbec přežijete.

Na Korbáčika flirtovně pomrkávala Trollka s typicky zelenou pleť a bujným poprsím, které překypovalo přes přehnaně hluboký výstřih lemovaný krajkou. Zachytil jsem ale její pohled dříve a zavrtěl hlavou. Když mě poznala, smyslně se usmála, pohodila laškovně zelenou kšticí a obrátila se k dalšímu objevu, nápadně oděnému Impovi obtěžkanému prsteny a řetězy. Na zdejší kapsářské prostředí poněkud odvážný muž.

„Není čaroděj. Je to můj nejlepší přítel,“ opravil jsem Korbáčika. Měli jsme štěstí, Aahz je prý právě na Pakle. Na naší základně tu bydlí kamarádka Tananda, která je čirou náhodou také Trollka a zároveň cvičený zabiják. Zajda mě ujistila, že Aahz tenhle stan také využívá jako přechodné bydliště, když je v této dimenzi. Tananda nás dovedla do pivní zahrádky s nabídkou sezónních várek, která se nacházela několik řad od naší kanceláře.

Hned u vchodu do hospůdky mě ohlušila umcaca umcaca hudba. Už jsem na Tulpu tak dlouho, že jsem úplně zapomněl na pakelský Weisenheimer Fest. Mezi širokými dřevěnými stoly se snažili se sudy na ramenou protáhnout Dablové v kožených kalhotách a elegantních zelených kloboučcích napařených mezi špičatými rohy. Dřevěná veranda byla celá ověšená malovanou keramikou a kovovými džbány. Na lavičkách pod ní seděli obyvatelé nejrůznějších dimenzí.

Někteří mávali prázdnými püllitry a dožadovali se další rundy, jiní si pod lavicemi dávali po dlouho očekávané pitce

šlofika (Weisenheimer Fest se koná jednou ročně). Další se kolébali ze strany na stranu do rytmu hudby muzikantského tria, které sedělo na stoličkách na konci tanečního parketu. V žáru poledního slunce nikdo netančil, ale pít se všichni poddávali statečně.

Na konci jednoho stolu seděl Aahz, sám, a klopil do sebe pěnivý mok ze džbánu velikosti kýble. Nikdy předtím jsem nebyl tak rád, že ho vidím. Zdál se mi skoro krásný, i když nikdo jiný by nemohl velké zelené netopýří uši či zuby dlouhé jako prsty nazvat krásnými. I když je vestoje trochu menší než já, vyzařuje z něj typicky pervektní síla a uvolněnost. (Někteří méně zkušené dimenzionální cestovatele nazývají obyvatele Pervu Perversy, ale to je jen záležitost úmyslně špatného PR, které sami obyvatelé této dimenze o své zemi roztrušují). Měl na sobě šaty, v nichž jsem rozpoznal jeho takzvané „všední páteční“ svršky, i když jsem nikdy nepochopil, proč by ve stylu oblékání měly hrát roli dny v týdnu. Světle zelená rozhalenka pěkně ladila s kalhotami barvy žlutohnědého bonbónku. Pracovně jsem si pro tuto barvu oblíbil název „máslavka“. Na zelených šupinatých nohou už žádné doplňky neměl a ani nebylo třeba. Pokoušel se mě trochu vzdělat v oblasti módy, ale ve skutečnosti to je Zajda, kdo mě naučil nevypadat tolik jako... Tulpan.

Podíval se naším směrem a udiveně vyvalil oči. Už jsme se neviděli pěkně dlouho a za rozhodnutí můžu já. Korbáčikova mise mi ale přišla natolik významná, že jsem se rozhodl „samonařízený“ exil přerušit. Byl jsem si jistý, že naléhavost situace vycítí i Aahz.

##

„Co že chceš, abych udělal?“ vyhrkl Aahz a vyprskl pivo na taneční parket. Hráč na tubu na něj hodil vyčítavý pohled a obrátil svůj nástroj, aby z něj vylil nedobrovolně obdrženou dávku moku.

„Deset... ženských... Pervektek?! V dimenzi plnejch ňoumů? Dablové je obrali o poslední pětník a Pervekty to z nich dokázaly dostat zpátky? A oni po nás chtějí, abychom je těch bab teď zbavili? Hmmm, hmmm.“ Praštil džbánkem o stůl tak silně, že jsem strachy couvnul. Zašklebil se. Pak se mu začala nadzvedávat ramena.

„Hmmm mmm mmm. Ha ha ha ha. HA HA HA HA HA HA HA! HA HA HA!“ Smál se, až se za břicho popadal a okenní tabulky řinčely. Ostatní opilci nervózně pozorovali, jak mě poplácal po zádech, stoupl si, padl na kolena a svezl se podél stolu na zem, kde zůstal sedět a chechtal se na celé kolo.

Za chvíli se vzpamatoval a namáhavě se zvedl. Chytil mě za ruku svým tradičním drtivým stiskem.

„Cha cha, part... Skeeve,“ stíral si slzy, které se mu řinuly ze žlutých očí. „Hrozně jsi mi chyběl, mladej. Tak dobrej vtip už jsem neslyšel celý měsíce. Fakt jsi mě pobavil. Faulein!“ Zvednul ruku a lusknul prsty. „Jednu rundu pro mé přátele!“

„Ale já si nedělám legraci,“ trval jsem na svém, zatímco mi Dabelka v nabírané sukýnce, z jejichž volánek jí trčel špičatý ocas, vrazila do dlaně půllitr a nastavila ruku pro peníze. Sálh jsem do měšce pro minci.

Aahz si ze svého džbánu dopřál pěkný doušek. „Ale děláš, chlapče. Nikdo si přeci netroufne vpochodovat jen tak mýrnyx týrnyx do dimenze ovládané Pervekty a slušně je požádat, aby odešli. Tedy aspoň já ne. To je, jako kdybys chtěl žraloka prosit o to, aby ti laskavě vrátil ruku, co ti právě ukous.“

„Co je to žralok?“ nechápal jsem.

Aahz se zašklebil, ale v jeho výrazu se mihl náznak smutku. „Jak za starých časů, vid', mladej? No, jestli to myslíš vážně a fakt stojíš o mou radu, vykašli se na to. Nešel bych do toho ani za čaj z celých Čín. A neptej se mě, kde je Čína. Za tvý studium už nejsem zodpovědný. Vlastně vůbec nepotřebuješ, abych ti vysvětloval, proč je to blběj nápad. Stejně už ses rozhodl a mě se ptáš jen tak pro forma. Hodně štěstí. A nezapomeň nechat u Tandy svý poslední přání, jo? Budeš mi chybět. Rád tě zase vidím, Zajdo. Pozdravuj strejdu. Promiň, kudrnáči,“ obrátil se ke Korbáčikovi, „ale až budete mít dost rovný záda na to, abyste to vyřešili sami, uvidíte, že to je o moc jednodušší, než to vypadá.“

„Obávám se, že váš přítel nevyhodnotil vážnost naší... situace správně,“ zabečel mi Korbáčik do ucha, když jsme vyšli z hospody.

„Řekl bych, že to pochopil moc dobře,“ odpověděl jsem temně.

Když už jsem to vyslovil nahlas, opravdu to znělo jako sebevražedná mise. A bez pomoci někoho, kdo Pervektům opravdu rozumí, to taky sebevražda bude. Už jsem se pokoušel spojit s Paškou, Pervektkou, která pro nás dříve pracovala, ale zrovna je někde mimo dosah na jiné misi s Pavučkou, také bývalou kolegyní. S největší pravděpodobností by nám poradila to samé co Aahz: vzdejte to a počkejte, až Pervektní desítka odejde sama. Určitě se Nivané nemají hůř než před jejich příchodem. Ale souhlasím s Korbáčikem, že je lepší stát na vlastních nohou. Parenice si zaslouží být osvobozena od jejich nadvlády.

Nahmatal jsem v kapse D–hoplák, ale po pravdě řečeno jsem na cestu zpět na Tulp nebyl ještě připravený. Neměl jsem vůbec jasno, co dál. Korbáčik se na mě podíval těma svýma velkýma smutnýma očima. Prostě ho v tom nemůžu nechat. Zajda ani nedutala. Asi souhlasí s Aahzem. Tím spíš chci přijít na způsob, jak Korbáčikův problém vyřešit. Všem bych ukázal, že nepotřebuji tučet ramen, o která se mohu opřít. Že se umím ze šlamastyky dostat sám.

„Když už jsme tady, mohli bychom si dát nějaký oběd,“ rozhodl jsem se, když jsem ucítil ve vzduchu něco lákavého.

„Příjemně bychom si zpestřili domácí jídelníček.“

Zajda se usmála. „Což takhle dát si kebab u Ali Ke–Boba?“

Nastavil jsem jí rámě, aby se mohla zavěsit. „To zní báječně. Co ty, Korbáčiku?“

„No,“ začal náš host nejistě, i když jsem mu na očích viděl velkou chuť. „Pokud by to nebyl velký problém?“

##

„Teď jsem na řadě já!“

„Ne, já!“

Když jsme došli na roh další ulice, narazili jsme na dav mužů a žen ze všech různých dimenzí. Všichni se snažili dostat do stanu, kde se prodávaly knihy a rukopisy. Na cedulce u dveří stálo: „Dnes autogramiáda!“ Zevnitř pak jeden po

druhém triumfálně vycházeli s nevkusně vázanou knihou. Když kolem mě procházel podsaditý Troll s otevřenou knihou v ruce, nakoukl jsem mu přes rameno. Četl si něco na titulní straně a po chlupaté tváři se mu skulila slza. Musel jsem mu uskočit z cesty, protože se nedíval, kudy jde.

„Impové jsou z Imperu, Dablové z Pakly,“ stálo na obálce. „No, to je novina. To je přeci jasný, že Impové jsou z Imperu. A Dablové z Pakly.“

„Zol Icty!“ vykřikla náhle Zajda.

„Co?“

„To je spisovatel! Píše knihy s radami do života. Jsou úžasné! Mám je všechny. Počkejte tu chvíli, Skeeve. Jestli je dneska tady, musím od něj získat podepsaný výtisk.“

„Jasně,“ souhlasil jsem. Zajda se prodrala davem ke dveřím. Dostřkal jsem Korbáčika na druhou stranu ulice, na strategické místo kus dál od vzrušených čtenářů. Jakmile lidé vyšli z rohu a uviděli ceduli, ihned se začali dychtivě hrnout ke stanu a zablokovali tak ty, kteří vycházeli. Přesto se kupodivu nikdo netvářil našťavaně nebo netrpělivě. Když je na prodej nějaký žádaný produkt, obvykle se vyvolenými prostředky k jeho dosažení stávají zuby, tesáky či kabelky. V duchu jsem vztáhl mysl k siločárám, ale ve stanu se evidentně žádná magie nepoužívá. Musí v tom být něco jiného, že jsou všichni tak dobře naladěni.

Zajda se objevila asi za hodinu. Její velké modré oči zářily jako hvězdy. Tiskla si tu cennou knihu k hrudi a blaženě vzdychala.

„On je tak skvělý!“ vykřikovala Zajda a zhluboka dýchala. „Podívej, Skeeve! Budu si té knihy vážit do konce života. Koukni se, co mi napsal dovnitř: Stačí mi jediný pohled, abych poznal, jak jste citlivá a šlechetná. Využívejte dál svých skvělých vlastností, aby z nich mohl mít užitek celý svět. Zajdě vše jen to nejlepší Zol Icty.“

Udržel jsem se od uchichtnutí, které ve mně vyvolal její blažený výraz. „To je opravdu moc pěkné,“ překonal jsem se. Nezněl jsem sice úplně přesvědčivě, ale Zajda si toho asi nevšimla.

Korbáčik se podíval na zadní stranu, kde byl autorův portrét. Je to malý šedivý muž s velkýma očima, uzounkými ústy, pršáčkem, malinkýma ušima a pěknými vlnitými černými vlasy. Poznal jsem v něm obyvatele dimenze Šotie, odkud pocházejí význační matematici a technici. Aahz jim říká „počít a čoví programátoři“. Asi proto, že jsou známi svým počítáním, komplexním myšlením a pokrokovými nápady. Jen tomu slovu čoví moc nerozumím. Vypadají jako embrya, hlavně díky své barvě. Zajda ze sebe pořád chrlila nezadržitelný proud slov o setkání.

„... a učil se poznávat lidi ze stovek dimenzí. O každém z nich ví úplně všechno... o Trpaslicích, Impech?“

„I Pervektech?“ zeptal jsem se, protože mě právě něco napadlo.

„No jistě,“ zastavila se Zajda v polovině přívalu slov. „Určitě o nich taky píše. Proč?“

„Potřebujeme specialistu,“ řekl jsem. „Možná bychom si s ním mohli promluvit.“

„To je úžasný nápad!“ rozzářila se Zajda. „Zkusím zjistit, jestli bychom ho mohli vzít na oběd!“

S tím se ponořila zpátky do věavy.

Uběhlo dalších dvacet nebo třicet minut, ale když dav prořídil, objevila se Zajda ve dveřích knižního stanu s autorovou rukou pevně v dlaních. Hlavou jí sahal jen k uchu, ale ona se jej držela, jako by to byl nejdůležitější muž v průvodu jejího strýčka. (Zajdu vychovávali tak, aby se stala děvkou, ale v této, ehm, pozici je Zajdy škoda.) Úvodní představování pojala skoro jako kouzelník, který předvádí svou nejlepší iluzi. Když vyslovila mé jméno, Zolovi se rozzářily oči.

„Skeeve Veliký,“ podal mi autor dlouhou ruku. „Pane jo, o vás jsem ale tolik slyšel. A musím říci, že jste splnil má očekávání.“

Neměl jsem na sobě ani své obvyklé proměňovací kouzlo, které jsem nosíval při styku s klienty. Takže viděl pouze blondáťeho mladíka s pečlivě oholenou tváří. „Jak to myslíte?“

„Slyšel jsem, že se umíte vcítit do druhých a že máte skvělý charakter,“ mazal mi med kolem úst. „Šlechetnost vyzařuje z každého vašeho póru. Být ve vaší přítomnosti je pro mě velká čest.“ Zmítal jsem se mezi pocitem na zvracení a naprostým polichocením. O vcítování se a dokonalém charakteru se Aahz nikdy nezmínil. Většinou byl našťvaný kvůli tomu, že jsem ve chvílích našeho vítězství nad nepřítelem nepopadl vše, co leželo na stole. „A co pro vás mohu udělat?“

Kapitola třetí

„Tak pojďme tu show ukázat do ulic!“

M. Rooney

Když jsem Zolovi během oběda vysvětloval naše poslání, snažil jsem se působit v souladu s reputací, na níž u mě trval. Kus od knihkupectví znám jeden schovaný stánek s malinkatou šerou jídelnou. I přesto nebylo jednoduché si tam soukromě pohovořit. Jeden po druhém k našemu stolu přicházely stovky lidí. V natažených rukou drželi knihu a prosebně se uculovali. Jelikož jsem se měl chovat soucitně, snažil jsem se udržet a nevybouchnout při každém vyrušení. Musel jsem se ale přemáhat čím dál víc, protože se mi většinou podařilo ze sebe vychrlit pár slov a hned tu byl další žadatel o autogram.

Díky své pozici na Bazaru jsem se během oběda obvykle mohl spolehnout na vrchního, který všechny nezvané posluchače vyprovodil k jinému stolu. Tentokrát ale hvězdný host a jeho sláva dostali i jeho, Dabla ve středních letech, a on se nijak nesnažil dav nadšených Zolových fanoušků odklonit z cesty našemu jídlu, pití a proudu mých slov.

Šotek na mě spiklenecky mrknul, když vzhlednul od knihy, kterou právě podepisoval ženě s modrým obličejem. Při pohledu na svůj idol zčervenala tak, že její skřítkovský obličej rázem získal barvu safíru. „Máte ohromnou trpělivost,

Mistře Skeeve,“ ujistil mě, „ale už se nemusíte bát. Tahle je poslední. Prodal jsem dnes 8 736 kopií a kromě téhle jsem už podepsal všechny.“

Vyvalil jsem na něj oči.

„Vy jste je počítal? To jste to stihl sledovat?“

Skromně pokrčil rameny. „Počítání je druhá přirozenost Šotků. Říká se, že naše matematické nadání se rovná dokonalosti pravého úhlu. A nyní buďte tak laskav, nalijte mi šálek čaje a probereme váš problém.“

Samým ohromením jsem beze slov uposlechl.

„Pervektové,“ pokyvoval zamyšleně a usrkával čaj. „Pervektové jsou velice zajímaví. Pocházejí z dimenze, které jsou vlastní jak magie, tak vyvinutá technologie a mohou tedy snadno těžít z obojího. Fyzické dispozice jim umožňují bez úhony přežít situace, které slabší jedince okamžitě zahubí. Pokožka funguje jako přirozené brnění, zuby a paznehty jako odstrašující zbraně. K tomu všemu ještě nesmíme tomuto druhu upřít mimořádnou inteligenci. Vlastnímu úsudku věří natolik, že je někoho z nich velmi těžké přesvědčit, aby své plány nerealizoval.“

Podívali jsme se na sebe s Korbáčikem a přitakali. (Zajda ještě nepřestala na našeho hosta zírat, i když bych řekl, že nás už poslouchá.) „Ano, to přesně sedí na ty, které znám,“ souhlasil jsem.

„Klíčem k úspěchu je udržet tajemství. Nikdy Pervektovi neprozrazujte, co od něj chcete. Jinak se ze všech sil vynasnaží vám plány zmařit. Od někoho s takovou inteligencí a sebejistotou nemůžete očekávat, že bude plnit přání nižších druhů. A z jejich pohledu jsme takovým druhem všichni.“

„Toho jsem se právě bál,“ zamumlal Korbáčik. „Snažili jsme se jim říkat, aby odešly, ale nic.“

„Vy jste ale nemluvili z pozice síly, pane Korbáčiku,“ upozornil jej Zol. „Pervektům musíte prostě diktovat.“

To tedy držím palce, pomyslel jsem si. „Rád bych nejdříve nastínil své plány já, pane Zole,“ začal jsem. „Máme proti sobě deset Pervektek. Nemůžeme proti nim jít silou, protože jak jste správně poukázal, hravě by nás rozsápaly. Hrozby také nejsou moc platné – ze stejného důvodu. Vydírání by se otočilo proti nám a kromě toho se do takových nekalostí nepouštím. Zdá se, že nám zbývá jediné zjistit, co by je vystrašilo. Vím, že se Pervektové nedají snadno odradit, ale i oni se přece musejí něčeho bát. Nebo bychom je mohli něčím přelstít, aby odešly a už se nevrátily. Něco jako mor v království nebo tak nějak. Doufám, že nám můžete poradit něco na jejich odpuzení.“

Šotek se na mě vážně podíval. „Až tuto informaci získáte, hodláte ji použít v praxi?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Slíbil jsem tady Korbáčikovi, že se pokusím jeho lid osvobodit.“

„Toho si na Tulpanech vážím nejvíce,“ odvětil Zol zvesela. „Vždycky chtějí sloužit dobré věci. Radím vám, abyste do toho zkrátka skočil po hlavě. Nechte se vést vašimi úmysly.“ V zápalu hovoru jsem vyskočil na nohy. Zajda mě chytila za ruku a stáhla zpátky.

„Potřebovali bychom nějaké konkrétní rady,“ upřesnila kousavě. „Jak se může jeden Tulpan a pár Nivanů zbavit partičky horlivých Pervektů?“

„No, s pomocí zkušeného Šotka,“ poplácal ji po hřbetu ruky hubenými šedivými prsty. „Vaše vyprávění mě tak zaujalo, že si to nemohu nechat ujít.“

Rychle jsem pohlédl na Korbáčika, který se tvářil bezmocně, i když jiskřička naděje mu v očích hrála. „Pochybuji, že by si Parenice mohla dovolit uhradit vaše poplatky, pane.“

„Poplatky?“ opakoval zvědavě a zamrkal na mě velkýma očima. „Žádám od vás pouze to, abych mohl být u toho. Takovou příležitost nemohu zmařit. Říkejte tomu třeba výzkum. Stačí, když mi zaplatíte výdaje. Cestu, ubytování, zábavu?“ Vypočítával na dlouhých prstech.

Už se mi před očima vršila hromada zlatěáků. Musel mi mé pochybnosti vidět na očích. Zasmál se a poplácal mě po rameni. „Nejím moc, spát mohu kdekoli a zábavu si najdu skoro ve všem. Nebojte se. Uvidíte, že to dotáhneme do zdárného konce.“

Začínal se mi líbit. „Rád bych ještě nabral pár známých,“ dodal jsem.

„Pokud chcete mou radu,“ naléhal Zol a nalil si další šálek čaje, „vezměte ženy. Vždycky říkávám 'nasad' zloděje na zloděje.“

„Ne zloděje,“ opravil jsem ho s úsměvem. „Zabijáka.“

Když jsme se vrátili do našeho stanu, Tananda si zrovna balila batoh.

„Právě se chystám ven,“ oznámila nám hned ve dveřích. „Jedu navštívit maminku na Trollii. Kulík už tam je. Mamina se rozhodla vyměnit tapety v celém baráku. A znáte ji, když si něco umane... Má celej seznam úprav, který bude po Kulíkovi v domě chtít. A taky si vzpomněla, že má vytrhat ty minule udělané podlahy a namísto kamenných dlažeb chce položit teraco. Musím tam jet a fungovat mezi nimi jako tlumič. Kulík mámě prostě neumí říct ne na jakoukoli hovadinu. Alespoň v mé nepřítomnosti.“

Tak tuhle starší Trollku, maminku jedněch z mých nejchytřejších a nejdůvěryhodnějších přátel, jsem nikdy neviděl. Pokud je Tananda alespoň zčásti po ní, musí to být úctyhodná žena.

„Ale já bych tě chtěl najmout na mou vlastní misi,“ vyděsil jsem se.

„A Aahz jede?“ zeptala se a zvědavě natočila hlavu.

„Ehm, ne,“ zamumlal jsem. Energicky nacpala do batohu hromádku krajkového prádla: malinkaté spodní kalhotky černé a smaragdové barvy, podprsenky, které něžně podpoří Tandiny překrásné křivky a přesto jim dopřejí vzrušující pohupování... Chvilku jsem jen tak fascinovaně koukal, ale nakonec jsem se přinutil podívat se jí do očí. „On... no... má moc práce.“

Tananda chápavě přikývla. „Řekl, že do toho nejde.“

Musel jsem uznat, že má pravdu.

„Hm, je to tak. Ale pomůže nám jiný expert. Je si jistý, že společně vymyslíme způsob, jak obranu Pervektů desítky prolomit. Dovol, abych tě představil Zolovi Ictymu.“

Zol Tandě vroucně stiskl ruku. „Madam Tanando! Jsem šťastný, že se mohu seznámit s tak půvabnou Trollkou!“ „Myslela jsem si, že to budete vy,“ zacukrovala Tananda a tulila se ke spisovateli mnohem přátelštěji než k ostatním. „Říkejte mi Tando.“ Ani mi Zol nemusel připomínat, že Trollky věří v blízký fyzický kontakt, a to dokonce i při prvním setkání. Šotek si to evidentně vychutnával. „Zaslechla jsem, že máte dnes bejt na Bazaru, ale nechtěla jsem riskovat ty davy. Moc ráda vás poznávám. Vaše knížky se mi moc líbí.“ „Ujišťuji vás, že potěšení je na mé straně,“ opáčil Zol z hlubin prvotřídního objetí. Tananda ho pustila a obrátila se na mě. „Nejsem z toho tvýho novýho dobrodružství úplně odvázaná, ale věřím ti. Kulík to prostě bude muset s mamkou vybojovat sám. Podlaha z teraca bude určitě vypadat pěkně.“ „Skvělý,“ oddychl jsem si. „Teď ještě zbývá naverbovat několik dalších partáků.“
##

Ani přítomnost Zola Ictyho nezmírnila obavy ostatních bývalých kolegů. Oslovil jsem dva mafiánské vymahače, kteří tvořili tu svalnatější část M.Y.T.H. Inc. a nyní měli na starost hlídání zájmů mafie na Bazaru. Převzali naše kanceláře v dřívějším hráčském klubu Rovná šance. Kvido je kus chlapa v prudce elegantním obleku s velkými vycpávkami a širokými klopami, které snadno ukryjí kapesní kuši. Nosí ji pod sakem vždy a všude s sebou. Pozdravil mě se smíšenými pocity náklonnosti a obav zároveň. „Ve vši účtě k tobě, šéfe,“ oznámil Kvido, „nerad se zaplítám s jakoukoli Pervektkou. Znáám Pašku a znám Aahze a jsem rád, že jsou na naší straně barikády. A naprosto přesně vím, koho z nich bych si raději naštal. Větší šanci bych měl proti Aahzovi.“ „Musím také vyjádřit své nejhlubší politování.“ Frigo, Kvidův bratranec, je trochu menší, ale o nic méně zastrašující spojenec. Stejně neoblomný, stejně oblečený a naprosto shodně po zuby ozbrojený jako Kvido. „Můžeme ti poskytnout výzbroj, ale není možný a snad ani politicky vhodný, abychom se tvý akce účastnili. I kdybysme pořád byli pod tvým velením, Don Bruce by na tohle řekl jednoznačný „ne“. Pokud to je jen trochu možný, s Pervektky si nic nezačíná. Přesto ale nechceme, aby se ti cokoli přihodilo, takže pokud bys na tom trval, i přes svý rozkazy tě doprovodíme.“ Když jsem nereagoval, oddychl si. „Zlom vaz.“ Vrátil jsem se do stanu a podíval se na svou malou armádu, mnohem menší, než v jakou jsem doufal. Zamračil jsem se. „Možná bychom mohli najmout Amazonky,“ navrhl jsem. „To je nesmysl!“ vykřiknul Zol. „Trollka, inteligentní dáma a Tulpan – vaše zkušenosti, důvtip a vůdcovské schopnosti mnohem převyšují vaše skutečné potřeby. Přidejte k tomu poddajnost Nivanů a můj psychologický rozbor a nemáte se čeho bát!“ V dobrodružném businessu už se pohybuji dlouho na to, abych těmto slovům dával přílišnou hodnotu, ale schopnosti svých dvou společníků znám dobře. Jestli jde jen o to pojmenovat slabé stránky daného protivníka, zabiják a účetní bohatě stačí. Kromě toho mě Tanda se Zajdou bedlivě pozorují. Nechci je shazovat tím, že jim teď ukážu svou nedůvěru. „Nejdříve provedeme průzkum,“ prohlásil jsem rozhodně. „Zjistíme, jak funguje jejich struktura, a pokusíme se přijít na jejich plány, než jim s nimi začneme manipulovat.“ Zajda se usmála. To bylo to, co chtěla slyšet. „Průzkum,“ přemítala Tananda. „Kdepak mají základnu, Korbáčiku?“ „Ach, na hradě,“ informoval ji Nivan. „Princ ho nepoužíval. Raději žije na okraji, hrad je příliš v centru a zdá se mu moc masivní. Má kamenné stěny a kachlové stropy s těžkými trámy. Velmi bezpečný. My Nivané máme rádi nedobytné budovy.“ „Paráda,“ ušklíbala se Tananda. „Paráda?“ opakoval jsem. „To jako že nejsou někde uprostřed pole, kde bychom aspoň snadno slyšeli, co povídají?“ Věnovala mi pobavený pohled. „To bysme je těžko odposlouchávali. Už jsi se někdy zkusil k někomu nepozorovaně připlížit doprostřed pole?“ „Jasně že ne,“ odsekl jsem rozhořčeně. „Viděli by tě přeci přicházet na kilometry daleko... aha.“ „Přesně tak,“ rozzářil se Zol. „Vidíte? Už navzájem využíváte a podporujete své silné stránky. Takže Pervektní desítka se cítí naprosto v bezpečí a je si jistá, že se k nim nikdo neproplíží. Najít dobré místo k odposlechu a zjistit vše potřebné by neměl být problém.“

Kapitola čtvrtá

„Největší problémy si většinou způsobujeme sami.“
Dr. Frankenstein

„Projeď mi ty čísla ještě jednou, drahoušku,“ požádala Caitlin starší Pervektka v květovaných šatech. Hůlkou udeřila do stolu. „Nedělej to, Vergetto,“ vyštěkla mladounká slečna od klávesnice. Otočila své hluboké jantarové oči na starší kolegyni. „Naštveš tím gremliny v mateřské centrále.“ „Stejně se musí probudit, když mi dávaš takový odpovědi,“ odsekla Vergetta mrzutě. „Takhle by s mámou neměl nikdo mluvit. Je to špatná odpověď. Určitě.“ „Já bych řekla, že je správná,“ řekla Oshleen, vysoká štíhlá Pervektka, která vplula do místnosti s drobnější krajankou v patách. Počkala, až jí hedvábné roucho splyne ke kotníkům a pečlivě nalakovaným nehtům. „Sama jsem ty výpočty připravila a Tenobia zkontrolovala sklady. Z pokladnice zmizelo asi deset procent.“

„Zase?“ zaúpěla Vergetta. Třískla rukou do stolu, za což si vysloužila od Caitlin další pohled. „Co se s těma Nivanama děje?“

„Říkala jsem ti, abysme jim ten D–hoplák zabavily,“ vysvětlila jí Pervektka v černém hávu. Měla zúžené oči a v rohu místnosti si pilovala nehty do ostrých špiček.

Vergetta se k ní trpělivě otočila. „Je to jenom hračka, Loorno. Dělá jim radost.“

Loorna vyskočila a vycenila žluté tesáky. „Pokaždé, když si s touhle hračkou hrajou, začnou utrácet peníze! Peníze, který nemají! Peníze, který my nemáme! Jsou to prostě hlupáci!“

„Jsou to Nivani, co bys čekala? Že si obchodního ducha jen tak vycucají z prstu?“

„Kdyby si z něj vycucali trochu sebeovládání, dala bych pak každému dudlík a řekla, ať se procucají až k obchodnímu poznání. Takhle ale na jednoho zařeš a ten se schoulí a svádí to na všechny ostatní.“

„Kdyby se mi dostal do ruky ten Dabel, co jim D–hoplák prodal, vrazila bych mu ho pod ten jeho špičatej vocas,“ zavrčela Tenobia. „Přemlouvala jsem je, aby ho dali do pokladnice a při každém použití se museli podepsat, ale kdepak. Nechtějí nám ho svěřit do úschovy. Nemusely bysme jim ho vrátit a to je „ne kamarádké a nekolegiální“. Takže si ho tajně předávají z ruky do ruky a ani pět minut nezůstane na stejném místě. Když ho nemáme pod kontrolou, nemůžeme jim diktovat, kam můžou a kam ne. A to se taky děje... Lítaj si do všech dimenzí, který je jenom napadnou. A pokaždý se vrátí se suvenýrem P–O–K–A–Ž–D–Ý. A tím pádem musí mít najednou každé z nich všechny ty nový hejblátka a vymoženosti a proudí nám sem dovozní zboží jako na pásu. A protože nic z toho není zadarmo, drancujou pokladnu aby to mohli zaplatit. Nikdo se neptá – na to nejsou dost asertivní. Prostě sem tam nějaký peníze ukradnou. Každé z nich má pocit, že má právo nějaký peníze utratit. Ani jeden z nich v sobě nenašel dost odvahy vzít všechno, ale není všem dnům konec. Problém je, že se nezastaví když jim někdo řekne ne. Třeba my.“

„Udělalysme chybu, když jsme jim oznámily, že se blížíme k vyřešení jejich problému,“ vzdychla Oshleen a leštila si nehty o rukáv. „Myslí si, že už je po chudobě.“

„To ale není!“ vyprskla Caitlin. „Pořád si vedu příjmy a výdaje.“

„Já vím,“ opáčila Oshleen. „Vždyť víš, že já sama každé den všechno přepočítávám.“

„Na papíře!“

„A kdyby tví gremlinové přestali pracovat, jaký bys měla záznamy? Žádný!“

„No tak dívky, no tak,“ ztišila je Vergetta. „To stačilo!“

„Zajímat se o nové věci je přirozené,“ vložila se do toho konejšivě Nedira. „Jsou zvědaví. Líbí se jim hračky.“

„O hračky tady nejde,“ nedala se Tenobia. „Jde o to, co stojí. Když se jim okoukají, neprodávají je dál. Prostě je shromažďují a myslí si, že jim peníze budou padat do klína.“

Paldina si přejížděla bříšky prstů po rtech. „Kdybychom tak mohly předejít tomu, aby se tyhle trendy rozšířily po celým království, dovoz by byl pod naší kontrolou a dostaly bysme z něj nějaký procenta. A to ani nemluvíme o tom, že bysme je nenechaly šidit. Ted' zaplatí předraženou cenu vždycky, pak se k tomu ani nemůžou přiznat. Dřív nebo později do pokladnice stejně proniknou i se správcem, a až se nebudeme dívat, vezmou si mince. Říkala jsem vám už dávno, že tam máme nastražit draka.“

„Prostě nejsou tak dobrý v osobní zodpovědnosti,“ pokrčila rameny Vergetta. „Proto si najali nás.“

„Potřebujou pokladníky, ne finanční manažery,“ nesouhlasila Loorna. „Jsou to ovce, který potřebujou pasáky a pár ovčáků na hranice. To je to. Než jim tady začneme nový život, stačí je dát do ohrady.“

„Kdyby nás prostě jenom nechali dělat naší práci,“ vyslabikovala pomalu otrávená Oshleen, kterou už tyhle nekonečné dohady nebavily, „mohly jsme už bejt půl roku pryč. Jenom nám ten džob znemožňujou. Paldina neměla nikdy přistoupit na úkolovou smlouvu a už vůbec ne na takovou, která nám zakazuje dělat současně na jiných konzultacích. Smlouva měla mít přesný časový vymezení.“

Paldina, elegantní a jemná ve dvoudílném kostýmku s květovanou šálkou přes rameno, vyskočila z pohovky a popadla Oshleen za límec hedvábných šatů. „Eště jednou to řekneš a utrhnu ti hlavu! Kdepak jsi byla, když jsem o tom všem jednala? Poflakovala ses a kupovala další hadříky? Naparovala ses někde na přehlídce?“

„Ponižovala jsem se pro tyhle nebožáky! Potřebovali jsme ten vynález! Mohly jsme využít Čumbedny na masovou hypnózu a zbavit je toho zlovyku. Ten Dabel z nich udělal nákupní maniaky!“ bránila se Oshleen s nebezpečným výrazem ve tváři.

„A stejně jsi ji nevyhrála. Nedokázala jsi ani takovou brnkačku.“

„Ale dámy, no tak,“ přerušila je Nedira a postavila se mezi ně. Její kypré tělo vytvořilo mezi dvěma Pervektkami perfektní tlumič, zatímco ony na sebe přes její ramena vysílaly blesky. Charilor tiše přešla za Paldinou a ostrým trhnutím strhla její ruku z Oshleena krku. Paldina žhnula vzteky a mnula si zápěstí. „Není třeba se dohadovat Stalo se. Ted' potřebujeme najít řešení.“

Oshleen si drhla krk. „Pokaždý, když tyhle bláznys dostaneme z dluhů, jeden z jejich váženého výboru utratil nový zisky, aniž by nás nechal odečíst náklady. A další zase ani neví, co ten druhý dělá. Utrácí rychlejš, než my jim stihneme vydělávat. A kvůli tej smlouvě si nikdy nemůžeme říct o platbu. Musíme je postavit na nohy a udržet je tak po dobu šedesáti dnů. Na to jsme přistoupily! Nemůžeme ani dostat zaplacení. Když si řekneme o mzdě, kompletně zboříme veškerou předešlou práci. protože tím vyprázdníme zbytek pokladnice. A když odejdeme a nezabráníme úniku peněz, budou nám to dávat za vinu. Zničí nám reputaci ve všech dimenzích.“

„Má pravdu,“ souhlasila Tenobia. „Musíme tady tvrdnout, dokud je z tý bryndy nevytáhneme a oni se neustálí.“

Paldine zaúpěla a chytla se za hlavu. „Já chci odsud pryč a už se nikdy nevrátit!“

„Co když uděláme jednu velkou půjčku, která přinese do rozpočtu všechny peníze potřebný na šedesát dní včetně našeho poplatku,“ navrhla Caitlin s mazaným pohledem v očích, „ale budou za ní zodpovědní Nivani? Pak bysme mohly odejít. Království by na tom bylo výborně, minimálně finančně, když ne společensky.“

„A co až přijdou věřitelé?“ zchladila Nedira malou Pervektku. „Nebude jim trvat ani tejdén, než dvouměsíční prachy utratí. Já chci vědět, kde můžeme zisky zvýšit legitimně?“

„Stručně a jasně, z parenicovýho exportu už žádný další peníze nekápnou,“ vypočítávala Paldina. „Trhy s ručně tkanými výrobky už mám taky skoro nasycený. Básnický sbírky Nivanů jdou na odbyt asi jako mrtvej kůň. Úspěch jsme mívaly ve fabrikách s domácima potřebama. To by ale Vergetta s Charilor,“ podívala se úsečně na podsaditou mladou ženu, která se opěla o zeď se založenými rukama, „nesměly udělat ten vejpad na Pakle, kde jsme mohly mít prakticky nekonečnou zákaznickou síť.“

„Byl to snad náš nápad?“ odsekla Vergetta. „Zapomeň na to. Jestli se mi ta Trollka ještě dostane pod ruku, udělám z ní fašírku a bude jednou provždy vyřešeno.“

„O to jsme se taky pokusily,“ usklíbila se Charilor. „nandaly jsme to jí i těm jejím nohsledům docela pěkně. Když se na to díváš z jedny strany, vlastně jsme si to u ní předplatily.“

„Tos mě moc neuklidnila!“

„Nechte toho, prosím!“ překřičela Nedira oba hlasy.

„Myslím,“ ozvala se poprvé Monishone od svého stolu u okna, „že jsem přišla na řešení.“

Ostatní se na ni otočily. Je jasně nejlepší čarodějkou z celé skupiny, i když Vergetta je přesvědčená, že nenávidí jakoukoli technologii, což je pro Pervektu nepřírozené. „Tak copak je to, zlato?“

Štíhlá křehká žena předstoupila před zbytek Pervektek. Modré hedvábné roucho se se zelenými šupinami poněkud tlouklo, ale tradiční barva pro obřadní magii se musí ctít. Vyhrnula si široký rukáv, aby všechny viděly malou věcičku, kterou pohupovala v dlani. „Tohle.“

„Brejle?“ vyvalila oči Niki. „Že by ses konečně odpojila od ludditů?“ Monishone má totiž technofobii, zatímco Niki je jejím pravým opakem v podobě technofila. Když se cokoli rozbije, Vergetta se neobtěžuje to spravovat sama. Prostě zavolá Niki.

„Jsi ale hloupá,“ vyprskla Monishone povýšeně. „To jsou magický brejle. Dostaneš se s nima do jiný reality.“

„To je ale novina!“ kroutila hlavou nevěřicně Niki. „A jakej je asi rozdíl mezi těmahle a setem na virtuální realitu?“

„Tyhle jsou kouzelný, chytráku,“ odsekla menší Pervekta. „Narozdíl vod tý tvý pitomý hračky fungujou.“

„Tak už toho dohadování nechte,“ uklidňovala je Vergetta. „Teprve před tejdnem jsme znovu spravily tu zeď.“ Sehnula se a sebrala Monishone brýle z ruky. „Jak to funguje?“

„Prostě si je nasad.“

Starší žena si zahákla pacičky za veliké uši a nasadila obroučky na nos. „A co mám vidět?“

„Vidíš ty malý knížečky v rohu? Vyber si jednu a sešli na ní malinko síly.“

„A??“ nemohla se dočkat Vergetta. Monishone vyčkávala a spokojeně se usmívala. „AAAAAAAch!“

Niki vyskočila a strhla Vergettě brýle z obličej. „Co se děje?“

Starší Pervekta chňapla po brýlích. „Vrat' mi je! To je nádhra!“ Znovu si je nasadila.

„Co je na tom tak krásnýho?“ nechápala Tenobia, půjčila si je a dala na oči. „Jééééé!“

„Já chci taky,“ dožadovala se Oshleen a sáhla po brýlích dlouhým drápem. Jednou rukou přidržela menší ženu a druhou si ten zázrak nandala. „To je fantastický! Skoro by se mi chtělo sundávat ty šperky ze zdi!“

„Bezohledný mrchy,“ zasyčela Charilor a zkroutila Oshleen ruku za zády. Volnou paží sáhla druhé Pervektce na obličej, až se jí podařilo brýle sundat.

„Auuu! Bouchlas mě do nosu!“

„Ukaž mi to taky!“ dožadovala se Nedira a prodírala se neurvale ostatními až k Charilor.

„Dost!“ zaburácela Vergetta. Kamenná místnost se otřásla a zavěšené lampy se roztancovaly. Osm z Pervektní desítky se přestalo přetahovat a podívalo se na ni. Monishone stála se založenými rukama a ve tváři měla samolibý výraz.

„Dejte mi je! Okamžitě!“ Natáhla k Charilor pánovitě ruku. Ta sundala brýle neochotně z nosu a položila je Vergettě do dlaně. „Všechny si sedněte na zadek a počkejte, až si je prohlídnu. Pak si je můžete popořadě půjčovat! To, že jsem nejstarší, neznamená, že vás odsud nemůžu do zejtra vykopat!“

Zbytek desítky se zahanbeně usadil do oblíbených křesel a pozoroval ji. Naprosté ticho rušil jen klapot Caitliných prstů o klávesy počítače. Vergetta kývla a nasadila si brýle.

Kromě malinké svítící knihovničky v levém horním rohu byla v brýlích tma. Rozhýbat jednotlivé knížky nevyžadovalo žádné kouzelnické umění. Pouhý dotek Síly otevřel jednu po druhé a odhalil titulní stránky. Růžová měla nadpis Růže ve věži, modrá se jmenovala Dračí slavnost a černý svazek Přišlo to z Tulpu? „Dokonce i horory?“

„Cokoli máš ráda,“ potvrdila Monishone.

Dračí slavnost se jí zamlouvala. Vergetta se k ní vrátila a znovu ji otevřela. Pouhým dotekem magie otočila první stranu. Najednou už neviděla knížečku, ale ocitla se v krajině. V dále vyplivovaly k šedivé obloze dým tři sopky. Nerovný povrch se jí zvedl pod nohama. Podívala se dolů a zjistila, že stojí na hoře zlatých mincí a šperků. Sehnula se a nabrala plnou hrst pokladu.

„Na něěěěěěěěěě!“ ozval se za ní jekot. Šperky se rozletěly na všechny strany. Otočila se a spatřila malou bytost oděnou v nablýskané zbroji, jak zuřivě mává mečem. Rytíř jí nesahal ani po kolena. Udělal výpad a řal. Meč se zablýsknul a zasáhl ji do kolena. „Au!“ zaburácela. Z tlamy jí vyšlehl plamen a jen o chlup rytíře minul. „Hej! Já jsem ten drak! To je skvělý!“ Na chvilku se podívala na své ruce. Byly to dlouhé štíhlé modré tlapy se zářivě červenými nehty.

„To se k sobě nehodí, zlato.“

Okamžitě se jí vedle ruky objevil úzký proužek duhového světla. „Tuhle,“ rozhodla a ukázala na křiklavě oranžovou.

„Jako doplněk je vždycky třeba zvolit vhodnou barvu.“ Ještě než domluvila, nehty už zářily oranžovou barvou.

„Úchvatné. A teď se dám do tebe, ty podsvinče!“

Rytíř ale nelenil a nečekal, až bude s přelakováním nehtů hotová. Vzal svou zbroj na ramena a pelášil z kopce na

nožkách velikosti prstu, jak nejrychleji dokázal. Pro draka ale nebyl nejmenší problém ho dohonit, dokonce i po všech čtyřech. Vergetta ho popadla za flígr, přehodila přes dlouhý šupinatý ocas a začala ho fackovat z jedné strany na druhou. „Tohle si na dámu nedovoluj! Copak tě máma vůbec nenaučila slušnému chování? Tu máš!“ Rytíř v mžiku fňukal jako dítě. Když už se alespoň padesátkrát omluvil, pustila ho teprve na zem. Zvedl se a dal se do běhu. Na rozloučenou mu ještě vyfoukla oblak žhavého dechu. Zmizel za vrcholkem hory. Konečně se sehnula a dala se do počítání pokladu na hoře.

Když si sundala brýle, oči měla plné slz.

„To byla nádhera, drahoušku,“ svěřila se Monishone. „Perfektní nápad! Jsi prostě génius! Je to Pervektní fantazie.“

Všech osm Pervektek se tlačilo dopředu a chňapalo po brýlích. „Teď jsem na řadě já!“ „Ne, já!“ „Já!“

„Na každého se dostane, podle věku. Caitlin?“

Malá dívka seskočila z křesílka a běžela k Vergettě s nataženými rukama. Starší Pervektka držela brýle ve výšce.

Varovně zdvihla ukazováček.

„Jak se říká?“

„Dej mi to, ty stará šeredo!“

Vergetta se rozzářila a poplácala děcko po hlavě. „Že je roztomilá?“

Ostatní sledovaly Caitlin obličej, který se kroutil a cukal. Občas otevřela pusinku a odhalila tak pár děr po mléčných zubech, kde ještě nestihly vyrůst dospělé tesáky. Další z desítky je o dvacet let starší, ale bez Caitlin se neobejdou.

Některá nejtajnější počítačová tajemství odhalila pouze ta nejmladší. Má nadání na analýzu dat a konkuruje tak méně technicky zdatné Oshleen. Časem bude ta malá umět data i moudře používat. Do té doby si z celého srdce bezstarostně užívá každou zkušenost bez jakéhokoli strachu. S brýlemi na očích podlehla jejich kouzlu a výskala, bručela a zajíkala se smíchem.

„To je ale strašidelný!“

Triumfálně si sundala brýle a podala je Charilor.

Jedna po druhé si Pervektky kouzelné brýle vystřídaly. Vergetta pozorovala jejich výrazy. Každá z nich měla po vyzkoušení brýlí radostný výraz. Když si je nakonec sňala Nedira a vrátila je Monishone, všechny se tvářily stejně.

„Takže co vy na to, dámy?“ zeptala se Vergetta.

„Je to úžasný,“ potvrdila Tenobia.

„Bude to zlatý důl,“ trvala na svém Paldina. „Kolik jich můžu dostat a za jakou dobu?“

„Kolik stojí jejich výroba?“ chtěla znát Oshleen.

„Já je chci ještě jednou!“ dožadovala se Charilor.

„Nel!“ utnula je Vergetta. „Teď ne! Takže všechny, který souhlasí s výrobou a distribucí Monishonina vynálezu, řekněte „jo“.“

„Jo!“ Ozval se jednohlasný souhlas.

„Někdo je proti?“

Ticho. Vergetta přejela očima devět dychtivých zelených obličejů. Spráskla ruce. „Dobře! Ať to frčí! Zítra do desíti ráno chci mít na stole obchodní plán. Máme velkou šanci dostat se z tohoto Kocourkova domu!“

Pervektní desítky se dala do zuřivého potlesku a radostných výkřiků.

#

Za zdmi paláce se mezitím obyvatelé demokratického království Parenice třásli a drželi jeden druhého. Ty příšerné ženské se zase sešly na hradě. A musí přitom dělat takový rámus...

Kapitola pátá

„Někdy prostě musíte lidem pomáhat,
ať chtějí, nebo ne.“

J. Stalin

Přemístění z Bazaru na Nivu s sebou neslo šokující extrémy. Z horka, hluku a prachu jsme se ocitli v naprostém tichu, kde na zelenkavé trávníky klidně shlížela světle modrá obloha. Za námi se táhla ulice s kamennou dlažbou a nepravidelnou křivkou malinkatých, ale pečlivě udržovaných domečků. Jeden se na vlas podobal druhému. Vepředu měl krámk a vzadu zahrádku. Na jednom konci ulice se nacházel veliký park s krásnou trávou a stromy. Na druhé straně se otevírala zelená louka, na níž se pásla zvířata. Uprostřed stála socha Nivana se vstřícně vztaženými rukama. Místní podoba holubů hřadovala na jejích ramenou nebo zobala na zemi píci. Glípovi se při pohledu na opeřené ptáky rozzářily modré oči. Bylo mi jasné, že by se za nimi nejraději honil, ale vodítko jsem měl pevně sevřené. Vzal jsem ho s sebou i přes Tandiny námitky, protože jsem si uvědomoval, že se mi tu bude každý sval navíc hodit. Od toho osudného dne, kdy ke mně náhodou přilnul, mě věrně chránil, jednou mi dokonce úplně zachránil život – málem za cenu vlastního. Dokonce i Pervekti se nejdříve dvakrát rozmysleli, než se pustí do křížku s drakem. Pořád je to ještě mládě, ale oheň chrlit umí... trochu. A je silný a bystrý. A kromě toho máme s Glípem malé tajemství – umí totiž mluvit. Tahle schopnost z něj činí dalšího neocenitelného sběrače informací. Proměnili jsme Glípa do podoby místního zvířecího miláčka, malého kudrnatého kozopsa.

Tvar se nám ale změnit nepodařilo. Občas jsem na noze ucítil švihnutí jeho ocasu, když se mi snažil vytrhnout a pronásledovat ptáky. Tanandě se alespoň podařilo mě přesvědčit, abych nebral Pryskyřníka. I já jsem musel uznat, že pro válečného jednorožce se v boji s Pervektami nenajde mnoho využití. Buď by ho měli za mazlíka, nebo za svačinku. Korbáčik nesměle ukázal na vysokou budovu z čajově hnědého kamene, která se nad námi tyčila na kopci. Z vysokých kuželovitých věží vlály prosté běžové vlajky.

„To je on,“ pochlubil se tiše. „Náš hrad.“

„Tohle není hrad,“ poznamenal jsem. „Hrady mají opevnění.“

„Ach, to jsme přeci nemohli udělat,“ zadrmolil šokovaně Korbáčik. „To by bylo nepřátelské gesto. Ale stejně tomu říkáme hrad. Je to otázka hrdosti.“

Tananda za jeho zády dala oči v sloup. Ale co, alespoň se nemusíme šplhat skrz hradební zeď nebo podlézat pod padací mříží. Parenicový hrad neměl ani jednu z nich. Stejně tak ve zdech nebyly žádné střílny. Každé okno bylo veliké a propouštělo přes čiré vyleštěné sklo spoustu světla. Neviděl jsem ani stopu po jediné mříži. Několik oken bylo dokořán a lehký vánek si pohrával s nabíranými záclonkami. Mžoural jsem, ale žádný pohyb jsem nezahledl. Jestlipak tam nahoře není některá z Pervektní desítky a nedívá se na nás dolů... Na proměňovacím kouzle každého z nás jsem si dal záležet. Musel jsem pečlivě skrýt svou postavu samá ruka samá noha, Zolův masitý obrys, Zajdin zářivě červený rošťácký sestřih a Tanandiny zelené vlasy. Kdyby se náhodou někdo podíval z okna, spatřil by pětici Nivanů, kteří tu chodí kolem dokola jako ovce.

Obyvatelé Parenice vskutku připomínají stádo ovcí. Všiml jsem si jedné místní ženy, jak své vyvinuté poprsí vyklání z okna domu s krámkem se zeleninou a pak se honem schovává za okno. Pak už jsem o tom více nepřemýšlel, protože Korbáčik ukázal na památník.

„Ten připomíná našeho krále na penzi, Steltona Dobrotivého. Vidíte, jak ke každému natahuje ruce jako gesto rovnosti. Po jeho odchodu se ale hodně změnilo.“ Korbáčik vzdychl. „Ne že bych si dovolil nějak kritizovat prince Koulomiéra. Musel si pro sebe vybrat to nejlepší řešení.“

Přes jeho rameno jsem zpozoroval skupinku místních, kteří k nám z nějakého důvodu zamířili s nasazenými úsměvy ve tvářích. „Je, podívejte,“ ukázala Zajda. „Uvítací výbor.“

Podoba Nivanů a ovcí se nedala přehlédnout, obzvláště když se jejich zúžené oči soustředily na Korbáčika, nebo přesněji řečeno na D–hoplák v jeho ruce.

Korbáčik zbledl. „Ach, pojdte se mnou, prosím,“ požádal nás hlubokým hlasem uvězněného osla. „Ještě vám toho musím tolik ukázat.“ Aniz by se ohlédl, vyrazil na prohlídku. Následovali jsme ho, ale z loudavé chůze jsme museli zrychlit skoro do klusu. Korbáčik tak natáhl kroky, že jsem za ním musel běžet, abych mu stačil. „Tady máme pekaře. Výtečné pečivo, dělá je Kešl. Velice chutné! A zde je vinař. A lékař. Ten se po návštěvě u vinaře může hodit.“

„Korbáčiku!“ zavolala na pozdrav jedna z udatných žen v přední linii. Díky tlumočnickým přívěškům jsme jí dobře rozuměli. Každý z nás měl jeden na krku. Pomáhaly nám chápat i nepatrné rozdíly a citové zabarvení, i když s tím jsem zrovna u téhle ženy neměl nejmenší problém. Obličejí dominoval široký úsměv, ale i z letmého pohledu by mi bylo jasné, že je trochu nucený. „Tak ráda tě vidím! Pojď si popovídat. Moc bych si s tebou chtěla na chvíli posedět.“

„Taky bych se přidal!“ trval na setkání hubenější týpek a prohrnul se vedle té matrony, aby ji chytil za lokty a mírně popoháněl. „Tolik jsem na tebe myslel! Říkal jsem si, jak se asi máš.“

„Všichni jsme na tebe vzpomínali!“ zvolal muž se šedivými kudrlinami.

S panickým výrazem nás náš průvodce rychle zatáhl doleva za roh, pak hned zahnul doprava, takže jsme se mnohem užšími uličkami dostávali dál do centra města. Protilehlé balkony se nad našimi hlavami skoro dotýkaly, takže z oblohy jsme viděli jen proužek. Další skupinka Nivanů si, bohužel, také zvolila tuto méně frekventovanou uličku. Chtěli patrně Korbáčikovi nadběhnout, aby si s ním popovídali o tom, „jak se má“.

„Tolik jsi nám chyběl, Korbáčiku,“ vykřiknul srdečně rozložitý muž a rozevřel náruč. Přes něj se dostat opravdu nešlo.

„lííí,“ zabečel Korbáčik šokované a otočil nás.

První skupina se nenechala naší kličkou dlouho mást. Řítily se k nám svižnou chůzí, jak nejrychleji dovedli. Když spatřili druhou partu, zrychlili ještě víc, aby u nás byli první. Octli jsme se mezi nimi jako v pasti. Jak se na nás hrnuli, udržoval jsem se neustále ve střehu, i když se všichni usmívali a plácali nás po zádech. Do jednoho se tvářili, že našeho průvodce pronásledují z čistě přátelských důvodů, aby spolu mohli strávit pár chvil.

„A kdopak jsou tví přátelé, Korbáčiku?“ zeptal se mladík přibližně mého věku. „Asi nejsou z města, co?“ Natáhl se, abychom si potřásli rukama. Jakmile jsem povolil stisk, jeho ruka samovolně sklouzla na Korbáčikův D–hoplák. „Není to náhodou ta naše společná cestovatelská hůlka? Už dávno si ji chci zblízka prohlédnout!“

„Já taky!“ prohlásila žena s tmavou beráncí čupřinou. „Ach můj bože, ukažte mi to. Prosím!“ D–hoplák se stal předmětem trojstranného přetahování na jedné straně s mladíkem, na druhé s tou černou ovčí a Korbáčikem uprostřed, kde se snažil oběma rukama vynález udržet.

„Buďte opatrní, prosím,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Jestli to pustím, kdo ví, co se může stát?“

Jeden nemusí být zrovna génus, aby mu to ihned došlo. Vítěz této tahanice vůlí by prostě sebral D–hoplák a odskočil by si do nějaké jiné dimenze.

„Tak mi to jen na chvíli ukažte,“ dožadovala se té hůlky neústupně žena.

„Já... už ses setkala s mými hosty?“ zasyčel Korbáčik zoufale. „Přivedl jsem je pomocí té hůlky. Dnes večer je musím vzít zpátky. Ano! Dnes večer! Možná dříve. Takže je ti jasné, že teď ho dát z ruky nemůžu. Strašně mě mrzí, že ti nemohu vyhovět... uff!“ zavřel náš průvodce. Posledním zbytkem síly vytrhl D–hoplák z jejich sevření a oběma rukama si ho přitiskl k hrudi, „... ale třeba později? Na chvíli.“

Celému davu málem sršely blesky z očí, ale nakonec se na sebe pokradmu podívali svými ovčíma očima a přeladili na široké úsměvy.

„Samozřejmě, to chápeme,“ zahřímal veliký srdečný muž. „Takže ty máš hosty? Tak tedy vítejte! Vítejte! Musíme vás provést naším krásným městem a pak si s vámi dát večeři. Pomůžeme Korbáčikovi s břemenem pohostinnosti. Věřte mi,“ dodal a poklonil se ženám, „že nás velice těší. Dámy, mé jméno je Gubín a jsem radopřítel Rady pro veřejnou bezpečnost.“

„Radopřítel?“ podíval jsem se nechápavě na Korbáčika.

„To znamená „mluvčí mezi rovnými“,“ vysvětlil nám náš průvodce. „Gubín je na řadě ve službě v bezpečnostní organizaci, která udělala velký kus práce. Stará se o to, aby na schodištích vždycky bylo zábradlí a aby na mostech bylo bezpečno a neklouzalo to. Chápete.“

Kývl jsem. Oni si vážně netroufnou ani riskovat urážku člena rady tím, že ho nazvou předsedou. Převzít vládu nad takovými trouby musela být pro Pervektky úplná hračka. Na Nivě se všichni mohou rovnat s králem. V téhle dimenzi už pěkných pár tisíc let neexistují predátoři.

„Takže, můžeme být natolik směli a zeptat se, co vás do naší krásné Parenice přivádí?“ zeptal se Gubín, když shromáždil od svých druhů dostatečný počet souhlasných pohledů.

„Jsme tady,“ oznámil jsem, jak nejpozitivněji jsem dovedl, a nechal jsem spadnout svou proměnu, „abychom vám pomohli. Já jsem Skeeve Veliký.“

##

Při pohledu na čtyři cizáky z jiného světa a zeleného draka se Nivané rozutekli na všechny strany. Korbáčik také vypadal, že by se k nim nejraději přidal, ale Tananda ho pevně držela za ruku.

„Ne tak rychle, fešáku,“ pronesla chladně. „Máš u sebe naši propustku odsud.“

„Co? Ach ano,“ zakoktal Korbáčik a poklepal na D–hoplák, který ještě svíral v rukách. Ujistil se, že ho nikdo ze sousedů nepozoruje, a ukryl jej do boty. V hospodě i na Pakle se mi před ním podařilo náš D–hoplák skrýt. Při přesunech mezi Tulpem a Paklou jsem použil trochu oslepujícího svítivého prášku. Chtěl jsem mít nějaké eso v rukávu, kdybychom se z Nivy museli náhodou nějak rychle dostat. Tananda je totiž mnohem zkušenější čarodějka a umí cestovat mezi dimenzemi bez použití jakýchkoli vymožeností. Zol mě také ujistil, že vládne dostatečným talentem. Na kouzelné technice jsme tedy byli závislí jen my dva se Zajdou. Tato potenciální slabá stránka by měla raději zůstat utajena. Svůj D–hoplák mám čirou náhodou ukrytý také v botě.

Jeden po druhém se k nám Nivané plížili zpátky a zvědavě na nás opodál zírali. Teprve po chvíli se troufli blíž a blíž, až nás obklopili tak těsně, že jsme se nemohli hnout.

„Podívejte,“ vydechl jeden z nich a prohlížel si mé oči. „Má kulaté zornice!“ Pak si ale uvědomil, že mě tím mohl urazit, a ihned to uváděl na pravou míru, „ne že by to bylo něco špatného!“

Fascinovaly je naše rozdílné barvy a typy pleti, výšky a tvary. I když náleželi k jinému druhu, Tanandě a Zajdě patřil jejich velký obdiv. Koutky očí si je stydlivě, ale zároveň zvědavě prohlíželi, mžourali přes řasy nebo je obcházel, jak nejbližší si troufli. Strach, že by něčí obdiv přerostl dotyčným přes hlavu, jsem neměl. Jednak jsou Nivané příliš stydliví a zadruhé Tananda a Zajda se o sebe umějí víc než dobře postarat. Glípa nikdo z Nivanů ani nepodrbal, i když natahoval krk, co mohl a vítězoslavně koulil těma svýma modrýma očima.

„Netušili jsme, že jste odjinud, vzácný pane,“ vykoktal ze sebe Gubín a neodolal pokušení dotknout se prstem mého rukávu. „Odpusťte mi mou troufalost, Mmmistře Sskeeve Vvveliký. Proč... proč že jste vlastně vážili cestu k nám?“ Bylo mi jasné, že mé předchozí dramatické gesto zcela zničil jejich zoufalý úprk. Využil jsem kouzelného zesílení, aby mě dobře slyšel celý dav. „Přišli jsme vás zachránit!“

„Pššš!“ gestikuloval na mě zoufale Korbáčik, abych se ztišil. „Mohly by vás slyšet!“

Myslím, že všichni rázem pochopili, o koho se jedná, protože jako na povel sklonili hlavy a rozhlíželi se s bázní v očích. Z oblohy nikdo neseslal žádnou katastrofu, takže se za chvíli zase uvolnili a ještě víc se přiblížili. Klidně bych se jim mohl procházet po zádech, kdyby mě a mé přátele nechali.

„Vy jste slyšel o našem jhu, vzácný pane,“ zašeptal Gubín a ždímal mi vzrušeně prsty. „Díky Beranu za to, že jste tu. Byli jsme svobodní lidé, vedení naším svědomím a spoluprací. Pak ale přišly ony. Nyní už nevládneme našim životům sami!“

„No, něco s tím uděláme,“ ujistil jsem ho. „Dovolte mi představit mé přátele. Tohle je Tananda. A Zajda. A zde je vážený odborník a spisovatel Zol Icty.“

O mně slyšelo jen pár Nivanů, kteří navštívili Paklu, ale Zola Ictyho a jeho poučné knihy znala alespoň polovina. Zol vyndal z batohu tucty kopií Dablové jsou z Pakly a začal je podepisovat. Pak už jsme si Gubína a jeho přátele nemohli získat víc. Vzali nás na vyčerpávající prohlídku městem, ukazovali nám každý domeček, který byl větší než kůlna. Po třech hodinách škobrtání po oblázcích jsem už necítil nohy. K velkému obdivu davu jsem Zajdu a sebe levitoval kousek nad zemí těsně za našimi hostiteli. Tananda se natáhla ve vzduchu s rukou pod bradou, jako kdyby odpočívala na pohovce. Zol se vznášel v tureckém sedu a jeho pronikavému pohledu nic neuniklo. V takovém komfortu jsme dokončili túru a vrátili se do uličky, kde jsme začali. Všechny obdivné pohledy jsem si řádně vychutnával.

„Mohli bychom vám a vašemu prvnímu nivanskému příteli nyní nabídnout malé občerstvení?“ zeptal se Gubín, i když ve výrazu tváře nebyl pro Korbáčika stejný pohled jako pro nás.

„Vážím si vaší pohostinnosti a s radostí přijímám,“ usmál jsem se srdečně. Hrdlo mi během promenád z kopce a do kopce kolem hradu pořádně vyschlo. Nikdo nechtěl, abychom se proměnili zpátky, protože, byli na mimodimenzionální návštěvu patřičně hrdí. Pervektní desítka si nás ale nevšimne pouze v případě, že se vůbec nebude dívat ven.

„To bych opravdu velice rád,“ souhlasil Zol. „Poprosil bych o šálek čaje a rád bych vyzkoušel něco malého z nivanské kuchyně.“

To vyvolalo v davu nadšený ryk. Všichni restauratěři nás prosili, abychom navštívili právě jejich podnik. Korbáčik na mě divoce gestikuloval, že pokud navštívím jen jednu hospodu, způsobím politický střet. Ve všech ale jíst nemůžeme.

„Přátelé dobří,“ usmál jsem se na tucty natěšených obličejů, „jsme ve vašem městě noví. Můžete nám něco doporučit?“

Kapitola šestá

„Jestli nemůžete říct něco pěkného, raději neříkejte vůbec nic.“

D. Rickles

Následující nehádka ohledně výběru naší restaurace možná nezávislému pozorovateli připadala zábavná, ale táhla se několik hodin. Než se konečně rozhodli, kdo bude mít tu čest nás pohostit, padla noc.

„Tak tedy dohodnuto!“ ohlásil vítězoslavně Gubín a probudil nás tak ze znučeného podřimování. Přišel k nám a mnul si ruce. Pořád se ještě usmíval, ale vypadal už unaveně. „Půjdeme všichni k Montgomerymu, kde ochutnáte pravou nivanskou kuchyni! Jste našimi hosty.“

„Když si je ale najímáme na pomoc,“ poznamenala vykutálená žena v brýlích, „pak jsou samozřejmě našimi hosty, ale cena jídla by se měla započítat do stanoveného poplatku.“

Tímto se otevřela další přesmíru slušná diskuse. „Zadržte!“ Vložil jsem se do toho dříve, než zase vypukne hodinová konverzace. „Zaplatíme si sami. Poplatek za služby si domluvíme zvlášť, až obhlédneme vážnost situace.“

„Tys nedohodl prachy předem?“ zašeptala Tananda, zatímco nás něčí dychtivé ruce postrkovaly do jasné rozsvíceného vchodu.

„No, zatím ne,“ přiznal jsem provinile.

Zelené obočí se povytáhlo k bezvadnému čelu. „A co když nemají žádný peníze?“

„Přeci je nemůžeme nechat pod palcem deseti Pervektek!“

„Poslouchej,“ začala vypočítávat Tananda. „Zprvým nikdo není mrtvej. Nikdo nehladoví. Tvoje služby mají nějakou cenu. Nemůžeš tady své služby jen tak poskytovat zadarmo. Kdyby se to doneslo na Bazar?“

Už jsem otevíral pusy s argumentem, že jsem mimo službu, ale to vlastně taky není pravda. Mám studijní volno, jak jsem řekl Korbáčikovi... a koneckonců všem ostatním. Jednoho dne svá studia dokončím... a pak nevím, co budu dělat.

Tananda má pravdu. Když se vrátím na Bazar a roznese se, že jsem svůj talent poskytoval zdarma, zavalí mě žádosti o směšně malinkaté úkoly až po složité hrdinské kousky bez nároku na odměnu. To už se mi párkrát stalo.

„Ja... ja...“

„Neboj, Skeeve,“ ujistila mě Zajda a poplácala po zádech, když se kolem mě protahovala, aby vešla do rozsvícené hospody první. Zastavil jsem se s vyraženým dechem. Zajda na sobě pracuje. Má pěknou páru. „Nech to na mně. To je moje práce.“

Montgomeryho hospoda by se v každé jiné mně známé dimenzi hospodou těžko nazývala. Podávaly se tu likéry a tvrdý alkohol, jednoduché obědy a večeře. Naprosto tu ale chyběl kouř, graffiti, barové rvačky a opilci. Připomínalo mi to spíše čajovnu, takovou tu poblíž tátovy farmy, kam chodívala máma, když si s ostatními učitelkami chtěla o víkendů popovídat. U Montgomeryho bylo tak přehnaně čisto a uklizeno, že se tu podle mě může někdo těžko uvolnit a odpočinout si.

„Připomíná mi to tu mléčnej bar,“ vypožorovala Tananda, kopla do sebe naráz celý drink a objednala si další. „Ještě jednu limonádku, prosím,“ usmála se na vrchního, podsaditého Nivana se zrzavými kudrlinkami.

„Doufám, že není naše citrusové martini příliš silné,“ poznamenal Montgomery a dolil jí ze džbánu.

„Vůbec ne,“ ujistila ho Tanda a bedlivě sledovala sklenici. Montgomery odložil džbánek. Tananda si významně odkašlala. Vrchní jí polekaně dolil až po okraj. „Tak je to lepší. Klidně tu ten džbánek rovnou nechte. Díky, fešáku.“

Když se Montgomery otočil k baru a začal ho leštit, Tananda zakroutila hlavou. „Na Bazaru už by je za ředění nápojů dávno vyhodili. Kolem alkoholu to stěží prošlo. Budu si muset tak šestkrát odskočit, než budu vůbec něco cítit v hlavě.“

Tenhle nedostatek mě nechával klidným. Měl jsem v úmyslu ucucávat celý večer jedno pivo, abych měl hlavu čistou. Budu potřebovat veškerý svůj um. Když už našli šampióna, který je má zachránit od dobyvatelek, sešla se tajně parenická rada a probírala způsob, jak to máme udělat. Korbáčik představil každého z patnácti zastupitelů královských rad. I když nepadlo jediné hrubé slovo a nikdo nikoho nenapadal přímo, chvillemi to mezi účastníky vypadalo na nevyřešitelnou krevní mstu.

„Milý učený přítel,“ kázal Wigmor, předseda Rady pro veřejné zdraví, „patrně dobře neslyšel, když jsem vysvětloval svůj názor. Jsem si jist, že v opačném případě by totiž souhlasil se všemi mými připomínkami. Blahobyt každého Nivana negativně ovlivňuje fakt, že v Parenici naprosto chybí vliv legitimního demokratického systému. Zdravotnictví tudíž trpí tím, že vláda nepožaduje náš plný souhlas. Proto bych se svou radou měl být po vašem boku a konzultovat všechny kroky, které budete v dané záležitosti činit. Doufám, že jsme za jedno, Mistře Skeeve.“

„Milý učený přítel z Rady pro veřejné zdraví,“ zanotoval Jarg, předseda Rady pro veřejnou bezpečnost, „mi nemůže vyčíst, že bych k němu nebyl fěr. Jistě chápe, stejně jako my všichni, že cizinci ve vládě, jakkoli si jejich zájmu vážíme, jednají bez konzultací s našimi představami. Týká se to samozřejmě Rady pro veřejné zdraví v celé její šíři. My bychom ale rádi, aby Mistr Skeeve a jeho družina brala nepatrně větší ohled na naši radu. Ovšemže tím nechci říci, že by zdraví nebylo velice důležité.“

Shromáždění zalapalo po dechu. Tohle byla na Nivana silná slova. Ještě pořád se všichni usmívali a tvářili se přátelsky, ale kdyby jim z očí mohly šlehat plameny, do jednoho by byli na škvarek. Když Jarg dosedl na své místo, postavila se další radopřítelkyně. Stěžejním bodem její řeči byl D–hoplák. Korbáčik by měl všem důvěřovat a vrátit jej do veřejného oběhu, jmenovitě do její péče. Kromě energického šermování rukou byl její projev stejně tupý jako ty předešlé.

Postupně na mě padala dřímota. Glíp už mi dávno položil hlavu na nohy a usnul. Mně neustále přepadávala hlava nad napůl vypitou sklenici. Zajda do mě včas strčila, abych na závěr Ardrahaniny řeči souhlasně pokýval.

Museli se vystřídat všichni mluvčí. Chtělo se mi každého popadnout za krk a varovat ho, že má jednu větu na to, aby mě informoval o svých představách. Jinak беру svou družinu a jedeme domů.

Jediný, kdo si v téhle šarádě liboval, byl Zol. Čajovna je vše, co potřebuje. Odmítal všechny nabídky vína, piva, likérů, paňáků, alkoholických nápojů, narkotik a halucinogenů (ne že by kdokoli z našich hostitelů přiznal, že by s posledními

třemi jmenovanými měl kdy co do činění). Zpočátku se zdáli Nivané trošku zklamání, že všechny jejich pokusy odmítal ve prospěch čaje a pouze čaje. Postupně mu ale snášeli na stůl nejrůznější druhy sáčků, až před ním zbylo jen místo na konvičku, hrneček a podšálek. Začínal jsem chápat, proč pozvali Pervektní desítku na pomoc nejprve do Parenice. Takové výstřednosti musely královské pokladnici pěkně pouštět žilou. Některé z nabízených čajů byly nejdražší, jaké se vůbec pěstují. Na Bazaru se prodávají přibližně zlaťák za uncii. Za takovou cenu by měl čaj stačit pro osm lidí na celý měsíc a ne ho šestkrát vymáchat a vyhodit. Zol si usrknul z hrnečku a poslouchal rozhovory.

„Správně, je třeba vysvětlit, co cítíte,“ opakoval neustále. „Jedině sdílením pocitů a informací dojde k vyjasnění a porozumění.“

Už dávno jsem dopil své pivo. Seděl jsem shrbený u stolu, pěsti si podpíral bradu, aby mi nespadla hlava ze stolu. Venku zpívali ptáci. Tmavá obloha za oknem postupně bledla. Přicházelo ráno a v podstatě ještě nikdo nic neřekl. Pálily mě oči. Bylo mi jasné, že další projev už nezvládnu. Když se chystala promluvit osmá radopřítelkyně, přerušil jsem ji. „Povězte mi něco víc o tom vlastním utlačování,“ zdůraznil jsem a narovnal se. Otočil jsem se k ostatním. Všichni vypadali stejně unaveně jako já. „Všichni jste mluvili o tom, jak by se vaše rady měly podílet na jejich svržení, ale co vám Pervektní desítku vlastně udělala?“

„Vy jste neslyšel, co vám tu naši přátelé říkali?“ zeptal se Korbáčik. „Vzaly nám všechno! Nikdo si nemůže dělat, co chce. Mají pod kontrolou každou minci. Navštěvují všechny dílny, továrny, farmy a zapisují si všechno, co děláme.“

„Kdyby mohly, vzaly by nám i to, co jsme si přivezli z jiných dimenzí,“ zabečela Ardrahan. „Potřebujeme to. Vlastní magie moc nemáme. Všechny ty kouzelné vymoženosti nám ohromně šetří práci!“

„A také věci, které jsme si dovezli na obranu – ne že bychom se potřebovali bránit, to ne!“ ujišťoval nás Jarg. „Nemáme žádné nepřátele. Parenice je nejbezpečnější místo, v jakém můžete žít. Ale... jen pro jistotu... jsme si pár věcíček koupili. Když je máme, cítíme se mnohem bezpečněji. Desítku chce, abychom jim je vydali!“

„Už nechceme být víckrát odříznuti od dimenzí,“ dodal Korbáčik. „Celá staletí se všichni domnívali, že je Niva jediná v celém vesmíru. Představte si, o co všechno jsme přicházeli! Nemáme možná ještě moc zkušeností s jinými kulturami, ale jak jinak je získat, než že k nim budeme jezdit?“

„Přesně tak!“ souhlasilo několik radopřátel. „Ano!“ „Jsou možná trochu moc opatrné.“

„Když se naše neukázněnost v cestování donese až na hrad,“ vysvětloval rozpačitě Gubín, „přijdou a osobně pozvou cestovatele na kobereček. Samozřejmě jen tak na kus řeči!“

„Ony zatýkají lidi a berou je na výslechy?“ žasl jsem. „Stalo se už někomu něco?“

„No?“ Nivané se podívali jeden na druhého. „Dalo by se říci, že vyslýchání se často vrací se ztrátou hrdosti.“

„Dávají moc těžké otázky,“ vložila se do toho Ardrahan. „To dokazuje, jak jsou chytré. Proto jsme si je přizvali na pomoc. Ale vzato čistě hypoteticky, když má někdo určité materiální potřeby a ty mu nejsou naplňovány tak, jako v dobách před příchodem jistých osob, dalo by se to nazvat nesouladem, že?“

I když jsem byl už únavou a alkoholem značně otupělý, dokázal jsem si z tohoto výroku vypítkovat jádro věci. „Mluvíte o utahování opasků? V jakém smyslu? Zdá se mi, že jídla máte dost. A pití taky,“ dodal jsem a ukázal na bohatou nabídku čaje před Zolem a na rozmanitou řadu lahví na polici za barem. „Chodíte pěkně oblečení a vaše domy jsou v dobrém stavu.“

„Nemáme peníze!“ zaúpěl Korbáčik. „Sotva mezi námi zahlédnete zlaťák! Možná se na pohled zdá, že prosperujeme, ale musíme si od nich všechno vyžebrať. Berou si do skladu zásoby pro obchodníky a vydávají vždycky jen jednodenní dávky. Zamykají skladiště v továrnách. Ráno si každý musí požádat o zboží, aby doplnil police. Když se jim některá z žádostí nezdá přiměřená, prostě vám zboží nevydají. A přitom je to naše zboží!“

Zdálo se, že jsou ostatní najednou jeho upřímností zděšeni, ale zároveň se jim ulevilo, že konečně někdo vyjadřuje nahlas to, co si všichni myslí.

Zřejmě se Pervektní desítky strašně bojí a mají strach mluvit otevřeně.

„Co je třeba nepřiměřená žádost?“ snažil jsem se z nich dostat něco konkrétního. „Víc jídla?“

„No,“ nadechl se Korbáčik náhle nějak moc nedbale. „Představte si, že by zlatník vyrobil hodně krásných stříbrných přívěsků, které mu Pervektní desítku vzala do úschovy, a chtěl by je vyměnit třeba za něco jiného, vzácnějšího?“

„To podle mě zní jako normální obchod,“ pokrčil jsem rameny. „Proč prostě oba obchodníci nejdou společně na hrad a nevyjednávají ten obchod tam? Přívěsky by se daly do košíku toho druhého a zlatník by se dostal ke zboží, které si chtěl koupit.“

„Ehm, tedy... co když je ten druhý obchodník... odjinud?“

„Jako z jiné dimenze?“ zeptal se Zol. Jeho otázka uhodila hřebíček na hlavičku. Nikdo se mu nepodíval do očí. Kývl jsem.

„Vy máte strach, že by vás odřízly od ostatních dimenzí.“

„Kdyby mohly! Ale to se jim nepovede,“ trval pevně na svém Korbáčik. „Ne dokud máme D–hoplák! Můžeme jezdit na návštěvu kamkoli!“

„Pššt!“ uklidňovali ho ostatní.

„Ale spoustu dalších věcí už nikdy neuvidíme,“ pokračoval Korbáčik šeptem. „Mají právo na odměnu, ale jsme si jisti, že si ještě samy přidělují další velmi štědré odměny.“

Okrádají ubohé Nivany za jejich zády. Byl jsem zděšený.

„Ale je tu ještě jedna záležitost, a ta se nám říká nejhůř,“ začal Wigmor. „Niva je nádherné místo, které přivádí leckoho na myšlenku rozšířit své pole působnosti?“

„Ony plánují použít Nivu jako odrazový můstek na dobývání dalších dimenzí? Jak to víte?“

„Ony totiž,“ vložil se do toho Jarg z veřejného zdraví, „mluví hodně nahlas. Něco z jejich rozhovorů asi zaslechl jeden z vedoucích hradní sanitace („Uklízeč četa,“ zašeptala mi na vysvětlenou Zajda.). Samozřejmě čirou náhodou.“

„Jistě,“ vyměnil jsem si pohled s Tanandou, Zajdou a Zolem. Přisahal bych, že ostatní mysleli na totéž co já. Pervektní desítka musí odejít.

„Takže dobrá,“ souhlasil jsem rozhodně. „Všichni teď potřebujeme pořádný spánek. Zítra se já a moje družina pustíme do vyšetřování a uvidíme, jestli přijdeme na způsob, jak se jich zbavit.“

„Ehm, uhm...“ Pozvedl ukazováček Gubín. „Mistře Skeeve, jestli mohu být tak smělý, celý večer jsme vám dávali svá doporučení.“

Zmateně jsem se na něj podíval. „Vy že jste mi říkali, jak se mám Pervektní desítky zbavit?“

„No... možná se nejednalo o přesné návrhy,“ odkašlal si skromně Gubín. „To by bylo příliš troufalé. Ale rádi bychom vedli vaše kroky.“

„Cože?“ zatřásl jsem nechápavě hlavou. Už jsem moc dlouho vzhůru. „Pokusím se shrnout, co jsem slyšel. Snažíte se mi naznačit, že nám budete říkat, jak naši operaci provádět, je to tak?“ povzbudil jsem je. „Hmmm?“

Už jsem si uměl živě představit ten vodopád slov. Rovnou jsem tomu předem utnul tipec. „A prosím o jednoslovnou odpověď.“

„Nejsem si jist vhodností jednoslovné odpovědi?“ vyhýbal se tomu Gubín.

„Ano nebo ne?“

„No,“ rozhoupala se Ardahan, „ehm... ano?“

„Ne,“ odsekl jsem rozhodně.

„Ne?“ vyvalili na mě oči všichni Nivané. Založil jsem si ruce na prsou.

„Správně. Ne. Povolali jste si nás coby odborníky. Zvážíme všechny vaše rady, ale operaci si povedeme po svém. Kdybyste si od Pervektní desítky uměli pomoci sami už byste to udělali, ne?“ rozhlédl jsem se po publiku. Horečně přemýšleli nad odpovědí.

Ardahan si odkašlala. „Je fakt, že umění spoustu magie. My ne. Nemáme dost síly na to, abychom své zájmy prosadili.“

„A víte, jak si poradit s protivníky zkušenými v magii?“ ptal jsem se k věci.

Kešl našpulil rty. „Možná bychom věděli, ale to by nesměly být zároveň tak dobré v technologii. Z těchhle dvou?“

Umlčel jsem ho. Venku právě zakokrhál kohout.

„Takže když to shrneme,“ začal jsem se zvednutýma rukama, abych předešel dalšímu vyrušování, „vy si s nimi neumíte poradit.“

„No... tedy, v současné době ne...“

„Dobře,“ rozzářil jsem se. „Pak to můžete nechat na nás. Je to tak?“

„A budete nám, ehm, dávat vědět, jak jste daleko?“ zeptal se Gubín velice krotce.

„Jistě,“ usmál jsem se. „Proti konzultacím nic nemám, ale musíte pochopit, že mě nikdo nemůže nutit řídit se vašimi radami. Pokud se na tom shodneme, myslím, že jsme domluveni.“

„Krásně řečeno, Mistře Skeeve,“ zatleskal Zol. „Moc krásně řečeno.“

Abych jim nekřivdil, musím uznat, že se Nivanům ulevilo. Obzvláště Korbáčikovi.

„Myslím, že si navzájem velmi dobře rozumíme,“ shrnula to Zajda a obdařila velkého Nivana jedním ze svých nejvíce sexy modrookých pohledů. „Pak bychom tedy,“ zapředla a formulovala svou řeč do tradičních nivanských frází, „mohli tento předmět diskuse opustit? Mistr Skeeve má před sebou dlouhý den. Měli bychom ho i s jeho společníky nechat jít spát. Já bych s vámi se všemi ale ještě chtěla chvíli mluvit.“

„Bude nám největším potěšením,“ vykřiknul Gubín.

„Skvělé!“ zazubila se Zajda a předvedla svůj úsměv číslo jedna. Opřela se rukama o stůl a spustila. „A nyní co se týče platby...“

Gubín a ostatní sklopili hlavy. Tananda, Zol, Glíp a já jsme se s potlačovaným smíchem vydali za Montgomerym do ložnic.

Kapitola sedmá

„To mám ale pro vás pěkný výrobek!“

Profesor H. Hill

„Omlouvám se za zpoždění,“ vysvětlovala Niki, když za sebou zavírala dveře. „Musela jsem se mrknout na běžící pásy v továrně 5. Zasekly se krájecí stroje a ty zatracený ovce si s tím nevěděly rady.“

„Právě jsme začaly,“ ujistila ji Vergetta. Spolu s hrstkou ostatních stály u velkého stolu, kde jim Monishone předváděla svůj vynález. Caitlin jako obvykle seděla nezúčastněně u klávesnice a okolí ji nezajímalo. Charilor se vznášela po boku Vergetty připravená v případě potřeby pro starší ženu cokoli zařídit. „Pojď sem na chvilinku, zlato. Pověz mi, jestli se dneska chovali slušně?“

Niki se zazubila, čímž odhalila své špičaté tesáky. „Netroufnou si jinak. Akorát pořád dokola kňourají a bázlivě si stěžují. Mám sto chutí jim všem utrhnout hlavu.“

„Oni prostě nikdy nepochopí, že je to pro jejich vlastní dobro,“ vzdychla Vergetta. „Takže Monishone, drahoušku, pověz mi, co by měla Paldina napsat do prodejního letáku.“

Monishone si strčila ruce do dlouhých rukávů a spustila. „Nasadiš si brýle a staneš se součástí zobrazovaného příběhu. Celou zápletku můžeš změnit pouhým použitím trošky magie. Stačí zaktivovat jednu z možností, která se rozsvítí na postranním svítku. Sama ses mohla přesvědčit, že iluze působí nanejvýš věrně. Není to ale nic jiného než iluze.“

„To je moc pěkný,“ pokyvovala Vergetta. Ještě měla v živé paměti, jak reálně tato představa fungovala a jak bylo úžasné vědět, že se do ní můžete kdykoli ponořit a zase odejít, aniž byste museli použít mezidimenzionální kouzlo. Stačí

prostě sundat brýle. „Ale jak je to s různými verzema?“

„Na všechno jsem myslela. Předem jsem nastavila tradiční pohádky a starší příběhy. Za nepatrné poplatky si můžeme najmout bardy a básníky, který do ústředního kouzla namluví nové povídky. Kouzlo je pak samo přeloží do obrázků, hlavních postav a dokonce i scénářů. Takhle můžeme výrobek vylepšovat skoro donekonečna. Když chcete změnit stávající příběhy, stačí zajít ke kvalifikovanému čaroději, který bude naše nové svitky pravidelně dostávat. Poplatek za jednu povídku by neměl být vysoký.“

„Spekulanti budou mít roky co dělat,“ mmla si ruce Paldina a dělala si poznámky na kousek pergamenu. „To bude něco pro Háby z Ďůry. Mají natolik vyvinutou společnost, že umí rozpoznat rozdíl mezi fakty a fikcí, a jsou dost bohatí na to, aby si aspoň polovina obyvatel mohla dovolit utrátit přebytky peněz za koníčky.“

„A ještě něco,“ usmála se Monishone spiklenecky a odhalila tak špičky tesáků. „Jednoho příběhu se může účastnit víc lidí. Mohou podnikat skupinový dobrodružství a vybrat si jednu i víc částí dramatu. Jeden může být vílou věšticí smrt na bitevním poli, jiný zase hrdinkou zachraňující hrdinu. Zkrátka volba postavy záleží na každém z nás. Můžeme se stát hrdiny, zločinci, vedlejší postavou nebo jen divákem.“

„To se mi líbí,“ zajásala Oshleen. Pro tento den zvolila vojenskou maskáčovou uniformu s černým baretem a vysokými botami. Bílý šátek si uvázala kolem krku a zasunula do košile jako fiš. Švihla jezdeckým bičikem a poklepala na obroučku brýlí. „Na co je tady ta mnohocih hvězda? Znamení, který propojuje účastníky stejného příběhu?“

„Přesně tak. Prostě se dotkneš hvězdy a pak zmáčkneš hvězdu na dalších brýlích,“ předvedla Monishone.

„Pak se každej, koho si vybereš, stane součástí tvé skupiny. Znamená to ale, že musíte všichni hrát v příběhu ze tvých?“

„To přinese další poplatky za dobíjení,“ pobrukovala si spokojeně Tenobia a olizovala si hamounsky tesáky. „a žádný velký výdaje navíc kromě tantiém pro bardy. „Na tom se dá vydělat balík. Jakákoli další zábava bude v čudu! Stovky dimenzí se toho vynálezu budou dožadovat!“

Paldina zavrtěla nesouhlasně hlavou. „To by ses divila. Ze všech dimenzí, kde znají magii, bys těch správných pro tuhle věc našla jenom málo. Hodně z nich je na tu hračku příliš vyvinutejch a ještě víc jich zase naopak není na takový úrovni, aby si ji mohlo koupit nebo používat. Řekla bych, že můžeme počítat nanejvýš s třiceti nebo čtyřiceti dimenzemi.“

„I to je až dost,“ zdůraznila Oshleen. Bičik zasvištěl vzduchem a prásknul do stolu.

„Spíš bych to viděla na deset nebo dvanáct... proč jsi vlastně takhle oblečená?“

Oshleen si vyleštila jeden z mosazných knoflíků na saku. „Pomáhá mi to dostat strategickou náladu,“ vysvětlila.

„Tsss,“ vyprskla Paldina. „Že zrovna ty toho o strategii víš tolik.“

„Hele, ty rozumbrado, jestli si myslíš, že ti ten tvůj americký úsměv přinese pečený holuby rovnou do pusy?“

„Tak dost!“ zaburácela Vergetta. „K věci, prosím, drahé dámy. To se mezi sebou nemůžeme bavit bez hádek?“ Odmlčela se a zamrkala. „Ksaku, už mluvím stejně jako ty zatracený Nivani.“

„Co bude třeba udělat, aby šly brejle vyrábět v továrně?“ zajímalo Nediru.

„Několik tuctů jsem jich zvládla udělat sama,“ odpověděla jí Monishone. Luskla prsty a doprostřed místnosti vplula krabice. „Jestli se nám osvědčí při testovacím marketingu, další budou vyrábět Nivani.“

„Tohle bude určitě pro továrny lepší využití než ručníky a čepice s bambulem,“ poznamenala Loorna.

„Jak jim zabráníme, aby nám s nima neutíkali domů?“ zeptala se Tenobia kysele. „Mají poněkud vyšší hodnotu než ručníky.“

„Do brýlového oddělení dáme zapomínací kouzlo,“ navrhla Niki. „Všechny vzpomínky na kouzelný brejle zůstanou vevnitř v továrně. A brejle stejně nebudou funkční. Je třeba trochu kouzelnického talentu, abyste je daly do provozu.“

„Na nás bude taky nějaký to kouzlení. Zapomínací kouzlo není těžké, ale vyžaduje hodně síly. Nemusíme se bát, že by někdo pronikl dovnitř a náš vynález okopíroval,“ zašklebila se Monishone spiklenecky. „Nikdo neumí to, co my.“

„Dobrá,“ zakončila debatu Vergetta. „Na místa, děvčata. Caitlin, jdi od toho pryč. Jeden by si skoro myslel, že máš k tý klávesnici ty prsty přirostlý.“

Nejmenší Pervektka neochotně vstala od počítače a zaujala své místo mezi ostatními, které se shromáždily kolem stolu. Chytily se za ruce.

„Neměly bysme zamknout dveře?“ navrhla Nedira.

„Proč?“ odsekla Charilor. „Bez pozvání by sem Nivan dobrovolně nestrčil nos. A navíc by je seškvařilo naše ochranné kouzlo.“

„Vztáhněte ruce k siločáre,“ dirigovala je Monishone. Zavřela oči a zaklonila hlavu. „Natáhněte všechny síly do kruhu.“

„Na tohle?“ posmívala se Niki. „Na to ji nepotřebujeme všechnu.“

Vtom se otevřelo jedno žhnoucí žluté oko a hodilo na ni výhrůžný pohled. „Potřebujeme složený kouzlo, ty mechanické blbečky! Záleží na silové atmosféře. Všechny postupné kouzla musíme složit do kaskády. Ta nemůže vzniknout mimo kruh!“

„A jak se to teda dělá?“

Monishone ji probodávala pohledem. „Brejle musíme brát jedny po druhé!“

„Aha,“ zívla Niki a dala oči v sloup. „No tak jo.“

„A už buď zticha. Vtáhni všechny síly.“

Nejsilnější siločáry v Parenici neprobíhaly pod hradem, což jedině dokazovalo, že Nivané o magii nic neví. Je to vlastně dobře, protože pro ni stejně nemají talent. Nejbližší poměrně slabý proud se nacházel na druhé straně vodního příkopu. Kolmo na něj běžela o kousek dál mnohem silnější čára. V myslích Pervektek žhnuly siločáry světla zeleně a jasně žlutě. Kruh tvořený jejich rukama a těly se pomalu, ale čím dál intenzivněji plnil světlem. Po zdech šplhaly špičaté temné

stíny, až se nad nimi tyčilo deset černých obrů a ze stran je pozorovalo.

Na možnost propojení talentů přišly dámy před několika lety čistou náhodou. Stalo se to během výprodeje na konci roku, kdy se všechny najednou snažily dostat poslední destilační přístroj v košíku. První se své rivalky pomocí Síly pokusila vytlačit z kruhu Vergetta. Snažila se je zadržet nejprve rukama. Pak přivolala na pomoc magii, nejdříve nenápadně, potom do toho vložila veškerou Sílu. Z místní siločáry se snažila dostat, co nejvíce mohla. Dalších devět žen udělalo to samé se stejným cílem. Vergettu velmi překvapilo, že přes rozdílné postavy se dokázaly napojit všechny stejně. Od svalnaté mladé ženy po jejím boku přes malinké škvrně na protější straně kruhu. Vergetta byla ale odhodlaná nenechat si destilační přístroj nikým vzít – byl zlevněný o 70%! Ona zatáhla, ostatní zatáhly. Ona zatlačila, ostatní zatlačily. Když se zvržený prach po chvíli usadil, dřepěly všechny na podlaze, lépe řečeno na tom, co z ní zbylo. Zdi obchodu vyletěly do povětří. Ostatní zákazníci to odhodilo několik desítek metrů na všechny strany. Zboží se rozlétlo na tisíce kousků, kromě destilačního přístroje, který svítil uprostřed kruhu jako atomová hromada. Vergettě nezbývalo nic jiného, než všechny nějakým způsobem zabít. Nebo se spojit a využít stonásobku magické síly, který se této desítky podařilo dát dohromady. Protože jsou to Pervektky, řešení bylo nad slunce jasné. Obchod. I přesto ji někdy napadlo, že by je nejraději zabila.

„Tohle je tak trapný,“ protestovala Caitlin.

„Sklapni, robote,“ usadila ji Tenobia.

„Dobrý,“ potvrdila Monishone. Kývla a z krabice vytancovaly do vzduchu brýle. Obroučky byly modré, červené nebo stříbrné a skla se třpytila všemi barvami duhy. „Obroučky ovládají kouzlo a skla fungují jako kouzelný zrcadlo. Spojenou vůli zvládneme všechny najednou.“

Jednotlivá kouzla se linula z Monishoniných prstů jako závoje barev. Každý prst zachytil jeden ze závoje a nasměroval ho na vznášející se brýle. První kouzlo, které se blýskalo stříbrně, bylo to hlavní, které drželo ostatní kouzla pohromadě. Složitost struktury, kterou Monishone skládala k sobě, Vergettu úplně ohromila. To děvče je skvělá čarodějka. Dělá svým rodičům, Pervu a desítky velkou radost. Trošku ji mrzí, že hodně mistrovských kousků dávají do nepodstatných maličkostí, ale i hora se musí postavit ze spousty malých kamínků. Potřebují peníze. Jednoho dne budou moci Monishone sponzorovat, aby mohla provádět nějaký významný čarodějnický výzkum.

Barevné nitky vyšívaly kouzelné svítky a knihy a vytvářely tak příběhy zapadající do celého systému. Jiskry zlatavé energie tančily ve světle, potápěly se do obrouček a rozsvěcovaly je.

„Heptííííí!“ vyprskla Caitlin a snažila se vytrhnout ruku ze stisku sousedky, aby si mohla utřít nos.

„Nesmíte se pustit!“ varovala je Monishone.

„Tumáš, zlato,“ nabídla jí Nedira kapesník a nechala jej Caitlin přeletět vzduchem až pod nos. Děvče poslušně naklonilo hlavu a vysmrkalo se do připraveného plátnka.

„Fuj,“ ohrnovala nos Loorna. „Hlavně ať se to nedostane do kouzla.“

Caitlin obrátila oči v sloup a vyplázla na manažerku akvizicí jazyk.

„Potřebuju víc Síly!“ zařvala Monishone.

Kapitola osmá

„To vypadá jako past!“

F. Buck

„Co se stalo?“ zašeptala Tananda a držela se mě pevně za límec. Já jsem máchal rukama ve vzduchu a snažil se dostat zpátky za ní ke stropu.

„Nevím,“ odpověděl jsem. Podíval jsem se pod sebe. Na podlahu to bylo dobrých třicet stop daleko a mě nechala magie na holičkách. Zoufale jsem se snažil najít siločáry, které jsem ještě před chvílí využíval. Byly pryč. Co to může být za kouzlo, že spotřebuje tolik Síly? Pomalu jsem začínal věřit té nivanské pohádce, jak se Pervektky pokusily dobýt různé dimenze.

Tananda se držela u stropu zabíjáckým trikem, který nezávisel na siločárách, a pomalu lezla pozadu tak, aby mě mohla rozhoupat a dostat mě na konec temné místnosti nad krb. Pak se opatrně natáhla, až jsem se tiše snesl na krbovou římsu. Ozvalo se cinknutí. Ztuhl jsem a doufal, že Pervektky vedle v místnosti nic neslyšely. Je jich deset! Zbabělec nejsem, ale v tu chvíli jsem si konečně začal uvědomovat, do jaké šlamastyky jsem sebe a své přátele dostal. Kdyby byly otevřely dveře...

„Po obou stranách máš spoustu cetek,“ procedila skrz zuby Tanda a lezla po zdi jako pavouk.

Přitiskl jsem se zády k velkému zrcadlu a čekal, až zase seskočí na zem. Připadal jsem si jako úplný blbec. Klidně mohly udělat cetku ze mě. To jsem ale dostal pěknou lekci! Velký Skeeve chycený v pasti jako moucha v jantaru.

Nepatrná záře její potměšilé lucerny jí osvětila obličej a vystínovovala lícní kosti, nos a řasy. „Zvedni levou nohu ke kolenu a přehoď ji přes něj. Stop! Dej ji dolů. Teď zvedni pravou...“

Pomalou a bolestivě jsem se kousek po kousku prodral všemi pout'ovými lapači prachu až na kraj krbu. Tananda mi posvětila lucernou na hromadu polštářů, kterou pro mě nakupila na podlaze, abych mohl seskočit. Tak beznadějně jsem se už pěkných pár let necítil. Kamkoli jsme se dostali, vždycky tam byl aspoň zlomeček magie. Už dávno jsem si odvykl spoléhat pouze na své fyzické schopnosti. V duchu jsem si přísahal, že až se dostanu zpátky do své hospody, naučím se zase lézt po zdech. Garkin mi kdysi rozmluvil mé úmysly stát se zlodějem (ne že bych v tom byl zase nějak příliš dobrý). Teď by se mi ale některé z dávno zapomenutých triků byly zatraceně hodily. Nejsem zvyklý být soběstačný. Ještě horší dělá situaci fakt, že ani nevím, co to znamená. Přes sofistikovaný alarmový systém v hale nás dostala Tananda. Tananda mě vedla, když jsem levitoval u stropu, abych nespustil některý z nášlapných alarmů na podlaze a zdech. („Nevyzpytatelný zatracený Pervektky,“ mumlala si pod nos.) Pravda, byl jsem to já, kdo zneškodnil horké

červené paprsky, které křížovaly posledních pět stop chodby, ale teprve když mi má krásná kolegyně připomněla, že se po nich mám vnitřním okem dívat. Bezpečnostní systém musel dělat někdo, kdo předpokládal, s kým bude mít tu čest. Pervektní desítka nenechává nic náhodě a jen tak někým se vyrušit nedá.

Venku bylo denní světlo. Já, Tananda a Zol jsme spali až do pozdního rána. Za svítání mě najednou probudila Zajda. Když jsem uviděl kruhy pod jejíma krásnýma očima, vystřelil jsem z postele, ale naznačila, ať si zase lehnu. „Donutila jsem je souhlasit s patnácti stovkami zlatáků, ale Korbáčik jim musel na střídačku půjčovat D–hoplák,“ oznámila mi unaveně. „Mohla jsem z nich dostat víc, kdybys mě pustil vyjednávat předtím, než jsi jim na tu práci kývnul. Ale jak jsi do omrzení opakoval, my ty peníze fakt nepotřebujeme. Jdu spát. Na snídani mě nebudte, prosím.“

Když jsme kolem poledne vyrazili na hrad, nechal jsem Glípa hlídat u Zajdinych dveří, aby ji nikdo neobtěžoval. Kladl jsem mu na srdce, ať ji ochrání, i kdybychom se nevraceli. Slíbil mi to a položil mi hlavu na nohu, velké modré oči plné starostlivosti. Zol také zůstal v hospodě, aby mohl z našich hostitelů dostat další informace. I oni vypadali tak nějak ušle... jestli to ale bylo probdělou nocí plnou dohadování a vyjednávání se Zajdou, těžko říct, Tananda a já jsme si na sebe vzali podobu páru Nivanů – uklízečů a připojili jsme se na šichtu k ranní úklidové četě.

Jakmile jsme se dostali dovnitř, opravdoví Nivané se pustili do práce a my s Tanandou jsme zrušili proměňovací kouzlo a odplížili se směrem ke křídlu hradu, kde sídlila Pervektní desítka.

Musel jsem přiznat, že jsem si tam nevšiml zrovna mnoha důkazů chamtivosti, jak nám Korbáčik a ostatní neustále popisovali. Alespoň jsem nezaznamenal nic neobvyklého. Podle Aahze, mého nejlepšího příkladu pervektního chování, se na světě rozlišují pouze dvě kategorie bohatství: jeho a to, co jeho zatím není. Přesto jsme nahlédli do deseti komnat, které si Pervektky přivlastnily. Zařízení patřilo hradu. Pouze něco málo z oblečení, které se válelo na žehlicích prknech, pocházelo zřejmě z Nivy. Pervektní desítka evidentně příliš nefandí ručně vyráběným látkám a skromnému stylu, který v této dimenzi vládne. Právě naopak. Nad některými hadříky žasla i Tananda a nevěřicně hvízdla. A každá komnata byla neskutečně čistá. Veškerý údajně zabavený majetek se mezi osobními věcmi Pervektek evidentně nenacházel.

Jídelnu jsem našel po čuchu. Zápach pervské kuchyně připomíná kolemjdoucímu smrad z kompostu s trusem, akorát ještě trochu víc ulpívá v nose. Nikdy jsem nevydržel pozorovat Aahze nebo Pašku, když se pustili do domácí bašty. Už párkrát jsem se dostal do situace, kdy jsem měl parádní hlad. Neumím si ale představit takovou zoufalost, kdy bych dal pervské kuchyni přednost před riskováním hladomoru. Úplně nám tím smradem začaly slzet oči, ale museli jsme pokračovat dál.

U obrovského kotle stál opuštěný Nivan v bílé tunice a klobouku. V jedné ruce svíral velkou měchačku a v druhé kladivo. Měl ochranné brýle a kulík na nose. Nevšiml si nás. Měl co dělat sám se svým zoufalstvím, takže nevěnoval pozornost ničemu jinému, než své práci. Přes okraj kotle se přehoupala slizká fialová panožka a plazila se směrem k němu. Kladivo udeřilo. Bum! Chapadlovitá potvora ztuhla a pak se skutálela zpátky do nádoby. Opatrně jsme s Tanandou z místnosti vycouvali.

Přinutil jsem se soustředit myšlenky na přítomnost. Svezl jsem se po hromadě polštářů a po čtyřech jsem následoval Tanandu k bytelným dřevěným dveřím, které vedly podle Nivanů do ústředí Pervektek. Tam nesměli Nivané chodit ani uklízet. Pod prahem se linul pruh oslepujícího světla a osvětloval nám ruce a nohy. Uvnitř byly slyšet hlasy, ale zněly jakoby zdálky. Pokusil jsem se sehnout a podívat se pod dveře.

„Jsou pootevřené,“ zašeptala Tanda. Ukázala na skulinu mezi dveřmi, která odhalovala nepravdivý pruh světla. Souhlasně jsem kývl. Můžeme se pokusit vklouznout dovnitř. Když Desítka zaregistruje pohyb, budeme se muset schovat do stínu a doufat, že to budou považovat jen za skřípání starých dveří, které se samovolně otevířely. Po všech těch nástrahách v hale přeci musí mít pocit, že se do jejich poslední komnaty nemůže dostat ani myš. Podsunul jsem po kamenné podlaze prsty pod dveře a zatáhl. K mé velké úlevě se panty otočily tiše. Náš příchod vrzání rezatého kovu neohlásilo.

Vplížil jsem se do místnosti málem po špičkách prstů na rukou i nohou. Kéž bych tak v tu chvíli měl sílu iluze.

Měl jsem před sebou nejhorší věc, jakou jsem kdy viděl. Deset Pervektek, kterým při jednohlasném monotónním zpěvu zářily dlouhé tesáky. Aahz ztratil svou sílu ještě předtím, než jsme se setkali, takže s magií Pervektů moc zkušeností nemám. I tak se ale odvážím tvrdit, že tohle bylo něco výjimečného. Přímě před očima mi tu kompletní desítka vyráběla velké mocné kouzlo. Pokoj byl plný zlatavého světla, které mě pálilo po celém těle. Krčil jsem se ve stínu u zdi. Světlo se odráželo od Tandinych očí, které byly dokořán úžasem.

„... a jestli neuměli, žijí tam až dodnes!“

Pavučina utkaná ze zlatavého světla se najednou shlukla do klubka, jako by to byl pytel brambor, vytvarovala se do hmoty velikosti kbelíku a spadla do krabice na stole. Víko zasvištělo a zaklaplo se. Cítil jsem v sobě nával, ne fyzický, ale magický. Uvolnily totiž sevření místních zdrojů Síly. Napojily se na dvě siločáry a odčerpaly je. Úplně samy!

„A je to,“ vyslabikovala malinká Pervektka a pustila ruce sousedních žen. Oprášila si ruce. „Hotovo.“

„Báječný,“ vychrlila ze sebe baculka v květovaných šatech. „To je všechno, co potřebujeme. Bude to jednoduchý, kočička!“

Tanda vedle mě vzdychla. Pervektové mají mnohem vyvinutější sluch než Tulpané nebo Trollové. Všechny deset párů uší se našpicovalo naším směrem.

„Co to bylo?“ zeptala se mladá Pervektka v kožené minisukni. Vydala se ke dveřím. Uvědomil jsem si, že už nejsme ve skryté stínu. Rychle jsem v mysli vytvořil obraz zdi a táflování a hodil tuto iluzi na sebe a Tanandu. Žena se přiblížila a nakoukla za dveře. Zatajil jsem dech a doufal, že neuslyší tlukot mého srdce.

„Žádný strachy,“ ujistila ji starší žena. „Nivani jsou z nás tak vyplašení, že by si stříkli do kalhot jenom při pomýšlení, že by sem měli jít.“

Mladá práskla dveřmi.

„Prostě nechci, aby nás viděli při tom, co děláme. To je všechno.“

„Jak by mohli? Pojď sem a poslouchej Oshleenin plán.“

Oshleen! To jméno už jsem někde slyšel. Ale kde?

Vysoká štíhlá Pervektka připochoďovala v uniformě ke starší ženě. Prohlížel jsem si ji. Byla mi povědomá. Kde jsem ji jenom viděl? Možná na Pervu, když jsem tam byl s Aahzem na návštěvě? Švihla jezdeckým bičem do dlaně a pak s ním ukázala na zed’.

„Caitlin?“

Nejmenší Pervektka, jakou jsem kdy viděl, skočila na židli a t’ukla do několika knoflíků na klávesnici. Na zdi se objevila velká mapa. Tu zemi jsem nepoznával. Není to ani Niva, ani Tulp nebo Pakla, ani žádná jiná mně známá dimenze.

Dimenzí je ale nekonečné množství.

„Tady je můj plán,“ prohlásila Oshleen a ukázala na město na mapě. „Stačí, když sem převezeme malou část vyrobeného zboží. Na prvotní průnik to bude dost. Na území můžeme začít pronikat tudy, tudy a tudy.“ Postupně švihala bičkem a na místech, kam s ním ukázala, se objevovaly malé červené šipky. „Expanze by měla být jednoduchá. Budou před námi padat na kolena. Jak by mohli odolat? S naším šarmem a obchodním duchem nás pryč nedostanou. Bude to procházka růžovým sadem.“

„Ano,“ souhlasila Vergetta a zdvihla do vzduchu nějaký předmět. Pořád mi v očích běhaly mžítka z kouzelného světla. Že by držela v ruce brýle?

„Budou naši, jenom v naší moci,“ zajíkala se Pervektka v minisukni. „Jejich oči, jejich mysl, to všechno bude patřit jen nám.“

Byl jsem zdrcený. Desítka si povídala nad mou hlavou dál, ale já se nemohl soustředit na nic jiného, než na Korbáčika a ostatní. Měli pravdu! Pervektky se opravdu snažily ovládnout dimenze! Mají nějaký strašný vynález a chtějí s ním vymýt mozky jiným dimenzím.

„Dobrá!“ vydechla starší žena a tleskla. „Stálo mě to hodně energie, to vám teda povím. Už by měl být oběd, ne?“

„Mám hlad!“ oznámila maličká. „Jdeme jíst.“

Vymódněná Pervektka v sukni a kabátku luskl prsty a krabice ze stolu se vznesla do vzduchu. „Jdu dát dohromady výjezdni dělníky,“ vysvětlila. „Až je seženu, dám hned vědět.“ S tím zmizela i s krabicí.

Zbývajících devět Pervektek odpochoďovalo kolem nás. Poslední udatná žena v krátké sukni se zastavila, a než práskla dveřmi, rozhlédla se po komnatě. Pokoj naplnil výbuch bílého světla. Cítil jsem, spíše než slyšel hučení. Když jsem se ujistil, že jsou pryč, postavil jsem se a zrušil iluzi zdi. Tananda už stála vedle mě a zubila se.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Dvě z nich už jsem někde potkala,“ přemýšlela.

„Víš to jistě?“ přesvědčoval jsem se.

„Copak tu v těch kytkovaných šatech by sis nezapamatoval?“ vrátila mi to Tanda. „Před pár měsíci se snažily převzít část Bazaru.“

„Cože?“

„Chtěly se pustit do ochranných služeb. Don Bruce poslal Kvida, abysme se jich s Kulíkem zbavili. Vůbec to nebyla hračka. Začínaly v malém, ale jak vidíš, měly mnohem větší plány. Už dostaly Nivu a teď se budou pokoušet o další dimenze.“

„Deset Pervektek,“ oklepal jsem se.

„Deset by jich na Bazar nestačilo. Dablové jsou na Pervektky zvyklí. Ale taková nic netušící dimenze, kde nejsou na magii připravení?“

Udeřil jsem pěstí do dlaně. „Tomu musíme zabránit.“

„Jak?“ zeptala se Tananda. „Nevíme, kam šly.“

Vyrazil jsem ke dveřím. „Zeptáme se Zola. Vsadím se, že nám to pomůže zjistit.“

„Zadrž!“ houkla na mě Tanda těsně předtím, než jsem sáhl na kliku. „Podívej!“

Nezkušenému oku se dveře zdály být dveřmi. Já ale věděl, co chtěla říct. Přivřel jsem oči a snažil se najít magii. Modrá zář byla tak intenzivní, že jsem musel oči úplně zavřít.

„Co to je?“ mnul jsem si oči.

„Spalovací kouzlo,“ odpověděla Tananda. „Jsme tu uvězněný.“

Kapitola devátá

„Já už jdu!“

K. Gott

„Nemohli bychom to prostě projít?“ navrhl jsem a mžoural na zed’. I když už jsem magii nehledal, mihotavý modrý opar na dveřích, zdech a stropu zůstal. Couvnul jsem doprostřed místnosti, co nejdál od zdi. „Jedna z nich to udělala. Ostatní pak už jenom šly za ní.“

„No jo, ale ony vědí, jaký kouzlo vytvořily,“ poznamenala Tanda. „My ne. Projít bysme zvládli, ale taky by nás to mohlo klidně upravit.“

„Co budeme dělat?“ snažil jsem se nedat najevo panický strach, který mě ovládl.

Tananda se zamyšleně dívala na magické pole. „Polarita,“ vypadlo z ní nakonec. „Má zabránit vetřelcům vstoupit dovnitř, ale nemusí je nutně držet uvnitř. Mohli bysme to zkusit prorazit ven.“

„Tak jo,“ souhlasil jsem nepřesvědčivě. Pár kouzelných pastí už jsem překonal. Kdyby tu tak byl Aahz a poradil mi. I když stejně by to bylo něco ve smyslu „vždyť“ víš, co děláš, mladej, tak to udělej!“ Což by mi v současné situaci zrovna

moc nepomohlo. Pokud znám Pervekty, s jídlem se moc nepárou. Můžou tu být každou chvíli zpátky. Promnul jsem si ruce a zadíval se na modrý plamen. Na co čekám? Musím najít způsob, jak se dostat ven. Když už měly Pervekty dočarováno, najednou bylo všude kolem spousta magie. Cítil jsem tepání menších kouzel, připomínalo třepotání listů v lese. Představil jsem si siločáry. Jedna z nich hluboko v zemi měla zelenou barvu. Nebyla zrovna nejsilnější, ale alespoň byla blízko. Načerpal jsem z ní do sebe co nejvíce Síly. Když pracujete s magií, musíte myslet maximálně pozitivně. Máte totiž co do činění se silami mnohem mocnějšími, než jste sami. Ztratíte koncentraci, když vytváříte kostru kouzla, a výsledná prudká reakce vás roztrhá na cucky. Začnete být nesoustředěný, když zneškodňujete past, a prásk! Pomohli jste nepříteli dílo dokonat. Představil jsem si dvě veliké dlaně, jak se opírají do modré clony přes dveře. Pohnula se! Celá vrstva se posunula o pět kroků dozadu. „Drž to!“ radila mi Tanda. „Ohlídní se.“ Přestal jsem rukama tlačit, ale nechal je na místě. Podíval jsem se za sebe. Clona na protější zdi se také pohnula o pět kroků, tentokrát dopředu. Velice opatrně jsem kouzlo zatlačil na původní místo. V mysli jsem vytvořil čtyři velké dlaně a zatlačil směrem ven. Tentokrát se zdi pohnuly, ale strop kouzla se začal snižovat na nás, protože jsme mu roztáhli podstavu. Zkusil jsem tlačit všemi směry. Podařilo se mi kouzlo protáhnout na všechny strany, ale nikdy se v něm neudělal otvor, kterým bychom proklouzli ven. „Takhle pohyblivý kouzlo jsem ještě neviděla,“ divila se Tanda a zvědavě si prohlížela silové pole. „To je fakt zajímavý. Přetáhl jsi clonu přes stůl, ale nic se mu nestalo. I ty brejle jsou netknuté.“ Zvedla ze stolu barevné kouzelné brýle. „Ty byly v té krabici, na kterou Pervektní desítka sesílala to kouzlo,“ vykřikl jsem vzrušeně. „To je stopa... Vezmeme je Zolovi. Pomůže nám přijít na to, k čemu jsou dobrý.“ „Když se odsud dostaneme,“ připomněla mi Tananda. „Čekat tu na ně a pak je pěkně poprosit, jestli by laskavě nezrušily na chvíli ochranný kouzlo, protože jsme se tu chytily, by asi nebyl dobrý nápad.“ „To teda ne,“ zakřenil jsem se. „A co chceš dělat s touhle obrovskou klecí z modrejch plamenů?“ „Vezmeme ji s sebou,“ vysvětlil jsem Tandě. „Neživým předmětům nic nedělá. Prostě ji scvrkne kolem sebe a vypochoďujeme odsud. Až se vrátí a zjistí, že je clona pryč, zruší kouzlo a udělají nový. Stačí, když se do té doby nikdo clony nedotkne.“ Tananda se pomalu rošťácky ušklíbla. „To je tak divný, až je to geniální,“ kývla. „Pomůžu ti, musíme sebou hodit.“ ### Zrušil jsem neviditelné páry rukou uvnitř místnosti a vykouzil jsem je zvenku. „Teď všechny najednou tlače!“ Kouzlo se protáhlo a zúžilo. Jen jsem doufal, že vršek nyní pravoúhlého kouzla, který zmizel stropem, nezraní nějakého ubohého nevinného Nivana, který pracuje v horním patře. Drželi jsme se s Tanandou uprostřed úzkého čtverce těsně vedle sebe. Prošli jsme předsálím do vstupní haly, přes ochranná kouzla, která Tananda odpojila a pak zase připojila. K mé velké úlevě jsme nepotkali ani jednu Pervektu. Než jsme se dostali k hlavnímu vchodu, hodil jsem na nás proměňovací kouzlo. Kdyby se ale některá z desítky podívala z okna, první by si stejně všimla kouzelné věže a ne malých postavíček uvnitř. Aby nějakého Nivana nenapadlo si s námi přijít popovídat o životě, proměnil jsem nás ve dva trakaře s hnojem. „To vypadá tak hnusně, že to skoro cítím,“ zazubila se Tananda obdivně. „Iluze jsou fakt tvoje parketa, fešáku.“ Cesta do hospody ještě zabrala nějakou chvíli. Postavili jsme se před otevřené dveře, ale báli jsme se vstoupit dovnitř, aby naše vysokánská clona neusmažila někoho v horním patře. „Zole,“ zavolal jsem na spisovatele, který seděl u stolu a tiše si povídal s párem Nivanů. Zajda se vynořila zpoza rohu a s úlevou se na nás usmála. Glíp ležel na podlaze vedle nich stočený do klubíčka. Když mě uslyšel, zvedl hlavu. Rozšířily se mu oči radostí a vyskočil na nohy. „Glíp!“ vykřikl a rozběhl se ke mně. „Glípe, ne!“ zařval jsem. „Zůstaň! Jdi zpátky! Nedotýkej se.“ Když proběhl kouzelnou clonou, vyšlehl oslepující záblesk světla. Jakmile se mi vrátil zrak, padl jsem ke svému ubohému mazlíkovi na kolena. Ležel na zemi. Dal jsem si jeho hlavu do klína. Spalovací kouzlo ho muselo upražit k smrti. Ale... pořád je zelený. A fousky pod dlouhým čumákem má stále bílé. A oči? „Glíp!“ škytnul. Otevřel oči dokořán. Zaklonil hlavu, aby mi mohl svým dlouhým rozeklaným jazykem olíznout obličej. Pořád měl ty své krásné modré oči. Je v pořádku! Objal jsem ho a on mi znovu osliznul obličej. Zalapal jsem po dechu. Z tlamy se mu linul smrad podobný pervské kuchyni. Zol a Zajda rychle přiběhli k nám. Korbáčik nervózně přešlapoval opodál. „Co se stalo?“ zeptal se spisovatel. „Nepřibližujte se!“ zaječel jsem. „Dobře,“ pochopil Zol a právě včas zabránil Korbáčikovi vstoupit přímo na kraj kouzelné clony. „Už to vidím. Kde jste to, proboha, vzali?“ Když jsme byli konečně v bezpečí za rohem hospody, kde nás z hradu nebylo vidět, zanořil jsem tělo clony do země. Posadili jsme se s Tandou na zem a vyprávěli ostatním, co jsme viděli. „A když Sílu zase uvolnily, začaly všechny ty aktivní kouzla zase fungovat, včetně tohoto. Teď se nedostaneme ven, dokud desítka kouzlo nevypne a nevezme ho domů.“ „Ale dostanete,“ prohlížel si Zol kouzlo zblízka. „Madam Tananda má pravdu, to kouzlo je vytvořené na základě polarity. Když začalo znovu fungovat, stáli jste uvnitř. Pervektní desítka odešla z místnosti. Když si prohlédnete jednotlivé plameny, které vytvářejí clonu, uvidíte, že mají na jedné straně tupý konec a na druhé špičatý. Ten je právě nebezpečný. Když jste se teď vrátili, hroty mířily dovnitř. Tohle kouzlo funguje jako oboustranné křídlové dveře. Nejdrívě se otevřou ven, pak dovnitř.“ „Aha!“ vykřiknul jsem, když se mi rozsvítilo. „A Glíp je otevřel dovnitř. Takže hroty teď směřují od nás?“

„Přesně tak! Ted' můžete všichni klidně odejít.“

Velice nervózně jsme se s Tanandou postavili. Klekl jsem si ke Glípovi a podíval se mu do očí.

„Musíš vyskočit zároveň s námi,“ přikázal jsem mu důrazně.

„Glíp,“ odpověděl neurčitě, ale já jsem si všimnul, jak zvednul obočí. Rozuměl mi. Chytil jsem ho kolem krku.

„Jedna, dva, TŘIII!“

Proskočili jsme ven. Na chvíli se znovu zablesklo oslepujícím světlem. Cítil jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě, ale žádný plamen mě nesežehl. Když jsme se všichni vzpamatovali, poplácal jsem se po těle, abych se ujistil, že nikde nehořím. Glípův dlouhý krk se kolem mě omotal, když zjišťoval, jestli jsem v pořádku. Tananda si prohrábla vlasy a upravila šaty, takže se její bujný výstřih opět vrátil do známé svůdné polohy.

„Tenhle trik je ale pěkně vymakanej,“ poznamenala. „Ten si budu muset pamatovat.“

Sotva jsme se narovnali, uslyšel jsem za sebou další zapraskání. Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy se modrý kvádr zhroutil a zmizel. Pervektní desítka volá svého strážce domů.

„Velmi chytré využití magie,“ pokyvoval uznale Zol Icty a vedl nás ke stolu. Náš hostitel Montgomery nám přinesl ták plný jídla a pití. Vrhli jsme se na jídlo, jako kdybych týdny hladověl. Tananda se do lahůdek pustila vybraněji, ale talíř si naplnila stejnou porcí jako já. Strach a nebezpečí upálení nám dalo pořádně vyhládnout. „Dali jsme se do křížku s pěkně inteligentními nepřáteli. Říkáte, že mají v komnatě počítač?“

„Přesně tak,“ potvrdil jsem a zapil sousto sýra douškem piva. „Ta malá předčítala ze skoro nekonečného svitku. Podle mě to je nejdelší svitek na světě, ale neviděl jsem, kde ho měla stočený.“

„Ten je ve virtuálním prostoru,“ vysvětlil Zol s úsměvem. „Takový druh magie. Mohl bych vás to naučit, ale na to teď nemáme čas. Můžete mě tam taky dostat?“

Podívali jsme se na Korbáčika.

Nervózně se ošíval.

„Jsou tam pořád kromě chvíle, kdy jí, spí nebo nás chodí kontrolovat.“

„Dnes v noci bude dost času,“ ujistil nás Zol. „Stejně velkou část noci vůbec nespím.“

„Snad mi nechcete říct, že tam půjdete znovu?“ zalapal po dechu Korbáčik.

„A jak asi myslíš, že přijdeme na to, co dělají?“ kroutil jsem hlavou. „Máme se jich zeptat?“

Na to neměl Nivan žádnou odpověď.

##

A tak jsme se znovu plížili do velké hradní komnaty. Nivané, kteří stáli na stráži a předstírali službu, se při našem průchodu důsledně dívali na druhou stranu s mazaností dítěte, které počítá při schovávaně do stovky.

Pervektní desítka zřejmě nepojala žádné podezření, že jim někdo jejich ochranné kouzlo toho odpoledne ukradl. Zářící modrá klec byla zpátky na místě, tentokrát ovšem siločarami připevněná ke zdem hradu, aby se nemohla hnout z místa. S tím jsem si hlavu nedělal, protože už jsme věděli, jak se dostat dovnitř a ven, aniž bychom se nechali upažit.

Když jsme dorazili ke komnatě, šipky plamíneků směřovaly dovnitř, tudíž desítka uvnitř nebyla. Velice opatrně jsem použil úponeček magie, abych snadněji otevřel dveře a mohl nakouknout do místnosti. Jak jsem doufal, byla tam tma a ticho. Mávl jsem na ostatní. Po špičkách jsme vběhli dovnitř.

Glípa jsem nechal na kraji chodby stočeného do klubíčka pod gaučem. Kdyby zahlédl nějaké Pervekty mířící k nám, měl zakřičet. Až uslyšíme „Glíp!“, poběžíme rychle do předpokoje a pak šup do hospody. Tam se s ním setkáme, jakmile se mu podaří z hradu utéct. Těžko by podezíraly nevinně vypadající dračí mládě z nějaké lsti. Alespoň v to jsem doufal.

##

„No jo, ale rozluštit pervektní kódy nebude hračka,“ vysvětlil nám Zol, když se usadil do dětské židle a protáhl si dlouhé prsty. Překvapeně jsem zaregistroval, že mu sedadlo bylo akorát. „Jako bezpečnostní logaritmy většinou používají permutace komplexních čísel.“

Zajda se usadila u stolu vedle svého hrdiny a napjatě ho pozorovala.

Bodla mě u srdce žárlivost. Co bych tak asi musel udělat já, aby mě někdo takhle obdivoval? Přišla ke mně Tananda a objala mě kolem krku.

„Neboj, fešáku,“ uklidnila mě s úsměvem. „Dostane se z toho. Má tě ráda takovýho, jakej jsi.“

Začervenal jsem se. Zajda je moje kamarádka. Nemusím se přeci pokoušet na ni zapůsobit, ne? Když jsem se takhle pěkně ztrapnil, raději jsem se šel podívat za dveře. Snad žádnou Pervektku v noci nenapadne vstát a pracovat na dobovačných plánech. Hala byla prázdná. Na tomhle konci pokoje byl můj dech jedinou hlasitou věcí.

Zolovi to moc dobře nešlo. Všemi deseti prsty mačkal na klávesnici různé knoflíky tak rychle, až to jen klapalo. Všiml jsem si, že je na každém tlačítku uprostřed nějaký symbol. Protože už jsem viděl psanou a tištěnou pervštinu, vím, že tyhle symboly znamenají písmena jejich abecedy, i když je neumím číst. Na obrazovce se rozsvěcovaly obrázky a slova. Těžko říct, co která písmena znamenala, ale jedno z nich se objevovalo pravidelněji, a sice velké X.

„Co to znamená?“ ukázal jsem na něj.

„No, v některých jazycích to znamená nevstupovat,“ začal Zol, aniž by nechal prsty odpočinout. „V pervštině a pár dalších je to zastaralý způsob psaní „desítky“, což by nám v tomto případě sedělo. Myslím si ale, že další význam je „neznámá proměnná“, a ta je právě klíčem k otevření knihovny dokumentů, která je zamčená v tomto počítači. Můžu říct, že jich tam bude hodně. To je jedna z mála věcí, na které jsem zatím přišel. Zbytek je chráněný heslem, které to X naznačuje. Protože ho neznám, zkoušel jsem jako klíčová slova zadávat různá hesla. Vystřídal jsem přes tisíc slov s kombinacemi velkých a malých počátečních písmen plus permutace a kombinace formulí zisku a ztráty, které zná každý absolvent Pervské univerzity, ale zatím jsem neměl štěstí. Naděje ale umírá poslední. Jsem omezen pouze počtem kláves na klávesnici, počet kombinací má svůj konec...“

Nervózně jsem se podíval na dveře. „Jak dlouho vám to asi bude trvat?“

„No, víte, tohle není to samé jako vykrádání sejfů,“ zalaškoval Zol. „Na správné heslo mohu přijít každou chvíli.“

„A nejdelsí doba trvání je asi kolik?“

„Uf?“ zamyslel se na chvíli Zol. „Tak dva nebo tři roky. Maximálně.“

„My ale nemáme tři roky času,“ zašeptal Korbáčik. „Mí lidé trpí už teď, že Pervektky nechťejí odejít!“

„Samozřejmě že ne,“ souhlasil Zol. „Vy Nivané jste citlivé duše. Pervekti se svým nekolektivním stylem života do vaší přátelské filosofie nehodí.“ Mezitím se mu ruce pořád míhaly, ale z kouzelného zrcadla se najednou začaly hrnout obrázky jeden za druhým, až Šotka ovinuly oblakem barevného kouře. Viděl jsem obličej Pervektů, Impů, Dablů, Tulpanů, Nivanů a spousty dalších ras, které jsem ani nepoznával. „Snažím se odemknout jakékoli soubory, které třeba zůstaly na ploše.“

Mé oko skepticky spočinulo na naprosto čistém stole. Zol se usmál. „Je to něco jako kniha, ze které ta malá Pervektka četla. Tady je také plocha, ale existuje pouze uvnitř počítače.“

„Aha,“ vydechl jsem o poznání bohatší. „Kouzlo.“

„To jistě,“ potvrdil Zol. „My Šotkové z tohoto druhu magie hodně těžíme.“

Čím déle pracoval, tím se zjevení stávala zuřivější. Jejich obličejové byly ošklivější, místo očí důlky, tesáky bojovně vyceněné a drápy výhrůžně zaťaté. Nakonec se smíchaly ve velikou barevnou skvrnu s rozcuchanými vlasy na povrchu.

„Teď se ode mě držte dál,“ varoval Zol. „To jsou viry. Já jsem očkovaný, ale vy ne. Když se vás dotknou, vaše mysl bude jejich. Ach!“

Náhle se jedna strana místnosti celá rozsvítila. Couvnul jsem a jen těsně se vyhnul motanici skvrn.

„To je ta mapa,“ vykřiknul jsem a nespouštěl oči z kroužících fleků.

„To je jediný soubor nechráněný heslem,“ informoval mě Zol. „Co ale ukazuje?“

„Níva to není,“ ujistil nás Korbáčik.

„Mně taky není povědomá,“ zamračila se Tananda. „Určitě to není ani Trollie, ani Tulp.“

„Porovnáám ji s mapami dimenzí, které jsem navštívil,“ navrhl Zol.

„Jak?“ nechápal jsem. „Tohle si přeci nemůžete zapamatovat.“

„Ani nemusím,“ vysvětloval Zol. „Kolibřík to udělá za nás.“ Nato si z batohu vyndal knihu se stříbrnými deskami. Když ji otevřel, neviděl jsem žádné stránky. Byl to počítač, ale docela maličký. Nasměroval svítící obrazovku na mapu. Se zájmem jsem ten barevný povrch pozoroval.

Na rozdíl od počítačů, které jsem viděl na Pervu, tehle uměl ukazovat barevné obrázky i slova. V jednu chvíli se na monitoru objevili Clonobrouci, malinkatí obyvatelé dimenze Nikkonie, kteří umí na duhových šupinách křídel zachycovat obrázky. Vypadali tak opravdově, že jsem natáhl ruku a chtěl se jich dotknout. Ruka ale narazila na tvrdou bariéru. Clonobrouci se na mě podívali a netrpělivě naznačili, ať se jim klidím z cesty. Uhnul jsem stranou. Jeden z nich zdvihl palec, mrknul a pak zase začal mávat křídly. Zol ho pozoroval, dokud mu brouk nenaznačil, že je hotov.

„Ještě zálohu, prosím.“

Druhý Clonobrouk předstoupil, zarámoval výjev ručičkami a začal mávat. Za chvíli byl i on hotov. Zol zaklapnul desky miniaturního počítače a uložil jej zpět do batohu.

„A teď hurá na Šotii!“

Kapitola desátá

„Nejen chlebem živ jest člověk.“

J. Becher

„Tady je ale krásně,“ vydechla Zajda a rozhlížela se na všechny strany. Zol nás vedl ke kulaté budově, kterou jsem přes špičky stromů jen taktak viděl. V této části Šotie byl den. Dorazili jsme do zahrádky obehnané vysokým živým plotem. Z jedné části do druhé vždycky vedl oblouk pečlivě vystříhaný v hustém porostu. Každá kytička a strom jako by byly zasazeny a opečovávány s matematickou přesností. Jediný lísteček nevybočoval ze svého místa. Dokonce i na záhonech vládl naprostý pořádek – neviděl jsem ani jeden mrtvý nebo uvadlý květ. Korbáčik se v té dokonalé uspořádanosti necítil ve své kůži. Zůstal s Tanandou, která se k němu těsně tulila a tvářila se blaženě. Raději jsem držel Glípa za obojek, aby ho náhodou nenapadlo se tím labyrintem prohánět. Mohl bych z toho mít pěknou polízanici, kdyby se mu povedlo zničit precizní dokonalost téhle ničím nerušené scenerie, třeba prorážením nových otvorů v živém plotě.

„Ano,“ usmál se Zol a vedl ji po stinných cestičkách mezi zastříhanými trávníčky. „Zahrady máme vždycky a všude. Ne že by v nich většina z nás trávila nějak moc času. Jsou tu spíše kvůli našim matematikům, kteří si v nich pro zdraví dělají mentální přestávky. Víte, čísla vám dávají pěkně zabrat.“

„Já jsem sem ale opravdu nemusel s vámi jezdit,“ rozhlížel se Korbáčik rozrušeně kolem sebe a bečel. „Věřím vašemu úsudku. To přece víte. Já... někdo totiž musí hlídat hrad. Můžu tam být na stráž, dokud se nevrátíte.“

Bylo by moc pěkné, kdybych se mohl vrátit zpátky, jen na chvíli.“

„Copak ty nechceš pomáhat při obraně vlastní dimenze?“ zeptal jsem se a hypnotizoval ho pohledem. Začal se ošívát jako červ na rybářském háčku.

„Ale jistě,“ dokázal ze sebe vypravit Korbáčik, „ale copak tady jde o Nivu? Myslím si, že mým lidem jde hlavně o dobro naší dimenze. Ne že ostatní by byly nepodstatné, samozřejmě. Nivané soucítí s ostatními. Jen by se nám možná mohlo trochu zdát, že tříštíte svou pozornost. Ale to je vaše věc. Nikdy bych se vám neodvážil říci, že nedodržujete to, co jste nám slíbili udělat.“

Tohle byla nejpřímější věta, jakou jsem od něj kdy slyšel. „Tohle má s Nivou hodně společného,“ ujistil jsem ho, jak

nejpřesvědčivěji jsem uměl. „Snažíme se najít jejich slabinu. Zatím jsou silnější než my, mají zkušenosti, jsou lepší v magii, rozumějí technologiím a vás všechny mají pod kontrolou. Přijde ti, že na ně máme nějakou páku, jak je z Nivy dostat pryč?“

„Ehm... zatím to tak nevypadá,“ připustil Korbáčik.

„Přesně tak! A právě to tady děláme. Hledáme něco, v čem jsou zranitelní, a zároveň jedním vrzem zachraňujeme další druh, který netuší, co se na něj valí.“

„Bravo, Mistře Skeeve!“ zaradoval se Zol. „To jste řekl skvěle! A my ze Šotie se vám vynasnažíme být ve vašem snažení nápomocní. Můžete se na nás spolehnout!“

Korbáčik se tvářil rozladěně, ale přestal brblat, obzvláště když se k němu Tananda přivinula o něco těsněji.

Minuli jsme výklenek, kde seděla na lavičce Šotka. Měla na sobě dlouhou rozevrlátou tuniku s rolákem a širokými rukávy. V ruce držela modrou kytičku, ke které si občas přičichla. Velkýma černýma očima hleděla zasněně do dálky. Zaostrila teprve ve chvíli, kdy poznala Zolovo veselé pozdravení.

„Tohle je Ruta,“ představil nás Zol, „jedna z nejtalentovanějších programátorek.“

„:-)“ odpověděla a zbledla. „Jsi příliš laskavý, Zole.“

„Co říkala?“ zeptal jsem se, když jsme se vzdálili.

„Usmála se na nás,“ odpověděl Zol.

„A proč se prostě neusmála?“

„Udělala to, ale v našem jazyce.“

Ta kulatá nízká budova měla stříbrnošedý povrch, podobný knize v Zolově batohu. Tyčila se nad námi, když jsme se zastavili u průhledného geometrického panelu, Zol položil dlaň na světle modrý čtvereček na straně panelu.

„Zol lcty a čtyři návštěvníci,“ oznámil a podíval se na nás. „Omlouvám se. Pět návštěvníků.“ Mrknul na Glípa. Z ničeho nic se ozvalo hučení. Zdálo se mi, jako by se mě někdo dotýkal na zádech. Když jsem vyskočil, abych se ohlédl, dotek se přesunul dopředu, ale nikoho jsem neviděl. Glíp kroutil dlouhým krkem, aby se podíval za sebe a pod břicho. Podle výrazů tváří Zajdy, Tanandy a Korbáčika bylo jasné, že cítí to samé. Jenom Zol zůstal klidný. Když se průhledný panel rozevřel do stran, ukázal dovnitř. Byly to dveře.

„Tudy,“ vedl nás hostitel. Procházeli jsme bezvadně čistou bílou chodbou. Tohle překvapivě čisté místo mi kupodivu připomnělo Bazar. Z každých dveří se totiž ozývaly hlasité nesrozumitelné zvuky, hudba a řev. Tananda, Glíp a já jsme se k sobě přitiskli a byli v pozoru kdyby na nás něco vyskočilo. Zajda šla se Zolem a hlala každé jeho slovo. „Musím se přiznat, že mi po té práci trochu vyhládlo. Nedali byste si něco k snědku, zatímco budu s přáteli analyzovat mapu?“

„Ano!“ odpověděl jsem nadšeně. Zol se usmál a strčil do jedné z několika stejných dveří. Místnost byla plná Šotků, kteří zírali na obrazovky a prsty se jim jen míhaly po klávesnicích, jako by to bylo piano. Ve vzdáleném rohu místnosti stál dlouhý stůl plný pestrobarevných balíčků.

„Prosím, nabídněte si,“ povzbudil nás. „Výživový obsah v jednom balíčku je přibližně jedna šestina šotkovské denní dávky. Mistr Skeeve jich tedy bude potřebovat dvanáct, Madam Tananda devět, Madam Zajda osm. Glíp si může vzít, kolik chce.“

Balíčky se daly snadno otevřít. Jídlo uvnitř připomínalo hospodské pochutiny, které se na Bazaru podávaly k pivu: sladké nebo slané křupavé dobroty. Přezvykoval jsem zlatavé vrtulky, které mírně voněly po masu. Glíp to sežral i s obalem a po kotletě si šťastně olizoval fousky. Tananda si mezi pytlíčky vybrala sáček s malými sušenkami a pár vepřových kůží. Zajda počkala, co si vybere Zol.

„Vezměte si, kolik chcete,“ pobízel nás Zol a otevřel pytlík se syrovými preclíky. „A tady si dejte něco k pití.“

Natočil nám do hrnečků něco ze soudku v kolíbe na konci stolu. Dal jsem si pořádný doušek a málem se udusil. Ten nápoj sice vypadal jako pivo, ale chutnal sladce a měl spoustu bublinek. Ty se mi nahruly do nosu, plic a žaludku. Rychle jsem do sebe hodil celý obsah žejdlíku a pak si pořádně krknul. Olíznul jsem si pusku a čekal na známý pocit teplá a pohody. Nic nepřicházelo.

„Není to moc silný, co?“ zeptal jsem se.

„Och, to není alkoholické,“ vysvětlil mi Zol. „Alkohol se na Sotii konzumuje a je výborný, ale komplexní matematické výpočty nemůžete dělat opilý. Čekáme s pitím, až se odlogujeme.“

Když jsem byl malý, matka mě učila základy aritmetiky. Za roky svého působení na Bazaru jsem pochytil hodně z účetnictví, procent a provizí, ale nic z toho, co jsem kdy dělal nebo viděl, ani zdaleka nepřipomínalo to, co se právě odehrávalo kolem mě.

„Co to dělají?“ zeptal jsem se.

„Pomáhají udržovat naši realitu. Pracovníci v terénu jako jsem já shromažďují faktické informace. Tihle analytici je překládají do formulí, na nichž pracujeme, abychom vysvětlili, jak do sebe všechno zapadá. Pomáhají nám rozhodnout, jaké zasadit plodiny, čím se stát, které pozemky zastavovat... no, zkrátka všechno. Říkáme tomu Jednotná Terénní Teorie.“

Rozhlédl jsem se. Všechn ten hluk, kterého jsem si všiml na začátku, nepocházel od Šotků, ale od počítačů. U některých Šotkové neúnavně hleděli na jejich zářící povrchy a pozorovali tam spousty postaviček, jiní zase svá zrcadla používali na sledování pocestných jako jsme my a mí přátelé. Když se tyto cestovatelé setkali s nějakým odporem, třeba s bytostmi z jiných dimenzí, vždycky se schylovalo ke krvavé bitvě. Žádná ze skupin, které jsem pozoroval, se ani trochu nesnažila srážce vyhnout. Prostě vždycky zařinčely meče nebo proti sobě protivníci okamžitě použili kouzelnou hůlku. Přihlížel jsem, jak umírají jeden za druhým, až jsem se kvůli těm zbytečným ztrátám na životech málem rozplakal.

„To nic,“ chytil mě Zol za rameno a utěšoval mě. „Tyhle nejsou reálné. To jsou jen vymyšlené postavy ve hře. Šotkové si při takových fantaziích odreagovávají mysl, když nepracují. Je to jen hra.“

„Hra?“ zopakoval jsem šokované. „Proč nehrají nějakou skutečnou hru, jako třeba dračí poker?“

„Ten je moc jednoduchý. Všechny šance se dají naprosto přesně vypočítat, to není pro Šotka oddych.“
„Moc jednoduchý?“ vyhrkl jsem.
„A proč si prostě neodpočinou... když chtějí odpočívat?“ řekla Zajda a nespouštěla ze zaneprázdněných Šotků oči.
„Vypadaj, že se jim to líbí,“ přidala se Tananda. „Podívej, smějou se. Mají z těchhle vymožeností potěšení.“ Zamyšleně sjela nejbližšího Šotka od hlavy až k patě. Duchem nepřítomen se zubil na své jedničky a nuly. Prsty mu jakoby smyslně přejížděly po klávesách. Tananda se k němu přiblížila.
„Madam Tanando, já jsem vždycky říkal, že obyvatelé Trollie rozumí fyzickým záležitostem lépe než jakákoli jiná dimenze,“ uculil se Zol obdivně. „Je to pravda. A počítače si ten kontakt také užívají. Šotkové a jejich mašinky se stávají jedním tělem propojeným konečky prstů. Čím více Šotek jedná, tím lépe mu počítač rozumí. Mezi námi a počítači je důležitý symbiotický vztah. Ve skutečnosti je nemůžeme na delší dobu opustit, Mistře Skeeve. Když se někdo o svou mašinku dostatečně nestará, počítač je osamělý a v krajním případě si dokonce vezme život. Ostatní truchlí a ze soucitu někdy spáchají sebevraždu. A když Šotek zůstane po smrti počítače opuštěný, je to smutné a strašné. Takové situace vyžadují zásah sociálních pracovníků, jako jsem já. Jedině tak se může jedinec vrátit zpátky a přilnout k nové jednotce. Ani tak ale na svůj první počítač nezapomenete,“ vydechl Zol patrně nad svou vlastní vzpomínkou.
Na stole ležel opuštěný okouzující počítač s červenými deskami. Najednou na mě začala obrazovka blikat. Podíval jsem se zblízka. V zrcadle jsem viděl vlastní odraz, jen ruce mého dvojníka se vztahovaly ke mně a pohrávaly si s knoflíky na klávesnici. Jako zhyponizovaný jsem přešel k počítači a chtěl ze zvyku něco nat'ukat.
„Nedělejte to!“ zastavil mě Zol s rukama na půli cesty ke klávese. Obrazovka se zuřivě snažila strhnout pozornost na sebe. „Pokud k němu nechcete získat doživotní vztah.“
„Doživotní... Ach! Něco jako přilnout k drakovi.“ Když to slovo Glíp zaslechl, rozběhl se ke mně a dal mi hlavu na nohu. Zvedl jsem prsty od klávesnice, abych ho mohl podrbat. Na obrazovce se objevil smutný obličej.
Zol zavrtěl hlavou. „Tohle by bylo ještě více vyčerpávající. Vy dva byste jeden bez druhého nemohli žít.“
„Já a stroj?“ zasl jsem. Obličej v zrcadle posmutněl.
„Je to přirozená symbióza. Vaše kreativita se doplňuje s počítačovou. Vážně to člověka velice naplňuje. My už takhle společně žijeme několik staletí.“
„A co sňatek?“ zeptala se Zajda zvědavě. „Copak se ženy a muži na Šotii neberou?“
„Ale samozřejmě! Když má šotkovská dvojice kompatibilní systémy, mohou spolu prožít dlouhý a šťastný život,“ vysvětlil Zol. „Počítače se do osobních vztahů nepletou. Ale mohou je vylepšit.“
„Účetnictví by byla procházka růžovým sadem,“ zamumlala si pro sebe Zajda a dívala se na červený počítač. Ten její pohled neopětoval. Vlastně ji úplně zazdil. Když ale náhodou zachytil můj pohled, věnoval mi zasněné mrkání – něco jako když Zajda obdivně vzhlížela k Zolovi.
„A může se přizpůsobit na práci v magickém prostředí?“
„Přirozeně,“ kývl Zol. „Můj je uzpůsobený na cestování. Má dvojitý systém napájení. Když jsou v dosahu siločáry, používá je. Pokud je k dispozici jen elektřina, zapojí se do zásuvky.“ Usmál se. „Vídím, že vás to okouzlo.“
Zamračil jsem se, když Zajda neustále spisovateli obdivně visela na rtech. „Moc bych si ho přála!“ zavrkala.
„Zajdo, nemyslím si, že by ses měla... ehm zaplést... s čímkoli neznámým.“
Otočila se na mě. „Proč ne? Zol by mi nenechal ničím ublížit. Vidíte, že ne?“
„Jistěže ne,“ vykřikl Zol. „Mistře Skeeve, chápu vaše obavy, ale jsou neopodstatněné. Pojdte s námi! Vezmu vás do adopčního centra. Když si slečna Zajda najde počítač, který by se s ní chtěl svázat, bude to naprosto bezpečné. Musím vás ale varovat,“ obrátil se k ní. „Nesmíte být zklamaná, když se vám dneska žádný vztah nepodaří navázat. Je docela možné, že počítač vhodný pro vás ještě nebyl vyroben.“
„Risknu to,“ prohlásila Zajda. Narovнала se, zaťala pěsti a rozhodným krokem se vydala ke dveřím.
„Chová se jako pod nějakým kouzlem,“ pošeptal jsem Tanandě, když jsme je následovali zpět do velké haly.
„Když by z toho koukal nějaký průšvih, hopneme ji odsud pryč,“ odpověděla šeptem Tananda. „Buď v klidu, brouku. Možná to bude nakonec užitečný.“

Kapitola jedenáctá

„Uživatelsky naprosto jednoduché.“

I. Mac

Adopční centrum vypadalo navlas stejně jako předešlá místnost s rychlým občerstvením, kromě velkého kulatého stolu uprostřed. Na něm ležely tucty knih se stříbrnými deskami, kouzelná zrcadla na nožce, různobarevné kulaté předměty připomínající pudřenku velikosti dlaně a jeden velký stříbrný svitek. Všechny jsem si je prohlížel ze vzdálenosti, na jakou jsem se na Bazaru naučil nakupovat – prohlížej, ale drž se dostatečně daleko, aby ses nedotkl. Hned na první návštěvě Pakly jsem se poučil, že dívat se obvykle můžete zdarma, ale nikdy nevíte, co všechno se skrývá pod pojmem „dotknout se“. Dokud se neobjeví majitel stánku a nepokusí se z vás násilně dostat platbu za údajně „použité zboží“.

Zol vyndal z batohu svou malou knížku a podal ji dalšímu maličkátemu Šotkovi, kterého představil jako Askítu. Udivilo mě, jak jsou si všichni – muži i ženy – podobní. Šedá kůže, tmavé vlasy, dlouhé ruce a velké oči. Posadila, nebo možná posadil, Kolibříka na svou vlastní knihu. Oba počítače na chvílku jasně zazářily. Náhle se rozsvítila řada knížek sousedících s těmito dvěma, pak další kroužek a další jako kruhy na vodě v jezírku. Šotkové u kouzelných zrcátek se horlivě pustili do práce a ťukali a bušili do tlačítek s dychtivými pohledy v očích.

„No vida,“ pochvaloval si Zol, když vracel Kolibříka do batohu. „Ted' už všichni pracují.“

Pak zavedl Zajdu k velikému stolu. Když si knihy, zrcadla a pudřenky všimly, že jim někdo věnuje pozornost, začaly se

blýskat a nakrucovat jako malá hravá štěňata v košíku. Zajdu moc potěšilo, že je před ní tolik možností volby.

„Teď už si stačí jen vybrat,“ povzbudil ji. „V tuto chvíli jsou všechny velmi působivé. Ale používejte intuici. Poznáte, jestli děláte správně.“

Celá tahle myšlenka nechat se dobrovolně k němu připoutat na celý život mě dost znervózňovala. Pravda, povedlo se mi nastálo okouzlit malého draka, ale to byla nehoda. Kdybych věděl, že se to může stát, býval bych se od stáje držel dál. To bych ale pak přišel, pomyslel jsem si a položil jsem Glípovi ruku na hlavu, o všechnu tu legraci a radost, kterou s mým kámošem sdílíme. Až na ty celoroční úklidové práce, kdy po svém mazlíkovi likviduji tu spoušť. V pořadí hned po pervské kuchyni je na stupnici neuvěřitelného smradu dračí trus. Těsně za ním se na třetí pozici umístil dračí dech, došlo mi ve chvíli, kdy se mi ke tváři přikroutil dračí krk, aby mě mohl jeho rozeklaný jazyk láskyplně oslznout.

Zajda kývla. „Všechny jsou krásné,“ vydechla rozněženě. Rukama lehce přejela po povrchu každé knihy. Zdálo se mi, jako by se ty zářící skořápky zachvěly blahem. Tomu rozumím. Vnímám to úplně stejně. Pak rozmotala velký stříbrný svitek a odhalila tak jeho plnou šířku – rovnala se málem celé její výšce.

„To už je opravdu pro znalce,“ vložil se do toho Zol. „Dává se na zeď nebo na pracovní stůl.“

„Ach! To bych nemohla nechat jen tak na očích,“ vysvětlila. „Na Tulp je to příliš moderní a na Bazaru bych měla strach, že mi někdo bude koukat pod ruce. Velká část mé práce je přísně tajná.“

Zol ukázal na maličké počítače. „Pak tedy chcete pudřenku. Ta udělá všechny úkoly, které jste zmiňovala: účetnictví, spreadšity, plány, uzávěrky. A vejde se do kabelky nebo ledvinky. Podívejte, jestli by se vám některá z nich nelíbila.“

Malé kulaté zrcátko na ni najednou začalo klapat jako kastaněty a snažilo se získat její pozornost jako o závod.

„Ach ty jsou tak dokonale roztomilé,“ cukrovala Zajda.

Šotek se rozzářil. „Vy máte ale intuici! Přesně tak se jmenují – dokonale roztomilé asistentky.“

Když malé škatulky zjistily, že si Zajdu získaly, začaly vyskakovat jako ryba na návnadu. Zajda si je všechny pečlivě prohlédla. Jejich drahokamové barvy působily velmi přitažlivě. Jako by se každá z nich ještě rozzářila, aby si její pozornost zasloužila. Když se ale přiblížila k červené pudřence, ta se úplně otevřela, aby předvedla svou miniaturní obrazovku. Odrážely se v ní Zajdiny modré oči. Natáhla ruku a pudřenka jí skoro skočila do dlaně. Podívala se blíž, pohladila tu hladounkou rozzářenou skořápku a něco si pro sebe brumlala.

„Můj ty bože,“ spráskl ruce Zol. „Ta vás má ale ráda, madam Zajdo. Tak nadšenou reakci jsem ještě nezažil.“

Ten pocit byl vzájemný. Zajda malinkou věcíčku otáčela ze všech stran, zkoumala ji, dotýkala se každého kousičku jejího povrchu. Pudřenka se nastavovala, aby si užila každícké pohazení. Vydávala kakofonii zvuků, která v sobě mísila hudbu, cvrlikání, citlivé předení a pískání.

„Blee,“ ošívala se Tananda polohlasem. „To je ale roztomilý!“

„Vid,“ souhlasila Zajda. „Asi jí budu říkat Bajtyna.“

„Jak víš, že to je ona?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Jen se na ni podívej,“ trvala na svém Zajda a ukázala mi tu věcíčku. Ta se při mém pohledu okamžitě zaklapla. „Jejda, vždyť jsi ji vyplašil.“

„Já jsem ji vyplašil?“ zopakoval jsem nevěřičně. „Co že jsem udělal?“

„No no, Mistře Skeeve, vztah se musí vytvořit přirozeně, jedno spojení po druhém. Položte ji sem na chvíli, madam Zajdo,“ požádal ji Zol a poplácal Askítovu knihu.

Ta natáhla stříbrnou panožku dost velkou na to, aby Bajtynu udržela. „Skvělé! Teď budete mít vy a vaše pudřenka spojení do sítě, do kterých budete pozvány.“ V tom okamžiku začaly tucty knížek a zrcátek v místnosti blikat. „Vidíte? Všechny vás chtějí poznat!“

Zajda se podívala do malého zrcátka, které už neukazovalo její obličej. Místo něj jsme viděli obraz leštěného dřevěného stolu. To už jsem rozuměl pojmu „plocha“. Začaly se na ni snášet stovky obálek všech velikostí a tvarů. Vydávaly naprosto stejný zvuk, jaký by byl slyšet při použití opravdového papíru. „No vida. Už máte poštu.“

Zajda zaklepala špičkou prstu na zrcadlo. „A jak mám ty obálky otevřít?“

„Tady máte ručku,“ ukázal ji Zol na tlačítko ve tvaru ruky. Zajda se ho dotkla a na obrázku se objevila její opravdová ruka.

„Přeci nemůžu otvírat obálky jednou rukou?“ namítla.

„Dotkněte se jí i druhou.“

Vtom se v zrcadle objevily její malé ruce obě. To je ale mazaná magie. Beztělé obrázky nejdřív uchopily, první obálku, otevřely ji a vydaly z ní kartičku. Zajda se nahnula blíž.

„Nemůžu to přečíst.“

„Zvětšete okno,“ poradil jí Zol. Než se Zajda stačila zeptat jak, Bajtyna se roztahovala a roztahovala, až nabyla velikosti jídelního talíře. První dopisek už mohla snadno přečíst.

„Vítejte,“ stálo na kartičce zdobnými modrými písmeny. „Vy být moc krásná já chtít s vámi kamarádit vy ráda pizzu (g)? Ron Kas Nostat.“

Zajda se zasněně usmívala. „Pizzu miluju,“ vykřikla. „Kdo je Kas?“ Jeden z počítačů v zadní části místnosti začal modře blikat. Zajdina pudřenka mu odpověděla stříbrnými světélky. „Jéé, oni si povídají?“

„Ano. Všichni mluví svým vlastním jazykem. Je to velmi užitečné, protože mám tím pádem komunikační prostředek a mohu se s vámi porozumět, i když zrovna nejsme spolu.“

Bajtyno zrcadlo se zaplňovalo dalšími a dalšími obálkami které po něm poletovaly jako hysteričtí motýli. Zajda je všechny nadšeně otevírala. Zanedlouho se znala se všemi ostatními v místnosti. Z větších dálek přicházely další pozvánky. Zol z některých podpisů poznal, že přišly dokonce z úplně jiných zemí v dimenzi.

„Jak je tohle možné?“

„Napojili jsme se na přirozené síly,“ vysvětloval Zol. Víte třeba, jak rychle se šíří drb? Nějaká historka, kterou jste

považovala za soukromou, se dostane na druhý konec země, ani se nenadějete. Zkusili jsme takhle jednu pustit a sledovat, jak se šíří světem. Na takových informačních kanálech stojí náš systém. Tím pádem se teď náš národ drbem, pokud odpustíte ten výraz, bude zabývat naším malým problémem. A součástí řešení je i Bajtyna.“

„Moc se mi líbí,“ zamrkala Zajda blaženě víčky. „Je to úplný miláček a génius.“ Pudřenka jí v ruce šťastně klapala zrcátkem. Glíp přišel blíž, aby si ji očichal. Bajtyna se zaklapla tak rychle, že mu málem amputovala jeden fousek. Glíp couvnul do bezpečí svých zad a zvědavě se mu díval přes rameno. „Taky by se vám to líbilo,“ pobízela nás. „Je to báječné. Najednou cítím, že jsem napojená na spoustu lidí.“

„To není nic pro mě,“ ohrnovala nos Tananda. „Mám dost komplikovaný vztahy i s těma dejchajícima bytostma.“

„No a jak nám tohle celosvětové spojení pomůže najít dimenzi, do které se chystá Pervektní desítka?“ zeptal jsem se poněkud mrzutě.

„Jsem rád, že se ptáte,“ usmál se na mě Zol. „Jsem si jist, že mám pro vás uspokojivou odpověď.“

###

Hostitel nás zavedl do ještě větší bílé místnosti plné Šotků a počítačů. Písaři byli do klávesnic příliš zabraní aby se na nás ve dveřích podívali, ale určitě si nás všimli. Některé obrazovky nám zasvítily na pozdrav. Na protější zdi visel mohutný stříbrný závěs. Složitý vzor na něm připomínal pavučinu. Toho pavoukodvěda, který by takovou síť spřádal, bych si nepřál potkat. Byla obrovská.

„Přímou z Nivy se dá dostat na nepočitatelné množství dimenzí,“ spustil Zol a ukázal na závěs. Uprostřed pavučiny se objevilo bledé béžové světlo. „Jak vidíte na obrazovce, my jsme teď zde,“ ukázal na stříbrné světýlko těsně vedle bledého bodu. Při dalším mávnutí se síť rozzářila. Svítla všechna spojení první generace. „Na základě průzkumu, který jsem vedl spolu s dalšími kolegy v terénu, jsou všechny tyto nám známé dimenze v dosahu jednoho skoku od Nivy. Jenže také víme, že Pervekti snášejí i mnohem jedovatější atmosféry a nezdavější terén, než například Tulpané a Trollové. Naopak zase můžeme klidně rovnou několik dimenzí vyškrtnout. Zprvu eliminujeme dimenze, v nichž se nepoužívá magie. A také ty civilizace, které nejsou dostatečně vyvinuté na přítomnost démonů, obzvláště těch podobných Pervektům. Jistě mi dáte za pravdu, že jejich vzhled vyžaduje jistý stupeň zvyku.“

„Ani mi nemluvte,“ přikyvoval jsem horlivě. Tananda mě rýpla loktem mezi žebra.

„Skeeve!“

„A navíc potřebujeme obyvatele, kteří umějí používat sofistikovaný filozofický vynález, berou příjmy s dostatečnými rezervami, otevřeně uznávají čaroděje a mají dvě oči na poměrně úzké hlavě.“

„Jak jste na to všechno přišel?“ zeptal jsem se s nefalšovanou zvědavostí. I když je se Zolem někdy potíží, občas mě jeho použití logiky ohromí.

„No přeci díky tomu předmětu, co madam Tananda zabavila,“ vysvětlil Zol a zvedl brýle do vzduchu. Nasdil si je na nos. Pacičky mu sklouzly po skráních, protože se nemohly zachytit o žádné viditelné ucho, ale i tak mu široké brýle držely. „Musíte si je nasazovat dobrovolně. Není u nich žádné kouzlo, řemínek nebo lepidlo, které by je nositeli připevnilo. Jsou začarované tak, aby se po obdržení napojily na držitelovu mysl a přenesly do ní pěknou porci dat.“

„Jaká data?“ zeptal jsem se podezíravě.

„Fantazii,“ zamračil se Zol. „Nesmysly. Myšlenkový odpad, který otupuje city a oblbuje výpočetní centra.“

To mě vyděsilo. „Chtějí získat další dimenzi tím, že obyvatelům vymejou mozky. Ale kdo to je? Kde je ta dimenze? Musíme se tam dostat a varovat je!“

„Snižili jsme počet možností na třicet pět dimenzí,“ vypočítal Zol z kouzelného zrcadla své knihy. „Ještě nějakou dobu potrvá, než se zaměříme přesněji.“

„Můžeme každou z nich navštívit,“ navrhl jsem. „Jakmile někdo z nás zahlídne ty brejle, je jasné, že jsme tam správně.“

„Bude jednodušší počkat na ta data,“ řekl Zol. „Nevyčerpávejte se zbytečným hledáním. Naši hledači to udělají za nás.“ Podíval jsem se na své parťáky.

„Musím přiznat, že to dává smysl,“ pokrčila rameny Tananda. „Dimenze jsou veliký. Nemůžeme chodit od baráku k baráku.“

„No tak jo,“ souhlasil jsem nakonec, i když jsem měl nutkání se vydat za posledními oběťmi Pervektní desítky a osvobodit je. „Počkáme.“

###

Paldina počkala, až se vedle ní zhmotní Vergetta a Oshleen. Stály na schodech První všeobecné spořitelny Hábů z Ďůry, pobočka Bohatov. Bohatov je středně velké město asi den cesty od hlavního města. Na své továrny tu dohlízejí bohatí obchodníci, jejichž jmění je uloženo v trvanlivém zboží. Snadno tu ze svých velkých panství a krásných sídel kontrolují výrobu. Výsady a privilegia tu prosakují každým pórem. Dokonce i druhé, třetí nebo i čtvrté dítě má svůj vlastní povoz. O nemluvněta se starají buď zajatci, nebo zahraniční pracovníci – tmaví skřítkové nebo džinové. I pracující třída nosí pěkné šaty, boty bez děr a celkově působí čistě. Funguje tu spousta divadel a zábavy, včetně magických revue a malých představení pro čaroděje. Období rolnictví mají dávno za sebou, takže jsou ideálním trhem pro kouzelné brýle. Paldina přemýšlela, že se Ďůra vlastně tak trochu podobá Pervu několik století zpátky. Kdyby ten neznámý Pervekt nevynalezl elektřinu a neuvědomil si, že se hodí i na jiné věci než na slavnostní žertíky, byli by tam, kde Ďůra. V hlavním městě stojí socha na památku tomuto dávnému vynálezci, kterému z natažené dlaně šlehá blesk k obloze. I když jeho jméno bylo před pár stovkami let odstraněno, patrně rodinami žárlivých protivníků, kteří by se takovým vynálezem raději pyšnili sami, nebo naštvanými zákazníky, kteří mu museli při každém zapojení vysavače platit. Podle Paldiny to byl prostě chamtivý bastard.

„A takhle brzo ráno tady jako děláme co?“ zeptala se nevrle Vergetta, když je Paldina postrkovala do uličky mezi dvěma domy, aby je nikdo z místních neviděl.

„Jen se uklidni, drahousku.“

„Přijely jsme si prohlédnout vývoj naší marketingové říše,“ pásala se pohledem a ukazovala. „Vidíš támhle?“

„To je obchod. Viděla jsem jich tu tisíce.“

„Je to naše první prodejna. Včera jsem s ním uzavřela smlouvu. Majitel, který mimochodem jenom v Bohatu vlastní deset krámků, se do brejlů úplně zbláznil. A jeho děti taky. Prý jsou úplně skvělé, nikdy neviděly nic zábavnějšího. Jakmile se vyrovnal s mým vzhledem, začal obchodovat jako Dabel...“

„Cože, tak strašně?“ zeptala se Oshleen s předstíranou nevinností a leštila si nehet o značkové šaty.

Paldina si jí nevšímala.

„...snažil se získat výhradní licenci na Ďůru.“

Vergetta se ušklíbala, což vyděsilo všechnu havěť v ulici a ta se s pištěním dala na útěk. „Za což jsi ho nechala zaplatit pěkný prachy a ještě mu vyvrtat koleno, co?“

„Jestli tomu, co má na noze, říkáš koleno, tak ano,“ nenechala se vyvést z míry Paldina. „Byl by mi slíbil modrý z nebe, aby se k těm brejlům dostal. Myslí si, že jenom tady ve městě jich prodá tisíc měsíčně. Plánuje se rozšířit až do hlavního města, čeká jenom na zboží. Všimla jsem si, že Niki už donutila Nivany vyrábět další.“

„A nezapřaháme tady náhodou koně za vůz? Abych pro tohle zabrzděný místo použila nějaké zabrzděnej výraz?“ vystrčila drápy Oshleen.

„Tak poslouchej, ty hloupá drbno, byl z toho úplně pryč! V jednu chvíli jsem předstírala, že mě svým smlouváním urazil, a měla jsem se k odchodu. Klekl si před dveře! Před Pervektu! Děti se o prodejní vzorek tak rvaly, že si jedno z nich zlomilo ruku.“ Oshleen brzy roztál obličej. Paldina samolibě kývla. „Konečně mi věříte, dámy. Máme tady vítěznýho koně. Podporujeme závislost. Drbeme štípanec.“

Na Ďůře je spousta siločar. Marketingová specialistka si sáhla do země pro trochu Síly. Bez sebemenší námahy zahalila sebe a své společnice do pláště neviditelnosti a skryla tak všechny pouličním davům. „Ty brejle se budou parádně prodávat. Bude to masakr. Jdem se na tu srandu podívat.“

Kapitola dvanáctá

„Tohle je určitě to místo!“

K. Kolumbus

Tři dny počítání a ždímání dat trvalo Šotkům, než snížili seznam původních pětaticeti dimenzí na tu, kterou si Pervektní desítka s největší pravděpodobností vybrala. Zol dohlédl na to, abychom měli veškerý komfort, ubytovali nás v malinkém domku, který připomínal vejce snesené vedle velikého baráku. Z místního jídla nás už všechny bolel žaludek, ale nejhůř na tom byl Glíp. Díky všem těm škrobům a tukům ve vyráběných balíčcích produkoval jeho zažívací systém takové puchy, že předčily veškeré předešlé výkony, a to byly některé legendární. Nakonec jsem ho bral několik mil daleko od pečlivě zastříhaných zahrádek a nechal ho, aby si sám ulovil něco k snědku v močálech. Jakmile jsem si byl jist, že kolem není nic a nikdo se schopností čichat, neměl jsem o Glípa strach. Dračí trávicí systémy jsou známé tím, že si výživu najdou skoro ve všem.

Glíp se šťastně hrabal v bažinách a vyháněl tak z děr ještěrkožáby a bahenní slimáky, aby si mezi nimi vybral něco na zub. Jednou se vynořil z opravdu hnusné bažiny a v tlamě držel příšeru velikosti fotbalového míče. Měla šedivou ulitu a poměrně slušný počet špičatých nohou a očí. Zhnuseně jsem zatínal zuby a přivíral oči, zatímco on s chutí chroupal krunýř a jako jednohubky slupnul oční stopky. Aspoň že si k večeru nevybírá většinou nic roztomilého. A jestli ano, vzpomínal jsem, tak jsem toho nebyl svědkem. Rozhodl jsem se, že na to nebudu myslet. Olízal si fousky, až je měl opět sněhově bílé, a přiběhl ke mně se šťastným výrazem.

„Tak pojď,“ pobídl jsem ho a chytil za obojek. Trochu jsem tím sice riskoval, protože kdyby mu přeskočilo a vzpomněl si, že chce někam pelášit, vlál bych za ním jako za osedlaným tornádem. Kráčeli jsme k vajíčkovitému domku a nechávali za sebou stopy od bahna. Celé šotkovské zařízení bylo naprosto v souladu s čistotou a pořádkem. Než jsme vstoupili dovnitř, byli jsme jako vymydlení. Glíp přiskotačil k Tanandě a svalil se vedle ní, aby si mohl svým dlouhým jazykem načechrat šupiny. Seděla na pohodlné židli, nohy na stole a dlouhým nožem si čistila nehty. Korbáčik přecházel tam a zpátky. Rýha ve stříbrnošedém koberci napovídala, že už se této činnosti věnuje poměrně dlouho.

„Kde jste byli?“ zaúpěl Korbáčik, když mi přišel potrást rukou. „Na co čekáme? Pervektky mohou každou chvíli zatnout drápy ještě hlouběji do našich zad. Niva je v nebezpečí a my tady sedíme.“

„Kolik že jim dlužíte peněz?“ zeptala se Tananda. „Nemůžete prostě vymyslet nějaký řešení a vyplatit je?“

„Nemáme je čím vyplatit,“ zabečel Korbáčik. „Peněžní aktiva nestojí za řeč. A dávat jim odpovídající část v pozemcích se nám nechce, stejně jako se lidé rozčilují při zmínce, že by měli jejich provize odpracovat jako nedobrovolní osobní asistenti.“

Najati sluhové, přeložil jsem si to. Na chvíli jsem si představil, jaké by to bylo dělat Pervektům osobního komorníka. Úplně jsem se nad tou představou rozklepal.

„V současné době mají pod kontrolou veškerou naši výrobu. Turismus nemáme. Copak to jde, říkat lidem, ať se přijdou podívat na náš historický hrad, když je nyní pod trvalou okupací externí konzultační firmy?“

„Poslouchej, drahouši,“ začala Tananda a přestala si nožem čistit nehty, aby ho mohla namířit na něj. „Tady Velký Skeeve tu tráví svůj vzácný čas a nevěnuje se studiím, aby ti pomohl. Chceš, aby toho nechal? Určitě by se rád vrátil ke své práci, kterou musel kvůli tobě přerušit.“

„Nel!“ vykřikl Korbáčik. Přišel mi stisknout ruku a oči měl rozšířené hrůzou. „Odpusťte, Skeeve. Neuvažoval jsem. Samozřejmě že musíte dělat to, co považujete za správné... Doufám, že si náš problém stále zasluhuje vaši pozornost. Prosím, neopouštějte nás. Co bychom si pak počali?“

Říkal jsem si, proč taky neumím dělat takové ironické poznámky jako Tananda? Podíval jsem se na ni. Spiklenecky na

mě mrkla.

„Jistě že vám pomůžeme,“ ujistil jsem ho. „Jen se to zkomplikovalo trochu víc, než to zpočátku vypadalo.“

„Chápu, chápu,“ brumlal Korbáčik vděčně. „Odpusťte, že jsem nepochopil, kolik času je třeba na tak komplexní plán, jaký jste vytvořili.“

Kéž bych tak měl jeho víru.

Naštěstí mě od předložení zmiňovaného plánu zachránil vítězný výkřik zvenku.

„Výsledky!“ oznámil Zol a přicházel k nám po cestě mávaje svým sešitem. Zajda mu šla v patách s rozzářenýma očima.

„Máme to místo! Jsem si jist, že to je to právě řešení naší hádanky. Mapa se s povrchem té dimenze shoduje v 89% bodů a brýle by jejím obyvatelům seděly.“ Rozevřel knihu, aby nám ukázal to jméno. „Ďůra!“

Nadzdvihl jsem obočí. To mě mohlo napadnout, už když jsem poprvé pročítal seznam dimenzí, které vyhovovaly našim kritériím. Jasně, že se Pervektky usadí zrovna tady. Dokonce i na Bazaru se totiž název této dimenze používá jako ekvivalent pro snadný výdělek. Udělat na někoho „habaďůru“ je něco jako uskutečnit skvělý kšeft; v čemž jsou mistry hlavně Dablové. Během několika staletí si ale na Ďůru našla cestu spousta dalších démonů a obchodníků. Na rozdíl od Nivanů, kterým došlo, že jim jejich problém přerostl přes hlavu, a požádali o pomoc, Hábové se patrně nikdy nepoučí. Zdá se, že si naše pervektní desítka ve své dobyvačné pouti dimenzemi hodlá tentokrát posvětit na Ďůru.

Jen pro jistotu, že se dostaneme do správné dimenze, vzali jsme to zpátky přes Nivu. Jakmile jsme se dostali na dohled sochy s holuby pod známou šedivou oblohou. Korbáčik vzal nohy na ramena. Tananda, Zajda a já jsme se na sebe podívali.

„Glípe, aport!“ zakřičel jsem a ukázal směrem za pádícím Nivanem. Když můj mazlík vyrazil na hon, země se otřásala.

Běžel jsem za nimi, ale Korbáčik mě nechal daleko za sebou, když zahnul za roh ve středu města. Nejistě jsem se ohlédl přes rameno, kde se za mnou hrozivě tyčil hrad, a pak jsem pelášil úzkou uličkou. Nechal jsem se vést po zvuku – bečením a kňouráním. Korbáčik ležel na zádech a Glíp ho táhl za nohu ve směru, odkud přiběhli.

„Prosím, Mistře Skeeve!“ žadonil, jen co mě spatřil. „Snažně vás prosím, nenuťte mě chodit s vámi. Nejsem dobrý v bitkách. Ani nejsem dost chytrý na to, abych přišel na způsob, jak osvobodit dimenzi.“ Glíp mi ho složil k nohám a nohu nechal volně spadnout z tlamy. Pak si sedl na zadní a loudil odměnu. Sáhл jsem do měšce pro pár křupek a hodil mu je. Chytil je ve vzduchu a polknul, jakoby to byla malina. Pak si olíznul fousky. Nivan se vyškřábal na kolena a tahal mě za šev tuniky. „Nechte mě tady. Budu pro vás sbírat informace. Povedu rozhovory. Udělám analýzy. Klidně vydrhnu všechny záchody. Jen mě nenuťte chodit s vámi.“ Poté se rozplakal a vysmrkal se mi do rukávu.

„Já tomu nerozumím,“ kroutil jsem hlavou, když dorazila Tananda, Zol a Zajda. „Cestovat D–hoplákem na Tulp nebo Paklu ti nevadilo.“

„To jsme ale nakupovali,“ vzlykal Korbáčik. „Teď může dojít k otevřenému střetnutí.“

„Radím vám, Mistře Skeeve,“ navrhl Zol. „Zvažte to. Nivané nejsou zrovna asertivní. Když ho budete vystavovat obtížným podmínkám, jeho strach nezměníte. Může se vám zhroutit ve chvíli, kdy ho budete nejvíc potřebovat.“

To by pro nás mohlo být katastrofální. Podíval jsem se na ostatní, ale Tananda se Zajdou čekaly na mé konečné rozhodnutí. Přál jsem si, a nebylo to zrovna poprvé, aby tu byl Aahz. Buď by toho ubohého Nivana chytil za flígr a pořádně by s ním zatřásl, nebo by ho nechal milostivě odplazit pryč a schovat se.

„No dobrá,“ souhlasil jsem konečně. „Pokus se zjistit, kde se ty brejle vyrábějí a jestli tví kámoši ještě neví něco dalšího. My se vrátíme, co nejdřív to půjde.“ Korbáčik mi byl neskonale vděčný.

„Jste moudrý a mocný,“ vydechl. Ustoupil jsem a vyždímal si propocenou košili. Podle znechuceného Tandina pohledu jsem usoudil, že už se k němu v budoucnu nehodlá tak tulit.

„Tak to bychom měli,“ uzavřel situaci Zol. „Souřadnice také máme. Mám se toho ujmout nebo to nechám na vás?“

„Jdu na to,“ kývl jsem a sáhл do váčku pro špetku kouzelného prachu. Nechtěl jsem, aby viděli, že používám D–hoplák. Korbáčik vyskočil na nohy a držel se v dostatečné vzdálenosti. Kdybychom ho chtěli vzít s sebou, museli bychom pro něj skočit a dostat ho do kruhu působení kouzelné věcíčky. Krátce nám zamával na rozloučenou a pak vzal zase nohy na ramena, ve tváři výraz srnky vyplašené bleskem. Prášek se zablesknul a vtiskl mi na sítnici obraz Nivana ve tváři s výrazem srnky vyplašené bleskem.

„To je smutný,“ povzdychla si Tananda, když jsme se shromáždili kolem D–hopláku. „Myslela jsem, že to s ním někam dotáhneme.“

Zajda se pomazlila s Bajtynou, která nyní cestovala v barevně sladěném pouzdře připevněném k Zajdině opasku.

„Třeba potřebuje počítač.“

„Spíš by potřeboval transplantaci osobnosti,“ procedila Tananda mezi zuby.

„To ale mívá ošklivé vedlejší účinky,“ zamračil se Zol. Podíval jsem se z jednoho na druhého a přemítal jsem, jak se asi taková osobnost transplantuje. To je něco jako majetek? A co když ta nová mysl nebude mít ráda tělo, do kterého ji vložili?

Na další filosofické otázky už ale nebyl čas. Stíkl jsem ovládací knoflík a ocitli jsme se na hlavní ulici města které působilo prosperujícím dojmem. Sluníčko páliло a chodníky jen žhnuly. Přes pekelné horko tu byli všichni oblečení v černém a proudili po dřevěném chodníku. Ten lemoval šedivé kamenné budovy. Lidé nás mĳeli a vráželi do nás beze slůvka omluvy. Jeden Hába v kabátu po kolena do mě vši silou vrazil a šel dál. Naprosto nepřipraven na takovou situaci jsem hodnou chvíli balancoval na obrubníku a rozpráženýma rukama zuřivě chytal rovnováhu. S výkřikem jsem se nakonec zhroutl do cesty právě projíždějícímu vozu taženému nějakou potvorou. Ta se klusem řítila přímo na mě. Měla šest nohou, břicho jako sud a dlouhý ocas. Vypadala jako kříženec mezi krysou a koněm. Když mě uviděla, vypískla na poplach a zahrabala ve vzduchu třprstými packami. Vozka zatáhl otěže, začichal ve vzduchu, pak navigoval zvíře do strany a beze slova jel dál. V obličejí ani nehnul brvou, jako by mě snad ani neviděl nebo si nevšiml, že měl jeho grošák málem nehodu. Všiml jsem si, že měl na nose tmavé brýle proti slunci. Možná Hábové špatně vidí, takže se

ta doprava řídí jejich psychometrickým talentem nebo čichem. Proto to tady asi na silnicích takhle vypadá.

Tananda mě chytila za ruku a vytáhla zpátky na chodník a pak nahoru na schody, kam se podařilo z toho proudícího davu uskočit Zajdě a Zolovi. Ocitli jsme se na kopečku, který se tyčil nad hlavní ulicí. Nad námi stála nějaká masivní vládní budova, do níž Hábové proudili odlitými bronzovými dveřmi tam a zpátky.

„Myslím, že by nebylo na škodu se přeměnit na místní podobu,“ poznamenal Zol.

Souhlasil jsem. Chvilku jsem Háby pozoroval. Jsou větší než Tulpané, mají zelenobronzové obličej a ruce. To jsou jediné části těla, které nepokrývají róby s dlouhými rukávy a lemy, které se smýkají o zem. Obličej mají ve tvaru obráceného trojúhelníku. Nad ostře zakončenou bradou jsou kulatá ústa, která ale skoro zakrývá nejnápadnější znak hábovské fyziognomie. Nos. Průměrný nos, rozlátkovaný a blyštivý jako červ, je delší než moje ruka. Připomíná spíše malý chobot. Jedna jediná obrovská nozdra začíná hned nad malými ústy a končí přesně mezi očima. Ty jsem ale většinou neměl šanci vidět, protože téměř každý na nich měl tmavé brýle.

„Ty brýle!“ došlo mi a ukázal jsem na ně.

„Nejdřív ty proměny,“ upozornil mě Zol, když k nám natočil svůj chobot nějaký Hába v uniformě. Evidentně to byl nějaký oficír. Začal čuchat. Rychle jsem v mysli vytvořil obraz nás pěti, pak jsem smazal naše rysy a nahradil je hábovskými ústy a nosy. Vše jsem zakončil brýlemi, které nám zakryly oči. Pomohlo mi, že jsou místní stejně vzpřímení jako my a mají oči v obličej. Na oblékání jsem už měl jen chvilku, takže jsem nám všem udělal stejné tuniky. Pak jsem se sehnul, abych si očichal nejbližšího kolemjdoucího. V nevizuálních iluzích nejsem zase tolik trénovaný, ale pokud sem máme zapadnout, musím potlačit náš přirozený odér. Musím to aspoň zkusit. Jejich tělesný pach byl poměrně příjemný, něco na způsob pomerančů s vanilkovým aroma. Policista přestal čmuchar. Zmateně naklonil trojúhelníkovitou hlavu do strany a pak obrátil svou pozornost k dopravě.

„Mmmm,“ usmála se Tananda, když si očichala zápěstí. „Moc pěkný, fešáku. Klidně mi můžeš kdykoli navrhnout parfém.“

Glíp se na mě díval nechápavě. Jeho kulaté oči byly najednou černé a i zbytek těla připomínal toho krysokoně. Bylo to jediné nemluvící stvoření, které jsem tu zatím viděl. Byl zmatený, protože jsem nejen vypadal úplně jinak, ale i jsem odlišně voněl.

„To je dobrý, Glípe,“ ujistil jsem ho a podrbl za ušima. Pořád si nebyl jistý, ale hlas mu zněl povědomě. Položil jsem mu ruku na hlavu a dobře se rozhlédl.

Stopu Pervektní desítky jsme ztratili teprve před čtyřmi dny, ale zdá se, že holky neztrácely ani minutu. Ten vozka s brýlemi, to nebylo jen tak. Všichni okolo nás, kam jsme se jen podívali, měli na nose přesně tytéž tmavé brýle, jaké mám já ve svém váčku. Na chodníku do sebe všichni Hábové tak hrubě strkali proto, že zkrátka nikdo nevěnoval pozornost tomu, kam vlastně jde. Naráželi do vozů, do zdí a jeden do druhého, ale nikomu to nevadilo a nikdo se nerozčiloval. Je to záhada. Ještě nikdy jsem nezažil, aby se dopravní nehoda vyřešila bez nadávání.

„Zdá se, že jsou všichni šťastní,“ vyzorovala Zajda.

„Jsou očarovani,“ zvýšil se zájmem hlas Zol. „Jejich mysl kontrolují brýle. Řekněte jim to, Mistře Skeeve! Začněte od řadového Háby. Pomozte jim! Jenom pravda je teď může zachránit! Promluvte k nim a osvobodte je!“

Jeho poplašená slova mě vyburcovala k akci. Už jsem měl tu čest pozorovat jeden svět, který se díky vlivu Pervektní desítky octnul na pokraji zhroutení. Sice jsme jim nestačili zabránit, aby sem pronikly, ale dál už ty ubohé Háby pod nadvládou držet nebudou. Alespoň pokud tomu mohu být nápomocný. Vyběhl jsem na nejvyšší schod, rozpřáhl paže a hlásal lidu hábovskému.

„Sundejte si ty brýle!“ zakřičel jsem. „Jsou součástí hanbného plánu skupiny Pervektek, které si chtějí podrobit vaši dimenzi. Snaží se vás očarovat! Otravují vaši mysl!“

Kapitola třináctá

„Fakt si tu ruku necháte useknout?“

P. Benchley

Můj hlas pomalu uvadal. Snažil jsem se najít ty tisíce dychtivých obličejů, které ke mně měly vděčně vzhlížet coby k zachránci od jejich nedobrovolného područí.

Nezastavil se ale ani klapot krysokoních kopyt, ani skřípání vozů, ani pleskání tisíců nohou. Vlastně se ani na chvilku nikdo nezastavil. Nemohl jsem tomu uvěřit. Žádný z nich nechápe, v jakém nebezpečí se octli! Nestačil jsem se divit, s jakou netečností se mé hlásám setkalo. Copak jim to je jedno?

„Přeberte iniciativu, Mistře Skeeve,“ pobízel mě Zol. „Využijte svého tulpanského odhodlání!“

Jeho burcování mi dodalo odvahy. Potřeboval jsem někoho výše postaveného, nějakého důležitého občana, kterého bych použil jako příklad a sňal mu pervektní brýle. Rozhlédl jsem se.

To je on: vycházel z velké budovy na kopci. Byl to statný, dobře vypadající muž s bohatě vyšívaným svrchníkem. Brýle měl také nasazené, ale za ruce ho vedli dva svalnatí Hábové bez brýlí. Když jsem se vrhnul směrem k eskortovanému muži, otočily se ke mně jejich nápadně hnědé oči.

„Vymývají mu mozek!“ vykřiknul jsem. „Ať si sundá ty brýle. Uvidí realitu, ne fantasii.“

„Jenom žárli,“ odfrkl si levý dozorce a ukázal chobotem svým směrem. „Protože je nemá.“

„Je to Ňouma z Nemanic,“ utrousil pravý dozorce. „Jo jo, má pech. Nikdy nepozná, jak jsou skvělé.“

„To asi ne,“ souhlasil jeho kolega. Muž uprostřed neřikal nic. Měl jen dokořán otevřenou pusku a v koutku se mu hromadily sliny.

Mělo mi dojít, že se budou Hábové čímkoli hodnotnějším chtít vychloubat. Přesto jsem se nevzdal. „Podívejte se na něj. Pomozte mu. Kontrolují mu myšlenky. Může se to stát i vám.“

„V to taky doufám,“ pokrčil rameny pravý dozorce. Už jsem na jedny taky začal šetřit. Señor Domari je prej ani nesundává, jak sou báječný.“

Oni to prostě nechápou. Budu se do toho muset pustit sám. Sáhл jsem po brýlích s růžovými obroučkami a strhnul je muži z chobotu. Levý dozorce mi obrovskou tlapou chňapnul po krku. V malých ústech se mu zablyskly ostré zuby. Skočil po mně. Uhnul jsem nazpátek. Jestli chtějí tvrdou hru, mají ji mít. Z bezpečné vzdálenosti jsem využil obrácené levitační kouzlo a odrazil ho vzduchem na druhou stranu. Druhý dozorce pustil zatčeného a řítil se ke mně, aby se za chvíli zase řítil opačným směrem. Vyslal jsem mu dávku Síly přímo do hrudi. Tenkým úponkem magie jsem ubohému lapenému Hábovi sundal brýle. Zařval a zavřel oči. „Kde jsou? Vrať mi je!“

Švihnul jsem rukou a mrštil brýlemi o zem. Skla se rozlétla na stovky kousíčků. „Jsi svobodný!“ vykřiknul jsem. „Tvá mysl je volná!“

„Co?“ zatroubil statný muž a probodnul mě pronikavými očima. „Stály mě dvacet zlatáků! Jak se opovažuješ? To je omezování!“

„Omyl, to je vysvobození!“ vysvětlil jsem mu. Dvacet zlatáků! Pervekty za dobytí dimenze ještě svoje oběti nechají platit? Na takovou habadůru by ani Aahz neměl žaludek. „Vždyť vám zahalují mysl zlými kouzly. Později mi ještě budete děkovat.“ Otočil jsem se na další osobu, která si s brýlemi na nose slepě nahmatávala cestu ze schodů. Šlehnutím Síly jsem ji srazil brýle z nosu a hodil je na zem. Když jsem ji osvobodil, vyjekla. Patrně je měla nasazené několik dnů. Jedny po druhých jsem obětem Pervektní desítky bral ty zlovlné brýle a ničil je. Prázdné pohledy se postupně měnily v normálnější výrazy ve tvářích, většinou výrazy překvapení nebo oslnění. Další troje brýle dolétly na zem. Patřily štíhlé ženě, která táhla za ruce dvě děti. Ty začaly brečet. Otočil jsem se na své společníky a zdviženými palci naznačil, jak nám to pěkně jde. Tananda se na mě usmála. Stáli se Zolem na kraji schodů a také se pustili do díla. Pomáhali mi zbavit lidi demonického kouzla.

„Děkovat?“ rozčiloval se první Hába, kterému jsem pomohl. Chobot měl zdvižený vzteky. Hrozil na mě pěstmi.

„Děkovat? Zbláznil jste se...! Strážte! Strážte! Zatkněte toho... blázna!“

Výkřik přiměl velitele dopravy, aby se na nás otočil. Rázně zdvihl obě ruce, aby zastavil provoz, slezl ze svého podstavce a vydal se po schodech k uřvanému Hábovi. Nějakou chvíli potrvá, než přestane vymýváním mozku účinkovat. Eskortovaný muž se pořád rozčiloval, že jsem mu utnul ten proud nesmyslů, co do něj Pervekty lily. Raději bychom se asi odsud měli klidit, než se všichni vzpamatují. Už jsem si v minulosti zažil, co to je být terčem mafie. Vím zcela jistě, že tím už si znovu projít nechci.

„Jde se,“ mávl jsem na přátele. Glíp si ke mně začal prorážet cestu davem Hábů. Polovinu jich odstrčil stranou, až se skutáleli po schodech. Tananda přiskočila, aby mi pomohla udělat cestu Zolovi a Zajdě.

„Glípe, dostaň nás odtud!“ zavelel jsem. Zrušil jsem iluzi, která maskovala jeho přirozené aroma. Náhlá vlna dusivého smradu donutila Háby mému mazlíkovi uhnout. Vráželi jeden do druhého a křičeli strachy.

„Glíp!“ zajíždloval a sehnul čumák k zemi.

Vyrazili jsme za ním po schodech a cestou strhávali Hábům brýle. K mému velkému překvapení se i umírněný Zol pustil do procesu osvobozování s velkým gustem. Jedním mávnutím paži připravil o tu zlou věc hned tucty osob najednou. Tananda nechala promluvit své magické schopnosti. Zajda jen úzkostlivě svírala Bajtynu a snažila se udržet mezi námi. Běželi jsme a dav za námi houstnul. Něco se nepovedlo? Přemítal jsem, jestli odstranění brýlí stačí k tomu, aby se přerušil hypnotický trans, který Pervektní desítky na své oběti seslala. Ještě dlouho poté, co by následky měly podle mě odeznívat, na nás Hábové řvali a mávali pěstmi.

„Za nima!“ zavelel statný muž.

„Rozbili mi brýle!“

„Mým dětem taky! Co budeme dělat?“

Mastil jsem si to hlavní ulici. Krysokoně couvali a skřípali zuby, když jsem se jim proplétal pod čumáky. Hábové v pedálových vozídech brzdili a nadávali. Lidé bez brýlí se zastavovali, zvědavě ukazovali a civěli. Evidentně jsme na sebe přitáhli příliš pozornosti.

Rozhlédl jsem se po nějakém místě, kde bych mohl zapadnout a nastavit D–hoplák, ale každá píd' ulice byla plná našťvaných lidí a křiku. Ohlédl jsem se. Přestože je Zol o dobrou hlavu menší než já, stačil se držet těsně za mnou. Zato Zajda postupně mizela v davu. Tanandu jsem úplně ztratil z očí. Ta se ale umí mezi dimenzemi pohybovat sama, pomocí zaříkadla a rukou. O tu se bát nemusím. Má asistentka ale čarovat neumí. Musím se pro ni vrátit.

Zahlédl jsem její ruku mávat v davu těsně před tím, než mi výhled zastřela skupina Hábů, kteří se na mě vrhali.

„Glípe!“ zavolal jsem. „Běž k Zajdě! Chraň ji!“

„Glíp!“ odpověděl můj mazlík. Přestal mi klestit cestu, bleskově se celou svou délkou otočil, čímž několik pronásledovatelů srazil k zemi, a vydal se tryskem přímo ke mně. Zvedl jsem ruce, abych ho zastavil.

„Ne, Glípe!“ stihl jsem zařvat, než jsme se srazili.

##

„Ale ale ale, copak se to tady děje?“

Otevřel jsem oči, ale všechno jsem viděl rozmazaně. Když se mi pohled ustálil, zíral jsem do pronikavých hnědých očí dozorce, jehož obličej byl jen pár palců od mého nosu. Sáhл mi pro ruku. Snažil jsem se mu ji vytrhnout, ale pak jsem si uvědomil, že zem mi brání, abych ohnul loket dozadu. Ležel jsem na silnici. Jak se to stalo?

Když se mi k uším vrátil ohlušivý řev zuřivých hlasů, došlo mi to. Glíp do mě narazil v horlivé snaze vzít to k Zajdě nejkratší cestou a splnit můj úkol. Srazil mě na zem a vyřadil ze hry. Nebyl jsem si úplně jistý, jestli mi modřiny na hrudi zůstaly po stopách mého mazlíka nebo nějakého Háby. Tísnila se jich totiž kolem mě pěkná skupinka. Jeden z nich mi nohou přišlápnul krk. Když jsem dopadl na zem, asi jsem ztratil vědomí. Jak to může být dlouho?

Zalupal jsem po dechu. Osoba, jejíž noha mi odřízla přísun kyslíku, laskavě přinožila. Policista mě zvedl na nohy a

zašňupal svým dlouhým chobotem. Také jsem zavěťil. Asi jsem pustil pachovou iluzi. Ve srovnání se směsí pomeranče a vanilky jsem musel smrdět jako prasečák. Na překrytí mé přirozené vůně už je pozdě. Polovina Hábů zachytila můj pach a znechuceně se odvrátila nebo si prsty zacpala nozdry. Policista začal slzet, ale jinak byl z tvrdšího těsta než jeho krajané. Pořád mě držel za paži a osahával mi obličej. Když prsty nahmatal můj normální, ve srovnání s ním malíčkový nos, zvedl obočí.

„Kdo a co jsi?“ zahřměl.

Snažil jsem se ze sebe dostat své jméno, ale vyšlo jen sípání. Asi díky dočasné odstávce přísunu vzduchu a také ta bota na hrdle mi moc nepomohla. „Jsem Sk...“

„Jděte z cesty!“ Davem se k nám řítily další policajti. První nastavil dlaň.

„Dej mi rušičku kouzel,“ řekl mu. Druhý strážník mu hodil hůlku. První zmáčkl na ovládání knoflík a namířil ji na mě. Když má proměna spadla, obličej celého davu se protáhl.

„Tulpan,“ odfrkl si zhnuseně strážník. „Co si myslíš, že tady děláš?“

„Jmenuju se Skeeve,“ zachrptěl jsem. „Přišel jsem vás zachránit.“

„Trošku mimo, ne?“ přidal se druhý. „Ne, vážně!“ protestoval jsem. „Jste všichni ve velkém nebezpečí.“

„Tak zachránit, jo?“ vysmíval se mi. „A proto jsi stál na schodech u soudu a hulákal tam jako blázen? Jestli máš nějaký důkazy, že je Ďura jakkoli ohrožená, proč nejdeš na vládu a nepředneseš to tam?“

„Já?“ Sám jsem si na tuto otázku neuměl odpovědět. Nemohl jsem mu říct, že mi tohle poradil Zol. Nakonec jsem začínal mít pocit, že to opravdu nebyl dobrý nápad. Nenechám ale tohohle strážníka při názoru, že jsem větší t'ululum, než za jaké mě má. Podíval jsem se mu do očí. „Když se můžete takhle ptát, jistě jste sám nikdy nevyzkoušel přimět vládu někomu pomoci,“ poznamenal jsem.

Vypadalo to, že strážník číslo dva se mnou v duchu souhlasí, ale strážníka číslo jedna jsem nedomluvil. Měl klidný a vyrovnaný hlas, jako kdyby mluvil s malým dítětem. „Tak mi tedy pověz, proč jsi tady způsobil výtržnictví.“

„Kvůli těm brýlím,“ začal jsem, i když jsem se cítil trapně. „Jsou součástí velkého plánu.“

„To říkáš ty.“

„Ti, kteří je vynalezli, chtějí obsadit vaši dimenzi.“

Opět pozvedl obočí. „A máš na to důkazy?“

„Musíte mě brát vážně,“ trval jsem na svém. Ukázal jsem na všechny rozzlobené lidi kolem mě. Tananda, Zol ani Zajda nebyli na dohled. Doufal jsem, že skočili zpátky na Nivu nebo Tulp a nemusí se někde za rohem podrobovat podobným výsledkům. „Opravdu ztratíte kontrolu nad svými životy! Jsem čaroděj, velký čaroděj. Už jsem podobné věci viděl v jiné dimenzi. Nechci, aby se vám stalo to samé!“

„A tam měli tyhle brýle?“

„No... neměli, ale jsou tam ty samé Pervektky. Dobyly jeden svět a váš je další v pořadí!“

„Ehm, ehm,“ odkašlal si strážník stále stejným trpělivým tónem. Podíval se na druhého, který si ukazovákem poklepal na bradu. Asi místní gesto pro „případ Bohnice“. Snažil jsem se oponovat.

„... A měla jsem hory pokladů! Zlata! Drahokamů! Stříbra! Ale to jsem používala jen jako drbátko na záda, má malou hodnotu,“ dodala Hábka, kterou do našeho debatního kroužku přivedl třetí policajt. „... Až mi ten idiot moje kouzelný brejle zničil a já přišla o svůj krásnej sen!“

„Vidíte?“ pokyvoval jsem hlavou a ukazoval na ženu. „Zatemňuje vám to mysl.“

„No a co?“ odsekla žena a chobot se jí nesouhlasně pohupoval zleva doprava. „Bylo to moje všechno! Milovala jsem to!“

„Ale co vaše výkony?“ začínal jsem být zoufalý. Oni tomu prostě nerozumí. „Co běžný život?“

„Tohle je mnohem zajímavější než můj život,“ vzlykala vzteky podrážděná žena. „Mám pět dětí. Nemyslíte, že by mi nějaký ten únik do jiného světa neprospěl?“

„Tvůrci téhle věci vás chtějí mít pod kontrolou, možná vás chtějí vysát až na dno,“ trval jsem na svém.

„Dvacet zlaťáků je možná trochu moc,“ přiznala, „ale stojí to za to! Procházela jsem se nádhernejma místama volná jako ptáček!“

„Ale tam to nekončí,“ varoval jsem všechny ty nepřátelské obličejy v kruhu. „Až se nebudete dívat, seberou vám celou dimenzi!“

Nějaký Hába mě píchnul do břicha. „No a co? Když jsme šťastný, nemůže bejt tak zle, ne?“

První strážník si dal volnou ruku v bok. „A zkusil sis je vůbec někdy nasadit?“

„To ne,“ připustil jsem. „Ale vím, co dokážou?“

„Tu máš.“ Sundal brýle jednomu z čumilů. Tomu se rozšířily oči na poplach, ale když spatřil strážce zákona, uklidnil se. Sám mi je začal nasazovat na nos.

„Nel!“ bránil jsem se rukama. „Očarujou mě!“

Policajt pokrčil rameny a vrátil je zpátky. Majitel už si je chtěl dát na oči. Přeci ho nemůžu zase nechat vtáhnout do kouzla. Rychle jsem po nich chňapnul a mrštil s nimi o zem. Majitel vykřikl.

„Později mi ještě poděkuješ,“ snažil jsem se říct, když se mi hnul po krku. Všichni tři policajti ho museli zastavovat. Ještě jim za zády mával pěsti.

„Ty... ty ničemo!“ ječel, až se mu chobot zvedl vzteky. „Aargh! Naposled sem pomáhal policajtům!“

„Helejte.“ vzal jsem to už zoufale odjinud. „Vůbec nemáte tušení, co s váma dělají. Dneska to vypadá, že si prostě užíváte neškodný fantazie, ale než se nadějete, stanete se jejich otroky. Každému z vás vyplatím za brýle náhradu – ve výši velkoobchodní ceny,“ dodal jsem rychle. Jestli jsem se od Aahze něco naučil, tak je to neplatit za vrácené zboží plnou cenu. Kdybych přistoupil na to, že budu vyplácet za rozbitý předmět maloobchodní cenu, Aahz by zakoulel očima tak, až by mu zůstaly obrácené v hlavě. „Poškozují vás. Věřte mi.“

Čím víc jsem protestoval, tím víc obličejů vypadalo zamyšleně.

„Možná na tom něco bude,“ přemýšlela žena s protáhlým obličejem a naklonila hlavu. „Nikdy jsem v tom neviděla víc než hračku... ale nikdo neví, co v tom může být ještě za jiný kouzla. Slyšela jsem vyprávět různé věci, co se lidem stávají. A noviny sou toho taky pořád plný.“

„Tsss,“ ušklíbl se mladík. „Prostě žálí, že nemá své brejle. Copak na ně nemáš, Tulpane?“

„Vsadím se, že dělá pro konkurenčního hráčkáře,“ zaječela starší žena. „Nemá rád jejich hračky, měli bysme kupovat tvoje, vid', smrad'ochu?“

„Ale ne, tak to vůbec není!“

První strážník zvedl ruce. „Dobrá, stačí, uklidněte se. Pojďme k jádru pudla. Necháme ty brejle prozkoumat jestli někomu neublíží. Vy zatím nadiktujte své jména strážníkovi Koblincovi a až budeme mít výsledky, pošleme vám oznámení. Tak honem! Hejbejte se! Vykliďte cestu!“

Brblající Hábové poslechli jeho rozkazy. Druhý strážník Kobline si vzal z kapsy kus papíru. Jména se mu kouzlem sama vepsala do seznamu. Kývl a papír odložil.

„Budte klidnej, přijdeme na to,“ slíbil mi.

„To se mi ulevilo,“ vydechl jsem. Doprava se rychle vrátila do normálu a stěžovatelé odešli. „Tak moc děkuju.“ Všiml jsem si uličky, kde bych mohl beze svědků z boty vytáhnout D–hoplák. Vydal jsem se k ní.

„A kampak máš asi namířeno?“ zeptal se strážník číslo jedna a čapnul mě za límec košile. Snažil jsem se mu vyškubnout, ale ani s pomocí špetky magie se mi jeho stisk nepodařilo uvolnit.

„Musím se vrátit ke svojí práci,“ odpověděl jsem mu. „Vždyť jsem vám povídal, že se Pervektky zmocnily další bezmocné dimenze.“

„Nikam nepudeš!“

„Co? Proč?“

Strážník číslo jedna se na mě podíval jako na idiota. „Jsi zatčen za zničení cizího majetku.“

„Ale proboha, už jsem řekl, že jim to zaplatím,“ bránil jsem se.

„To ještě nic není,“ pokračoval a táhl mě za límec po chodníku až k vozu taženému krysokoněm. „Odškodnění bude součástí rozsudku. Ještě máš na krku útok na šedesát nebo osmdesát osob, zničení majetku, způsobení nepokojů na veřejné silnici tím svým hulákáním, výtržnost...“

„Výtr... co?“

Strážník si vzdychl, jako by nikdy nepotkal většího pitomce. „Říkej tomu třeba vzpoura, jestli chceš. Soudce si tě fakt vychutná.“

„A jaký je běžný trest za způsobení výtržnosti?“ zeptal jsem se.

„No, tak třicet nebo čtyřicet dní. Ale s tím vším ostatním si tady asi posedíš zbytek života.“

„Co kdybych promluvil se soudcem,“ navrhnul jsem a přitom zakopl, jak jsem nastupoval do vozu. „Dohodl s ním splátkový kalendář a omluvil se všem Háboům, které jsem urazil?“

„O tom pochybuju,“ řekl strážník číslo jedna a naznačil kolegovi, ať praskne do krysokoně. „Señora Domariho si urazil hned jako prvního.“

Kapitola čtrnáctá

„Raději jsem do toho neměl strkat nos.“

C. z Bergeracu

Rázoval jsem z jedné strany mé malé cely na druhou. Vypadala jako jakákoli běžná cela, ale pro změnu příjemně voněla, trochu po růžích a po čerstvě posekané trávě. Připadal jsem si skoro jako na procházce v nádherné zahradě, až na pár malých detailů. Malinkaté zamřížované okénko, na dveřích železné řetězy silné jako můj trup a... ach ano, a mohutné kamenné zdi všude kolem.

Strážníci číslo jedna a tři, které už jsem znal i jmény – Geli a Barnold, mi nechali dokonce i D–hoplák a všechno mé ostatní kouzelné vybavení, včetně vzorku brýlí, které jsme sebrali Pervektkám v centrále.

„Celý prostor je magiivzdorný,“ informoval mě strážník Geli, když mi podával D–hoplák a já se tvářil zmateně. „Můžeš se s tím třeba drbat na zádech nebo kde chceš, ale zůstaneš tady až do obžaloby.“

„Dostanu právníka?“ zeptal jsem se.

„Jistě. Koho máme zavolat, aby ti ho sehnal?“ Na to jsem neměl odpověď. Mí přátelé utekli. Děkoval jsem za to bohu. Nemělo smysl, abychom tu za mřížemi seděli všichni. Díky proměňovacímu kouzlu je jako mé spolupachatele nikdo nepozná, kdyby se vrátili. Jestli se vrátí. Znáám své přátele. Nenechali by mě tady shnit.

Na dveřích cely byl velký primitivní zámek na klíč. Takových jsem za dob, kdy jsem chtěl být zlodějem, zkoušel otvírat na stovky. Mám dost malé prsty, abych dosáhl na stavítko zámku, ale ne dost silné na to, abych ho v dírci otočil. Kdybych tak mohl někde získat alespoň snítečku Síly, mohl bych zmenšit násadu D–hopláku a použít ji jako šperhák, ale nikde nic.

Ne že by na Ďůře nebylo dost magie, Siločáry tu proudily křížem krážem. Přímo pod policejní stanicí jsem viděl jednu silnou modrou linku, ale byla stejně nedotknutelná jako Clonobrouci za sklem Zolova kouzelného zrcadla. Snad tisíckrát jsem se na tu siločáru snažil napojit, nebo alespoň na tu jasně zlatou, která se klenula jako jednobarevná duha přes hlavní ulici. Zkoušel jsem i jednu světlejší zelenou, co se křížila s modrou kousek dál od města. Tu magiivzdornou clonu museli vytvořit mocní čarodějové o několik set let starší a mnohem zkušenější než já. Musel bych tu mít alespoň šestnáct mých já, abych v tom kouzlu dokázal udělat jenom malinkou skulinku. Samozřejmě že jsem to zkusil.

Představoval jsem si kouzelné páčidlo, které páčí mříž na okně. Obličej jsem měl zbrocený potem, jak jsem kouzlo

donekonečna opakoval. Mříž se ani neohřála. Vytvořil jsem v mysli kouzelný provaz a pokoušel se jím vytáhnout dveře z pantů. Ani vrznutí, ani záchvěv. Dřepnul jsem si, naprosto vyčerpaný. Budu tady prostě muset počkat, dokud někdo nepřijde a nepustí mě ven.

Nemusím být génius, aby mi došlo, že jsem naprosto zpackal příležitost Háby osvobodit. Možná že Zol lety má v každé dimenzi obdivovatele, kteří hltají jeho rady pro samouky. Jistě také o jejich obyvatelích ví všechno, co se dá. Ale jeho rady jsou příšerné. Vyčítal jsem si, že jsem se jím nechal strhnout a věřil mu každé slovo, aniž bych si udělal vlastní úsudek, zda to vůbec dává smysl. Zapřísáhl jsem se, že od této chvíle si vyslechnu všechny jeho rady, ale udělám pravý opak. Kdybych to tak byl udělal, možná jsem teď mohl sedět doma.

Přecházel jsem po cele tam a zpátky, až mě bolely nohy. Pak jsem se nějakou dobu díval z okna. Měl jsem výhled na ulici. Přišlo mi, že aspoň polovina lidí už má nasazené kouzelné brýle a slepě chodí městem. Necháva-li se vést jen svým výborným čichem a vyhýbali se tak, překážkám. Druhá polovina se po nich jen závistivě dívala. Přišlo mi ale, že jsem přeci jen něco malého dokázal. Pár kolemjdoucích se na své spoluobčany s pervektními brýlemi dívalo nesouhlasně. Třeba se mi několik z nich podařilo přesvědčit.

Cinkání za dveřmi ohlásilo čas večeře. Okénkem pod dveřmi mi přisunuli táč. Jakmile zajel dovnitř, okénko se zaklaplo a zamklo. Dostal jsem džbán s vínem, přikrytý talíř, džbán s vodou a svícen se dvěma svíčkami a křesadlem. Dle mých propočetů by svíčky mohly vydržet tak od západu slunce do půlnoci. Možná bych mohl zkusit místnost zapálit, ale kromě mých šatů by tu nic nehořelo. Toaleta měla podobu kovového kyblíku zasunutého pod polici s umyvadlem a džbánu na kamenné poličce v rohu. I postel byla kamenná. Nic moc pohodlného, alespoň to nebude lákat žádné roztoče a jiný hmyz. Příkrývku jsem nepotřeboval, v pokoji bylo teplo. Nahlédl jsem pod pokličku. Hábové by si asi mysleli, že jsem blázen, ale měl jsem pocit, že se tu o vězně starají poměrně pěkně. Jídlo vypadalo a vonělo stejně dobře, jako cokoli v nejlepších restauracích na Bazaru. Snědl jsem večeři a pak jsem zbytek denního světla strávil u malého okénka. Rukama jsem svíral mříže a pozoroval kolemjdoucí. Několik z nich mě zahlédlo. Můj tulpanský vzhled tu musel působit nenápadně asi jako dikobraz na hedvábném koberečku. Dělalí na mě obličeje nebo neslušné posuňky. S jejich přízřivými choboty ta obscénní gesta vypadala obzvlášť působivě.

##

Sluneční paprsky mě probudily chvilku předtím, než mi okénkem vsunuli další táč s jídlem. Vyskočil jsem a zabušil na mohutné dveře.

„Hej!“ zakřičel jsem. „Pust’te mě odsud!“

Dlouho jsem neslyšel žádné zvuky, až se na druhé straně dveří ozvalo skřípání a chrastění. S vrzáním se nakonec dveře otevřely a vešel strážník Koblinc. Ukázal na můj přívěšek.

„Ten tu nebude fungovat,“ řekl trhaně a vyndal si z kapsy zápisník, tentokrát s tužkou, „ale já mluvím tulpsky. Jdu si vyslechnout tvou verzi příběhu. Začni od začátku.“

„Takže,“ začal jsem vyprávět a sedl si na postel bez prostěradla, „zrovna jsem prohluboval své učení v magii, když se objevil ten Nivan...“

##

Mezi jídly jsem neměl na práci nic jiného, než koukat z okna. Chvilí po obědě jsem na padacím mostě před vězením zahlédl strážníka Koblince a Geliho. Když domluvili, Geli mu částečně zasalutoval a pak odpochoďoval pryč ulicí. Na jejím konci čekala nějaká dáma, patrně paní Geliová. Když se setkali, láskyplně se dotkli choboty. Začali si povídat a procházet se po břehu řeky. Pak potkali další ženu. Ta měla nasazené kouzelné brýle od Pervektek. Zastavili se a povídali si s ní. Zatímco je poslouchala, dostávala čím dál větší strach. Najednou si brýle sundala a zahodila je. Skončily v řece, jejíž hladina se nad nimi několika kroužky zavřela. Geliovi šli dál a vyplašená žena přiběhla ke skupince mladých lidí s brýlemi. Někteří jí nevěnovali pozornost, ale pár jich asi poslouchalo, protože si také sňali brýle a začali je zblízka zkoumat. Zaradoval jsem se.

##

„Jak to myslíte, že nechcete zakázku?“ kroutila hlavou nevěřičně Paldina. Bofus, majitel obchodu, se krčil za pultem, nos obranně vztyčený před obličejem. „Máme přeci exkluzivní smlouvu! Měl jste prodávat tisíc kusů týdně!“

„Milá paní, já tomu věřil! Byl jsem přesvědčený, že máte pravdu,“ protestoval Bofus přitisknutý ke zdi. Snažil se nahmatat konec závěsu, který kryl vstup do zadní místnosti a odtud pravděpodobně do nějaké šikovné uličky. Paldina ho ale jen tak utéct nenechá. Roztáhla ruce a vyštěkla kouzlo, které proměnilo látku ve tvrdé dřevo. Bofus na něj zaklepal prsty a pak se křečovitě usmál.

„Jestli nechceš, aby se ti stalo něco podobného,“ vyštěkla Paldina a vycenila zuby, „vezmeš si ty krabice a dáš mi prachy, na kterých jsme se dohodli. Pak půjdu a vrátím se příští tejden s další objednávkou.“

„Madam, prosím, nedělejte to!“ prosil Bofus. „Vy to nechápete! Další objednávky už nebudou! Neprodal jsem ani tu první várku. Po pravdě řečeno mi sem lidé nosí brýle zpátky!“ Sehnul se pod pult a vytáhl tučet brýlí. Paldina na ně zírala a zjistila, že některé jsou rozbité.

„Co se tady sakra děje?“ kroutila nevěřičně hlavou. „Tys je neprodával tak, jak jsem ti řekla? Máš všechny prodejní podklady.“

„Prodával! Řekl jsem jim všechno, co jste mě naučila. Nechal jsem jim je vyzkoušet. Jakmile si je někdo nasadil, už je nechtěl sundat. Prodal jsem úplně všechny, co jsem měl! Ale včera byly ve městě nepokoje. Někteří říkají, že promluvil prorok,“ vysvětloval jí Bofus.

„Prorok? Ledaže by to byl můj prorok,“ procedila Paldina mezi zuby a zvedla obchodníka za klopou tuniky. „A co ten prorok říkal?“

„Říkal, žžže to vůbec není hračka,“ koktal Bofus. „Že nám ttttto vymejvá mozky.“

„Cože? Vždyť vaši lidi nemaj ani dost mozku na to, aby jim ho někdo moh vymejt! Co to je za hloupý hovado, co přišlo

s takovým nápadem? Kdo je to?“

„Já já nnnnevím! Nnnnení z Ďůry. Pochází z jedné z těch smradlavých dimenzí.“

Paldina zdvihla obočí.

„To zužuje výběr na skoro všechny dimenze. Má nějaký výrazný rysy, podle kterých bych ho mohla identifikovat?“

„Nnnne. Chvilí vypadal jako jeden z nás. Až potom ho policajt odmaskoval... Já... vy demoni mi připadáte všichni stejný. Bez urážky.“

Pervektka si zamyšleně ťukala do zubů pečlivě zarovnanými nehty. Musí to být kouzelník z nějaké jiné dimenze a musí umět dělat iluze nebo měnit tvary. Kdo by tady na Ďůře mohl chtít překazit jejich kšefty? Háby využívá snad každý, nejméně dvakrát ročně. Morální vina je i na straně dalších vykořisťovatelů. Ironií je, že tentokrát jim Pervektní desítka dává za jejich peníze opravdovou protihodnotu, takže právo je na její straně. Sehnula se, aby si zničené brýle prohlédla. Všechny fungovaly a ti zatracení primitivové je zničili. Koutkem oka zahlédla Bofuse, jak míhá prsty a snaží se vyvolat kouzlo, které by závěs proměnilo zpátky ze dřeva na látku.

„Ne tak rychle,“ upozornila ho. Bofus nešťastně sklonil hlavu. „Minule ses mě tak nebál. Oba dobře víme, že to, co říkají o našich hračkách, není žádná pravda. Co ještě povídali?“

„Že vám ty brýle vyrábějí ootroci a že z nás chcete taky udělat otroky, abychom vám dělali brejle pro další dimenze, který se stanou součástí vaší říše.“ Bofus těžce polknul.

Paldina přimhouřila oči. „O říši teda slyším poprvý, zlato.“ Chvilí přemýšlela, jestli tu za ním nemohla být Oshleen nebo některá jiná, ale pak tu myšlenku zavrhl. Možná spolu bojují nad maličkostmi, ale bojují otevřeně. Takhle by si vrážely navzájem dýku do zad a co hůř, mařily by si vlastní příjmy, což by žádný Pervekt nikdy neudělal. Bofus vypadal, že brzy omdlí. Jeho dlouhý nos mu zvald jako odložená ponožka. Paldina se rozhodla změnit taktiku. Zahrála na notu šarmu a svůdně se k němu přitočila.

„A jakpak bych toho proroka mohla najít?“ zapředla a zamrkala na něj svými dlouhými řasami.

#

Dva uniformovaní strážci přišli k cele s vytasenými meči. Vyděšeně jsem vyskočil. Velice vážně vpochoval dovnitř, zatlačili mě do rohu a netečně se na mě díval. Zkoumal jsem jejich vážné tváře.

„Jdeme k soudu?“ zeptal jsem se s nadějí v očích. „Už bych to chtěl konečně vyřešit a jít domů.“

Neřekli ani slovo. Jejich mlčenlivost mě znervózňovala. Ze zkušenosti vím, že žádné novinky nemusejí nutně být dobré novinky. V chodbě jsem zaslechl kroky doprovázené cinkáním kovu a skřípáním. Zamračil jsem se. Hodlají mě propustit? Nebo to znamená další problémy? Mučí své vězně?

Odpovědi na mé nevyřčené otázky byla starší Hábka ve světle hnědém a šedivém plátěném oděvu. Vlasy měla sepnuté pod trojúhelníkovitým šátkem stejné šedivé látky. Jedinou nozdru měla ucpanou velkou sponou. Ani se na mě nepodívala, jen do pokoje soupla kyblík na kolečkách.

Beznadějně jsem svěsil hlavu. Uklízečka!

Zatímco strážci drželi toho hrozného čaroděje (mě) v rohu, uklízečka drhla podlahu velkým mopem. Občas mě přesunuli o kus dál, aby se dostala do každého rohu a nemusela se přitom přiblížit k tomu nebezpečnému kriminálníkovi (ke mně). Odhadoval jsem své šance při pokusu přeprat jednoho nebo oba hlídače a pak si proklestít cestu ven z vězení s uklízečkou jako rukojmím a živým štítem. Započítal jsem svou tělesnou hmotnost a ještě jsem přidal 150% za všechny ty drsné triky, která mi léta vtloukal do hlavy Aahz, ale přesto mi vyšlo, že jsem 400% v mínusu.

„To je dneska ale pěkně,“ nadhodil jsem místo útěku. S Háby to ani nehnulo. Oba se tvářili, jako by chtěli mít na nose taky tu sponku, co měla ta stará paní.

Uklízečka pokračovala v práci. Vyměnila nočník za jiný, vylila mi vodu z umyvadla, vyčistila ho a naplnila džbán s vodou na mytí, posbírala použité nádoby a na kraj postele položila zabalený bonbón. Strážci počkali, až s vrzajícím kyblíkem opustila pokoj, pak vycouvali a znovu zabeznili dveře. Zkroušený jsem došel k posteli a těžce na ni dosedl. Sebral jsem bonbón, rozbalil ho a hned ho zase vyplivl. Lékořice. Žádné novinky jsou fakt dobré novinky.

Kapitola patnáctá

„Jsme v rejži.“

Pu Yi

„Určitě je to tvoje chyba,“ obvinila Paldinu Oshleen, když spolu rázovaly hlavní ulicí Bohatova. „Jak můžeš takhle zkazit tak skvělejší kšeft, jaké jsme měly s těma brejlema?“ Vergetta se vši silou snažila stačit tempu svých dvou společníků. Dalšíh pět se drželo těsně za nimi.

Caitlin odmítla přijet.

„Nehodlám tahat z bryndy někoho, kdo si sám zavařil,“ vyprskla a pustila se do práce na svém programu. Snaží se přeložit povahové rysy všech známých Nivanů do počítačové „Hry na padavky“.

Niki se nabídl, že zůstane na základně a bude na Nivany dohlížet. Nevěří totiž ničemu, v čem má prsty Monishone anebo vyšší magie. Vergetta jí dala za pravdu. Nivané začali v jejich nepřítomnosti něco podnikat. Dokonce se doslechla o nějakých nepokojích.

Ale vždyť se nic neděje. Osm jich bohatě stačí na to, aby si poradily s jakýmkoli nedorozuměním. I jedna by byla až dost. Těžko říct, co to vjelo do Paldiny, že to vede tímto způsobem. Vymývání mozku! To určitě! Jsou přeci obchodnice a ne nějaké posluhovačky voodoo.

„Znova říkám, že jsem to nezavinila,“ bránila se Paldina. „Naprostě všechno jsem dělala podle našeho plánu. V tuhle chvíli už jsme se měly topit ve zlatě. Jenom tenhle tejdén už jsme měly mít doma deset tisíc zlatáků.“

„No, to je ale pořád jenom dvacetina toho, co potřebujem,“ vyštěkla Oshleen.

„Ty si myslíš, že to nevím? Ten blbeček Bofus tvrdí, že se tu objevila skupina cizinců a začala vyprávět nesmysly o tom, jak chceme ovládnout svět. A začneme prej od každého, kdo si koupí naší hračku. Nejsou to Hábové. A každému tomu věří. Jsou tak naivní.“

„Za to můžou ty Nivani!“ zavrčela Loorna. „Říkala jsem vám, že musíme ten D–hoplák najít a zabavit jim ho. A pak je všechny po kouskách roztrhám. Když si vzpomenu, co nás to stálo práce, když jsme za ně tahali z ohně jejich horký brambory, chce se mi řvát!“

„To nemůžou být oni,“ kroutila zamyšleně hlavou Nedira. „Dovedete si je představit stát před davem cizinců a mít k nim takovej proslov? Ne, to mi k nim nesedí, dány. To by Nivani nesvedli.“

„A kdo jinej?“ dožadovala se Loorna. „Kdo jinej věděl, že prodáváme zboží Hábům?“

„Pořád mi není jasný, proč si tenkrát naše ohnivá dona vyšla na procházku,“ dodala Tenobia. „Monishone sice tvrdí, že jsme jí měly líp připevnit, ale to se mi nějak nezdá.“

„Nivani se v magii trochu vyznají,“ přemýšlela nahlas Monishone. „Třeba jsme mezi nimi přehlídky nějakýho opravdovýho čaroděje.“

„Stejně jsem přesvědčená, že oni za tohle nemůžou,“ protestovala Nedira a zrychlila, aby dohnala Paldinu. Marketingová odbornice přidala do kroku.

Vergetta nakonec musela použít kouzelnou bariéru, aby ji všechny nepředběhly. Mladší Pervektky narazily do clony, která je odrazila několik stop zpátky. Jednu po druhý je zastavila.

„Zpomalte, drahouskové. Nedira má pravdu. Nemůžeme vrazit dovnitř a začít Bofuse obviňovat. Pěkně se ho klidně a tiše zeptáme. A pak mu ten krámeček před očima roztrháme na cucky.“

„Radši bysme neměly chodit dovnitř vůbec,“ vykřikla Charilor a klidila se.

Ukázala směrem k Bofusovu krámku. „Podívejte!“

Vergetta rychle vyčarovala přes svou skupinu neviditelnou zeď. „Pojďte sem, drahé,“ popadla dvě dospělé ženy za ruce. „Nesměj nás ani ucítit. Holt jsme si v celým známým vesmíru musely vybrat místo, kde jejich... víte co... nesmrdí.“

Osmičlenná skupinka se zastavila. Na hlavní ulici probíhala demonstrace. Stovky Hábů pochodovaly v kruhu a držely transparenty „Nechte naše mozky nám!“ a „Svrhněme diktatury!“

„Pravopis tu taky trochu smrdí?“ procedila zuby Charilor.

„Nemůžu uvěřit, že skočili na lep nějakému potulnému bláznovi,“ zabručela Vergetta.

„Možná tu máme konkurenci,“ poznamenala Loorna hlubokým hlasem. „Dablové si třeba chtějí otevřít vlastní krám a nás vyšachovat.“

„Tak brzo?“ nevěřila Oshleen. „Nejsme tu ještě ani pět dní.“

„Jako kdybys je neznala! Mistři obchodu. Mohly bysme se od nich učit.“

„To bych ráda,“ řekla Charilor, „kdyby se nám nepřipletla do cesty ta zatracená Trollka. Ted' nemůžeme na Bazar strčit nos.“

„To je ted' vedlejší,“ připomněla jim Vergetta. „Co budeme dělat s tímhle? Tak přehnanou reakci jsem ještě neviděla. Sežrali jim to i s navijákem a ani se to nesnažili probrat s námi. A ta pohádka se, koukám, od rána ještě přibarvila. Tady ten nápis říká „Chraňte budoucnost našich dětí!“ Před hračkou! Je to možný?“

„Přiznejme si,“ poukázala Paldina, „že jsme si je vybraly proto, že se jim snadno prodává.“

Dav sílil a sílil. Před dveřmi stál Hába s ampliíonem u pusy.

„Pojď ven, zrádče! Vyjdi, Bofusi, a postav se tváří v tvář svým sousedům! Ty zrůdo!“

„Pche!“ odfrkla si Vergetta. „Nevím, proč tak milou a přátelskou pozvánku nepřijímá.“

„Dostaňte toho zrádce!“ křičel Hába s ampliíonem.

„Jo!“ ozýval se dav se zaťatými pěstmi, „dostaňte toho zrádce!“ Dav se valil na dveře.

Jakmile se první řada protestantů dostala na dva kroky ke dveřím, ty se najednou s prasknutím zavřely.

„Tomu říkám ochrana před výtržníky,“ pokyvovala uznale hlavou Oshleen. „Dobrý, fakt dobrý. Je, podívejte, tady jde obrněná jednotka.“

Před očima se jim najednou ze dveří obchodu začaly valit tucty uniformovaných obrněných policistů v helmách a brnění. Proudili odtud jako klauni z kouzelného cirkusového auta. Na povel, který na tu dálku nebyl slyšet, namířili zbraně na dav Hábů a zatlačili je až k oranžové čáře namalované na chodníku.

„A už toho bylo dost,“ zařval vedoucí důstojník a sebral protestantovi megafon. „My tady vedeme vyšetřování. Vy ted' všichni půjdete domů. Jestli tady ještě někdo bude, až napočítám do tří, půjde na týden do vězení. Jedna... dva...“

Většina Hábů se rozutekla, ale párek mladých plešatých mužů předstoupil s košíkem a pochodní. První z nich vysypal obsah koše na zem. Bylo v něm několik tuctů kouzelných brýlí. Druhý mezi ně hodil hořící tyč.

„Nel!“ křičela zuřivě Monishone. „Vy idioti! Co jsem na tom nechala práce!“

„Pšt!“ zasyčela Vergetta. Ale bylo pozdě.

Policisté přiskočili, aby oba muže chytili a uhasili oheň, ale jejich vedoucí zvedl hlavu.

„Kdo to řekl?“ ptal se.

„Přišlo to tam odtud!“ zavřískal ženský hlas.

Vergetta se otočila a zjistila, že se na protějším schodišti usídlili další Hábové a pozorují dění u Bofuse.

„Támhle je někdo neviditelný. Tam!“

„A smrdí!“ dodal hrubý mužský hlas. „Jsou to cizinci! Demoni!“ I když je Hábové neviděli, obklopili skupinu zacloněných Pervektek a máchali rukama ve vzduchu. Jedna šmátrající mužská ruka plácla Oshleen po zadku. Ta vyvalila oči vzteky.

„Jak se opovažuješ?!“ vrazila mu facku. Rána ho zbavila rovnováhy a on se přes hlavy spolubojovníků skácel k zemi.

„Neviditelní vetřelci!“ skandoval dav.

„Tak dost,“ zavelela Vergetta. „Do formace připravit! Začněte čarovat!“

„Co čarovat?“

Starší Pervektka se rozhlédla. Mluvčí stál za ní. Byl to Hába asi jejího věku, v uniformě se spoustou ozdob kolem límce a manžet. Díval se jí přímo do očí. Vlastně se na ně dívali všichni.

„Co se stalo s neviditelným pláštěm?“ divila se. Když ale spatřila ohromené pohledy ve tvářích svých kolegyně, došlo jí, že za zrušené kouzlo nemohou. „Jdeme!“

„Ne ne ne, nikam nepůjdete, madam, nebo kdo vlastně jste,“ zadržel ji Hába v uniformě.

„To jsou ony, strážníku!“ vykřikl Bofus, který se objevil za ním. „To jsou ty ženské, co mi prodaly ty brýle! Přisahám, že jsem neměl ani tušení, že chtěly zradit mé vlastní lidi!“

Policista se na ni otočil. „Je to tak?“

„Jistě že ne!“ bránila se Paldina. „Je to jenom nedorozumění!“

Policista si zachoval kamennou tvář. „Žádám vás, abyste s námi šly na centrálu, máme pár otázek.“ Vergetta se mu podívala přes rameno, kde stál celý doprovod dalších sta policistů. Ti byli patrně původně vysláni na výtržníky.

„Je mi líto, kocoure,“ omluvila se a poplácala ho po tváři. „To nepude. Chytněte se za ruce!“ Pervektka desítka mínus dvě se pokusila spojit.

„Snaží se upláchnout!“ zavyl dav, obklíčil je a rozrážel jim spojené ruce. Existují ale ještě jiné způsoby mezidimenzionálního cestování. Jakmile se jí dotkly tucty rukou, Vergetta začala vyvolávat jedno staré, mnohem mocnější kouzlo.

„Dobrá, tak mě na ně pusťte, no tak!“ zakřičel policista a snažil se protlačit doprostřed davu. „Nikam nepůjdou!“

A také nešly. Vergetta to zkusila znovu. A znovu. Ať slabikovala kouzlo sebezpomaleji, ať se napojovala na sebesilnější siločáry, které proudily pod celým městem, její kouzlo nefungovalo. Překvapení se zračilo i ve tvářích dalších sedmi společníků. Hábové mají tak silnou rušičku kouzel, že znemožní čarovat dokonce i pervektnímu talentu. Který hñup z ulice Marshallova Pole jim mohl tak mocnou zbraň prodat?

Dočasný šok Pervektek trval dost dlouho na to, aby je stihli dva strážníci chytit za ruce. Jejich dotek přivedl starší čarodějkou ke smyslům. Vyhodila prvního policajta vysoko nad hlavu do davu. Druzí dva uskočili z chumlu a drželi se za citlivé části své anatomie, protože do nich utrhli každý po pěkném kopanci. Postupně se ale zapojilo dost policejních kolegů a kolegyně a podařilo se jim osm Pervektek dostat k zemi.

„Takhle se s dámami nezachází,“ vrčela Vergetta, když se jí pevná ocel zakousla kolem zápěstí.

„Jste zatčeny za kažení veřejné morálky, používání nebezpečných vynálezů na území města a...“ chystal se dodat důstojník, „za urážky veřejného činitele.“ Pak pokynul své armádě. „Odveďte je!“

##

„Ale drahoušku,“ vysvětlovala Vergetta a spínala ruce s pouty k soudci v černém rouchu, „tohle je jedno veliké nedorozumění. Podívejte se na mě. Jsem jen stará žena. Vždyť já bych neublížila ani mouše.“

Za ní se ozvalo naléhavé zakašlání. Patrně pocházelo od jednoho z policistů, kterému uštědřila cestou na stanici pěkný kopanec. Měl štěstí, že ho chtěla jenom odzbrojit a utéct. To k její snaze zapůsobit na soudce jako něžná dáma příliš nepasuje. Ostatní Pervetky seděly za ní na tvrdé dřevěné lavici. Nic pohodlného pro nižší partie staršího těla. Raději si postojí.

„Za poslední dva dny jsme tu měli dvě výtržnosti,“ zazněl dunivý hlas policejního soudce, který pokynul rukama směrem k Pervektkám. „V obou případech s tím měli něco společného demoni. V minulosti už jsme se setkali s mnoha případy, kdy nám obyvatelé cizích dimenzí způsobili hodně problémů. Snažím se být shovívavý, ale důkazy proti vám a vašim... kolegyním jsou nezvratné.“

„Jaké důkazy?“ natočila Vergetta nechápavě hlavu. „Prodáváme hračky. To je veškerá naše činnost. Děláme lidi šťastnými. Vyzkoušel jste náš výrobek? Je báječný. Moc by se vám líbil. Mohl byste svou mysl nechat na chvíli odpočinout od této velmi zodpovědné práce. Jsem si jistá, že muž jako vy by si občas zasloužil nějakou tu chvíli pro sebe, jestli mi rozumíte.“ Svá slova doprovodila významným mávnutím ruky směrem k soudci. Řetězy zazvonily.

„Myslíte, že byste mi tohle mohli sundat? Je mi to trochu těsné, drahý.“

Soudce jejím řečem nevěnoval pozornost. „Vaše vysvětlení je v rozporu s výpovědí našeho dalšího svědka, madam. Tvrdí, že ta vaše hračka má mnohem zhoubnější cíle.“

„Cíle, tscíle! Slyšela jsem ten dav něco takového vykřikovat. Ale to není pravda! Jsme pouhé obchodnice.“ Vergetta se pokusila o přátelský úsměv, ale pohled na její zuby způsobil změnu v soudcově bronzozeleném obličejí. Zbledl na barvu vyleštěné mosazi. „Podívejte se na to z mé strany. Přijedu sem s kolegyněmi, abychom zjistily, jak si náš nový vynález stojí u našich dobrých přátel na Ďůře a bác! Najednou jsem zatčená! Teď mi řekněte, jak se mám asi cítit?“

„V současné době mám pocit, že tady pobudete pěkně dlouho, madam,“ odpověděl jí soudce. „Podle našeho svědka?“

„Jo, ten takzvaný prorok!“ vykřikla Paldina. „Chceme ho vidět!“

„Znám hábovské zákony,“ ohradila se Loorna. „Máme právo na konfrontaci se žalobci. Předved'te ho. Chceme od něj slyšet, proč si o nás myslí...“

„Že nám chcete vymýt mozky,“ přispěchal na pomoc strážník.

„Jo. Díky... vymějt mozky.“

Soudce kývl. V obličejí už měl zase normální barvu. „To je opodstatněná žádost. Náhodou ho tu máme také – na návštěvě. Rádi budeme svědky vašeho setkání.“ Otočil se na soudního zřízence. „Přived'te vězně.“

Vergetta vyčkávala. Určitě je to nedorozumění. A navíc, vysvětlí se to velice snadno, hned jak se jí dostane ten druhý pod ruku. Zakroučí mu krkem a bude to.

Zřízenec se za chvíli vrátil s bledým obličejem, přesně takovým, jaký měl ještě před chvílí soudce.

„Ten vězeň... je pryč!“

Kapitola šestnáctá

„My v tom prsty nemáme.“

Jezinky

Z monotónního pochodu kolem cely mě vytrhlo rachocení za dveřmi, až jsem vyskočil. Tentokrát strážce srazím k zemi a vezmu nohy na ramena. Co nejtíšeji jsem z umyvadla zvedl prázdný džbán na vodu a po špičkách přicupital ke dveřím. Přitiskl jsem se ke zdi. Dveře se pomalu otevřely. Zvedl jsem džbán.

„Tak tady jsi, fešáku!“

Do cely se vhrnula Tananda a mohutným polibkem mě přimáčkla ke zdi. „Mmmph! Muselo se ti po mně stýskat, ty draku! To je pro mě?“

Džbán nám nebezpečně visel nad hlavami. Vyprostila ho z mých zmražených prstů.

„Promiňte to zpoždění,“ usmál se Zol a následoval Tanandin tornádový příchod se Zajdou v patách.

Za nimi poslušně vpochoďoval obrovský hábovský strážce s očima zasněně vykulenými na Tanandu. Brnění měl trochu šoupnuté ke straně a hábit pod ním nedbale namačkaný. Také jsem zaregistroval, že má pod helmou pěkně rozčuchané vlasy.

„Ve městě jsou nějaké nepokoje. Měli jsme trochu problémy dostat se do budovy. Ohromilo mě to magii–vzdorné pole! Určitě nepochází z této dimenze, ale slouží velmi dobře. Taková věčička by se měla zavést i na Bazaru na Pakle.

Pomohla by tam těm některým každodenním nedorozuměním.“

Usmál jsem se na něj a pomyslel si, že kdyby někdy v budoucnu náhodou projevil zájem o import takového vynálezu z Důry na Paklu, osobně se proti tomu postavím a využiji každíčký coul svého vlivu. Byly časy, kdy jsem se sám nechal pěkně napálit. A i když jsem z toho nebyl zrovna odvázaný, nikdy bych Dablům jejich nejúžasnější podnik neměnil.

Když nemáte fištróna, prostě na Bazaru nenakupujte. Připravit obchodníky o tuhle výzvu by jen znamenalo přistupovat k problému ze špatné strany.

„Tak rád vás zase vidím! Jak jste se ke mně dostali?“

„Ale,“ mrkla Tananda a uculila se na strážce, „mám své metody.“

„Tomu věřím,“ souhlasil jsem a cítil se trochu trapně, když si se Zajdou vyměnily sesterské mrknutí.

Kariéra úspěšného zabijáka je jen jeden z Tandiných talentů. Další vychází z trollské přirozenosti a o tom mohu pouze říci, že mě okolnosti vždy připravily o příležitost přesvědčit se o něm sám. Na jedné straně jsem tomuto talentu vděčil za to, že se za mnou mí přátelé vůbec dostali, ale na druhé straně jsem měl špatné svědomí, že musela Tanda kvůli mé záchraně něco takového podstoupit.

„Předstírali jsme právní zástupce,“ vysvětloval mi Zol, „ale madam Tananda přesvědčila náš doprovod, aby nám dopřál trochu soukromí.“

„Mrzí mě, jestli jsi musela něco... podstoupit kvůli mé záchraně,“ zakoktal jsem se, když jsem se v polovině věty snažil zkontrolovat své myšlenky.

Asi jsem zčervenál. Tananda se zasmála a chytila mě za ruku.

„Uklidni se. Byla to zábava. To bys nevěřil, co s těmi nosy dokážou provádět.“

„To snad radši ani nechci vědět!“ vyhrkl jsem. Podíval jsem se za ně do prázdné chodby. „Kde je Glíp?“

„S Korbáčikem na Nivě,“ ujistila mě Zajda. „Docela se mu u Nivanů líbí. Myslím, že už si na něj zvykli a nebojí se ho.

Drbou ho, kdykoli si o to řekne, dávají mu pamlsky a nikdy mu nenadávají, dokonce ani když jim ničí domky.“

„To věřím, že se mu to líbí,“ obrátil jsem oči v sloup a přemítal, jak dlouho takhle asi mohou vydržet ve své léty cvičené shovívavosti a trpělivosti. „Musím se odsud dostat.“

„To si piš, kocoure,“ souhlasila Tananda. Obrátila se na strážce. „Dej mi ten klíč.“

Jeho veliká ruka se pomalu zvedla a podala jí těžký železný klíč. Pohladila ho po tváři.

„Hodnej! A teď jdi pryč, počítej do tisíce a neříkej se! Vráť se a najdu si tě později. Jasný?“

„Jasný,“ přitakal Hába jakoby v tranzu.

Pomalů se otočil a vyrazil ke dveřím cely. Zastavil se na prahu a toužebně se na Tanandu zadíval. Ta zakroutila hlavou a s rozzlobeným úsměvem udělala ty! ty! ty! Zklamaně vzdychl a odkráčel do chodby.

„Jak se odsud dostanu?“ zeptal jsem se. Vysvětlil jsem jim problém se soudcem. „Každýho strážného nemůžete přesvědčit, aby odešel a pykal do tisíce.“

„Že ne?“ popichovala mě Tanda.

„Není třeba,“ přerušil naše škádlení prošeďivělý muž. „Hábové věří všemu, co se jim řekne. Stačí, když je přesvědčíme, že to nejste vy, kdo odchází z vězení.“

„Asi by sis raději neměl být podobný,“ dodala Zajda starostlivě a prohlížela si mě od hlavy k patě.

„Je to tu všude odríznuté od magie,“ vysvětlil jsem jim. „Tady v té dimenzi používají dost magie. Je to jediný způsob, jak zabránit útekům z vězení. Proměňovací kouzlo tu nefunguje.“

„To nevadí,“ mávla rukou. Omluvila se a zmizela. Za pár vteřin byla zpátky s rukama plnými hadrů. „Obleč si to,“ řekla a podala mi beztvárovou sukni a blůzku.

„To jsou šaty uklízečky,“ poznal jsem je.

„Skvělej nápad,“ zazubila se Tananda na Zajdu. „Personálu si nikdo nevšímá.“

Nebyl jsem si tak jistý. „Ale co když o té výměně někomu řekne?“

„Ta už je dávno na penzi,“ ujistila mě Zajda. „Dala jsem jí dost zlata, aby si koupila celou chalupu. Už je na cestě z města. Kyblík a koště nám přenechala zdarma.“

###

Zol se coby můj ctný poradce dostal z budovy bez problémů. Prošedivělý muž vyvedl Zajdu a Tanandu z vězení a pokračoval s nimi dál ulicí, kde na mě počkali na druhé straně mostu. Já jsem musel jenom dovytírat chodbu na konec kouzelné bariéry, pak se zneviditelnit a tuhle dimenzi navždy opustit... nebo alespoň do doby, než se tu na mou vzpouru zapomene.

Jsem docela dobrý herec. Jakmile jsem měl na sobě kostým v podobě odrbaných hadrů uklízečky, ohnul jsem se, aby mi byl vidět jen šátek na hlavě, a tlačil chodbou kyblík na vrzajících kolečkách. Ruce jsem měl omotané látkou tak, aby nebyla vidět barva pokožky. Postupoval jsem pomalu, nemohl jsem to uspěchat. Od zatčení jsem šel touhle chodbou jen jednou, ale východ nebylo těžké najít.

Potkal jsem Hábu s odznakem spravedlnosti na tunice. Pískal si svým dlouhým nosem a vyhazoval a chytal nějaký klíč. Mířil ke dveřím mé cely! Pokračoval jsem ve své loudavé práci a snažil se přidat, jak nejvíce jsem se odvážil. Proběhl kolem mě cestou zpátky a volal na strážce. Už na mé zmizení přišli. Ponořil jsem obličej ještě více do blůzy. Musím být opatrný. Za chvíli kolem mě prolila menší armáda s tasenými meči. Prohledávali mou prázdnou celu. Pak se pustili do nejbližšího okolí a našli Tanandina „kamaráda“, kterého vytáhli z kouta, kde se schovával.

„Osm set devadesát šest, osm set devadesát sedm...“

„Kde je?“ zařvali na něj. Hába se tvářil rozpačitě.

„Nevím,“ zamumlal.

„Najdi ho!“

Už jsem byl jen pár metrů od východu. Ještě několik kroků a jsem volný.

„Hej, ty!“ zavrčel něčí hlas.

Ztuhl jsem. Tak přeci jen nakonec prokoukli mé přestrojení? Boty jsem měl schované pod sukní. Na kamenné podlaze se rozléhaly hlasité kroky. Díval jsem se na těžké boty strážce. Jeho ruka ukázala nalevo.

„Mandrillo, pojď sem! Potřebujem utíť jeden flek.“

V duchu jsem zaúpěl. To je ale smůla! Neměl jsem na vybranou, musel jsem pokračovat ve hře. Myslí si, že jsem uklízečka. Kdybych se vzpouzel, mohli by se na mě podívat zblízka. Zatím je mé přestrojení oblafló. Šoural jsem se za strážcem, který se zastavil před širokými vyřezávanými dveřmi a vytasil meč. Zbledl jsem, ale on vešel dovnitř a přidržel mi dveře.

„Támhle je rozlitý víno,“ ukázal. Něco jsem zamumlal a dokolíbal se ke skvrně.

Najednou jsem ale měl chuť se otočit a utéct.

Ten puch byl nezaměnitelný. Probouzel jsem se vedle nebo poblíž něho několik let. Smrad nervózního Pervekta.

Desítka je přímo tady! Nebo vlastně osmička... spočítal jsem přes okraj svého šátku. Velké, zelené, šupinaté... a hledají právě mě!

„Není to směšný?“ kroutila hlavou nejstarší z nich v květovaných šatech a probodávala soudce pohledem. „Máte svědku, kterej tu vlastně není. Pak teda asi máte i další důkazy? Jestli ne, máme ještě svojí práci, drahouši.“

„Jeho nepřítomnost není podstatná,“ zaburácel Señor Domari.

To ale Pervektky nepřesvědčilo. Ani mně by to nestačilo.

Něco mě rýplo do zad. Málem jsem vyskočil stropem.

„Tak dělej, utíť to,“ připomněl mi strážce a strkal mě k rozbité karafě a louži rozlitého vína na stole blízko Pervektek.

„Budu tě před nima chránit.“ To bylo od něj odvážné, protože nezněl ani trochu přesvědčivě. Vlastně jsem si byl téměř jistý, že by mě nechránil, i když byly v tu chvíli bez magie.

„Tvrdil, že je čaroděj, Señore,“ připomněl Geli soudci. „Jestli je mocnější než naše magiivzdorná clona, mohl nás klidně všechny zabít. Místo toho nás varoval. A za všechny rozbitý brejle zaplatil.“

„A taky je tu Bofusova výpověď,“ dodal strážník Kobline a vyndal si z kapsy svůj všudypřítomný zápisník. Tvrdí, že téměř demonkám naletěl, že je nevinný. Popsal nám všechno do nejmenších podrobností – jak ho oslovily a přesvědčily, aby šířil jejich nástroj zla.“

„Ano, Bofus,“ zvedl obočí Domari. Tón jeho hlasu napovídal, že to Bofus nebude mít jednoduché, ať už je to kdokoli.

Vrčení Pervektek mě ujistilo, že pokud tenhle Bofus unikne oficiálnímu trestu, bude mít co do činění s nimi. „Jedná se o velmi vážný případ, v němž jde o blahobyt a vlastní bezpečnost na Ďůře...“

Opatrně jsem přistoupil k louži vína, přičemž vrzání kyblíku našťěstí přehlušilo klepání mých kolen. Nesmím dopustit, aby mi Pervektky viděly do obličeje. Zvedl jsem mop, plesknul s ním o podlahu a začal vytírat.

Nejvyšší Pervektka v přílehlavé maskáčové kombinéze pokrčila nohy, když jsem ji jezdil mopem pod stolem. Koutkem oka jsem si ji prohlédl. Přišla mi povědomá. Musel jsem ji potkat na Pervu nebo jsem ji viděl vycházet z hospody na Bazaru (jestli jste získali pocit, že jsem někdy byl uvnitř pervské restaurace, asi jste nikdy žádnou necítili). Vysušil jsem většinu vína a pak vzal z vozíku smetáček a lopatku, abych smetl rozbité sklo. „Drahá, to není všechno,“ ukázala mi Pervektka nalakovaným nehtem. „Podívej. Rozteklo se to až ke zdi. Udělá to flek na tom goblenu.“ Kývl jsem a pokračoval v zametání. „Hej!“

„Ticho!“ zařval Domari. „A proto vás všechny budu soudit z několikanásobného obvinění – z porušení zákona, zneužití úřední moci, mentálního útoku na stovky, ne-li tisíce občanů našeho spravedlivého národa...“ Soudce se odmlčel v polovině rozsudku a naklonil se přes lavici. „Mandrillo, v čem ses to proboha válela?“

Strážce s mečem si odkašlal. „Uklízela po tom čaroději z Tulpu, pane.“

„Fuj. Tak až to tady dokončíš, jdi domů a vykoupej se.“

Zamumlal jsem, kývnul, vyždímal mop a plesknul s ním o podlahu.

„To sklo taky není všechno,“ řekla mi mladá Pervektka. „Vezmi mokrej hadr a seber střepy. Pak to teprve můžeš setřít. Ted' to jenom rozmetáš na všechny strany.“

„Tohle ale zničí úplně všechno,“ řekla nejmenší Pervektka. „Co budeme dělat?“

„Je spousta jinejch dimenzí,“ řekla jí žena v maskáčích. „Buď trpělivá.“

„Tulpský čaroděj?“ zašeptala starší Pervektka tak, aby ji slyšely jen její spolčnice. „Mocný čaroděj z Tulpu? Tam mají sotva schopnýho čaroděje tak jednou za tisíc let. Už jste něco takovýho slyšely?“

„Já asi jo,“ odpověděla zamyšleně našťvaná Pervektka. „Slív nebo Skýv nebo Smív... ňák tak se jmenoval.“

„Caitlin se na to bude muset podívat, až se vrátíme,“ navrhla elegantní žena v sukni.

Znervóžňovalo mě, že si povídají o mně. Nevěděly, kdo jsem, ale policie by mě mohla identifikovat, kdyby prokoukla můj převlek. Tráslý se mi ruce a kapaly víno po celé podlaze. Žena vyskočila na nohy, když jsem jen o píd' minul její kotník.

„Sakra, ženská! Je tohle možný? Tak nemožnou práci jsem v životě neviděla! Dej mi ten mop! I o půlnoci bych to udělala líp než ty!“

„Sedněte si, madam!“ zařval soudce. „Nechte naši zaměstnankyni dodělat její práci.“

„Za tu dobu, co to tady jenom rozmatlala, bych měla uklizenou celou soudní síň,“ odsekla elegantní Pervektka.

„Taky byste mohla skončit na podřadné práci,“ varoval ji Domari. „Každé z obvinění přináší trest minimálně třicet dnů ve vězení. Trest se odpykává jeden po druhém.“

„Cože?“

Vztek nakumulovaný od osmi Pervektek by mě taky mohl poslat do kolen. Rychle jsem dovytřel poslední skvrnu, postavil se na nohy a s vrzáním vypochoďoval z místnosti. Za mnou už stály všechny Pervektky na nohou a řvaly na soudce. Můj strážce mě doprovodil ke dveřím a pak je za mnou zabouchl. Když jsem vycházel z budovy čím dál většími kroky, stále jsem za sebou slyšel jejich hlasy. Strážce u východu si mě podezíravě změřil.

„Dneska mi začíná volno!“ pípnuł jsem vysokým hlasem. Stařecký třes jsem ani nemusel simulovat. Pořád jsem se třásl z té blízkosti, z jaké jsem se střetl se svými protivníky. Strážce kývl a zahleděl se opět do blba.

Pokud se šeredně nemýlím, Pervektní desítka, nebo osmička, si za magiivzdornými mřížemi pobude pěkně dlouho!

Problém Nivanů je tak skoro vyřešen. Zbývající dvě bychom už měli zvládnout. Musel jsem se ovládnout, abych radostí nevyskočil do vzduchu. Opustil jsem věznicí a pospíchal přes most za Zajdou a ostatními.

Zajda a Tananda mě hned objaly. Schoval jsem se za sloup, abych se svlékl z uklízacích hadrů a upravil si vlastní šaty.

„Radši bys měl zrušit naše proměny,“ připomněl mi Zol. Protikouzelné pole v budově zrušilo všechna proměňovací kouzla, ale ihned po opuštění věznice pole zase přestalo působit. Velmi chytré kouzlo. Netrvalo dlouho, než jsem našel siločáru, na kterou jsem více než den jen toužebně koukal. Vymazal jsem obličje dlouhonošých Hábů a obnovil naše původní podoby. Je to báječný pocit moci zase čarovat!

„Pěkná práce, fešáku,“ poznamenala souhlasně Tananda, když se prohlížela v zrcátku Zajdiny dokonale roztomilé asistentky. „Měl by ses tam zamykat častěji.“

„Ani ne, díky,“ odpověděl jsem. „O koncentraci už jsem se něco naučil, ale nedělá mi dobře, když svoje techniky nemůžu hned zkoušet v praxi.“

„Svrhněte cizáky! Smrt demonům!“

Podíval jsem se na ulici. Před soudním dvorem se shromáždil dav Hábů. „Co se děje?“

„Protestují proti ztrátě brýlí,“ vysvětlil mi Zol. „To by neměli. Je to jen nesmysl a ztráta času. Zdržuje od hledání krásy a pravdy. Je dobře, že jim je vzali.“

„To teda není! Co si počnu?“ ptala se bezradně žena, která do nás vrazila cestou k protestní skupině. „Potřebuju svůj příběh! Milovala jsem ho! Žila jsem ho!“

„Musíte se bez něj naučit žít, drahá,“ utěšoval ji Zol a poplácal ji po ruce. „Plnit vaši mysl falší není bezpečné.“

„Ale mně se to líbilo! Nemůžu to mít ani na chvíli?“

„Ach ne, musíte si odvyknout. Měla byste být taková, jako dřív, pravdivá sama k sobě!“

„Ale jak?“ dožadoval se muž s hrubým hlasem. „Jak to máme udělat? Jak bez nich máme žít?“

„Pomozte nám!“ žadonila žena, která se mě chytila za ruku. „Nechci to vzdát!“

„Musíte být silná!“ křičel malý prošeďivělý muž, ale jeho hlas přehlušil ryk všech kolem. „Věřte si! To je vše, co musíte udělat! Spolehejte se jeden na druhého!“

„On ví, o čem mluví,“ potvrdil jsem Hábům, kteří ke mně zvedli své uplakané obličje. „To je Zol Icty, expert na svépomoc.“

„Zol Icty!“

Teď když jim vzali falešné vize Pervektek, dychtily všichni po jakékoli útěše. Dav se na nás vrhl. Lidé se prodrali až ke mně a křičeli otázky jeden přes druhého. Byli tak bez sebe, že mě málem umačkali. S pomocí magie jsem si kolem sebe vytvořil trochu místa, ale bylo tam tolik lidí, že jsem utiskoval své nejbližší. Zajda vykřikla strachy. Rychle jsem ji popadl v pase a vysadil ji na zábradlí mostu. Pak jsem vyskočil vedle ní.

„Poradte nám, moudří cizinci!“ prosil Hába a dral se k nám.

Protest zaujal pozornost lidí v soudní síni. Policejní důstojníci se hrnuli ze dveří. Spatřil mě strážník Geli a ukázal na mě.

„To je ten čaroděj! Za ním!“

Ve spěchu dostat se pryč z davu jsem se nechtěně vystavil všem na oči. Vytáhl jsem z boty D–hoplák a nastavil ho na Nívu.

„Tanando! Zole!“ vykřikl jsem. Podívali se na mě. Ukázal jsem na tucty policistů, kteří se hnali rovnou na nás.

Uprostřed davu jsem zahlédl, jak Tananda gestikuluje a připravuje transportní kouzlo. Zol se uprostřed toho všeho zmatku tvářil naprosto klidně. Mrknul na mě. Po tomto ujištění jsem zmáčkł knoflík.

Chladná, světle šedá nivanská obloha mě uvítala jako sprcha studenou vodou. Zalapal jsem po dechu a pustil Zajdinu ruku. Byli jsme v bezpečí hospody U Montgomeryho. Tananda se objevila vedle mě a oběma rukama si prohrábala své

nádherné vlasy.

„To bylo trochu moc hrrr,“ oklepala se, čímž rozpochybovala své vnady a já byl rázem jako zhypnotizovaný. „Radši se nejdřív představím, než se dostanu takhle blízko.“

„Tak jste zpátky!“ radoval se Korbáčik a zvedl se od stolu v rohu. „Jste zachráněn z vězení! Hurááá!“

Glíp také zaznamenal náš návrat. Vyskočil a hnal se ke mně jako střela z kanónu. Po všech těch příjemných vůních na Ďůře ke mně jeho dech dorazil ještě před ním. Srazil mě na záda a olizoval mi obličej. Sice jsem sotva dýchal, ale také jsem měl radost.

Možná ho Nivané rozmazlovali, ale stejně jsem mu chyběl já.

„Bylo to za pět dvanáct,“ řekl jsem a snažil se vydrápat na nohy. Rukávem jsem si setřel sliz z obličeje.

Glíp smutně sledoval, jak odstraňuji jeho projev největších citů. Vzal jsem mu hlavu do rukou a pořádně ho podrblal za ušima. Slastně přivřel oči a svalil se na bok.

„Ale kde je mistr Zol?“ zeptal se Korbáčik.

Kapitola sedmnáctá

„Co je hloupější než strkat hlavu do tlamy lva?

Strkat ji tam dvakrát.“

C. Bailey

„Ehm, ehm,“ odkašlal jsem si. Rozhlédl jsem se. Šotek nikde. Čekali jsme. A čekali. „Ehm, ehm.“

„Třeba se vrátil domů,“ navrhla Zajda. „Neříkali jsme si přesně, kde se máme setkat.“

Další dlouhá pomlka, během níž jsme nějak nemohli najít žádné téma.

„Museli ho zatknout,“ řekla nakonec Tananda.

„Ehm, ehm,“ zopakoval jsem. Postavil jsem se. „Tak jo. Budeme se pro něj muset vrátit.“

„Ty nemůžeš,“ připomněla mi Tananda.

„Když budu mít proměňovací kouzlo a nepolezu k rušičce, tak můžu,“ zdůraznil jsem. „Musíme pro něj jít. Nikdo neví, že taky rozbil pár těch vymejvacích brejlí. Viděli jenom mě. A on patří do naší party. Taky byste mě v tom vězení nenechali. Stejně tak nemůžu nechat v bryndě já jeho.“

„Bravo!“ tleskala mi Tananda tiše. Zajda se na mě něžně podívala.

„A co Pervekty?“ zakotkal Korbáčik nervózně. „Trochu se mi zdá, i když to samozřejmě nemohu vidět jaksi komplexně, že se vaše pozornost soustředila, patrně oprávněně, trochu jiným směrem. Ne že by nám Mistr Zol hodně nepomohl, ale pořád tady tak nějak nedobrovolně trpíme důsledky té nadvlády.“

„O většinu Pervektů desítky se nemusíš starat,“ odpověděl jsem mu sebejistě. „Osm z nich zatkli Hábové!“

„Cože?“ zeptaly se Tanda se Zajdou jednohlasně.

Vysvětlil jsem jim, co se stalo poté, co šli napřed a čekali na mě. „...A vypadalo to, že si na Ďůře posedí pěkně dlouho. V magiivzdorném vězení. Netvrdím, že ty druhé dvě bude jednoduché najít, ale jakmile zjistí, že osm kámošek vězí někde na jiné dimenzi, nebudou tady dlouho otálet. A i kdyby zůstaly, těžko změní přání celého národa. Klidně je můžete obcházet dle libosti.“

„Ach, Mistře Skeeve!“ vydechl Korbáčik. „Jste... jste ten nejprůměrnější čaroděj, jakého jsem kdy poznal!“ Zamračil jsem se.

„To je lichotka,“ připomněla mi Zajda jemně.

„Já vím,“ vzdychl jsem. „Jenom to tak moc nezní.“

##

Možná je vězení a soudní dvůr na Ďůře magiivzdorné, ale proti poškození zase tak odolné není. Naplánovali jsme si s Tanandou, že se tam jen my dva proplížíme a vysvobodíme Zola. Možná bychom mohli na pomoc povolat toho strážce, co ho Tananda posledně tak pěkně... ehm... zpracovala, ale Zajda trvala na tom, že se k nám připojí.

Schovávali jsme se pod padacím mostem do té doby, než v časných ranních hodinách téměř ustala pěší doprava v ulici. Strážci ve službě konali svou práci přesně nad námi. Čekal jsem, až si sednou, aby díky Tanandinu uspávacímu zabijáckému kouzlu nepřepadli.

Oni ale chvilku neposeděli. Taky bych si to rozmyslel, kdybych musel pořád poslouchat to bouchání a tlukot, který vycházel zevnitř stanice. Drnčely tu hlasité výkřiky, které dvanáct stop široké kamenné zdi tišily jen mírně.

„To uvěznění Pervekty nevzaly zrovna klidně, co?“ zašeptala mi Zajda.

Buch! Zed' nad námi se otřásla, jako kdyby do ní narazil drak. Kakofonii ještě obohatily mužské hlasy.

„Buďte zticha nebo vás přivážeme!“ zařval strážce.

„To jako ty a ta tvoje armáda, jo?“ odsekl mu ženský hlas.

„Policejní brutalita!“ zavrčela další.

„Pusťte nás, nebo se ven dostaneme samy!“

„To sotva! Z Bohatova eště nikdy nikdo neutekl!“ oznámil jim mužský hlas hrdě, ale intonace na konci věty už nezněla tak jistě. Koneckonců, nebyl jsem to právě já, kdo jim zrovna toho dne nečekaně upláchl?

V tu chvíli kroky nad námi přitvrdily.

„Těch se nikdy nezbavíme,“ zamumlala Tananda.

„Ale určitě,“ ujistil jsem ji. „Bojí se úniku z vězení. Zkusíme jim jeden předvést.“

Díky své dlouhé a pomalé odpolední promenádě po mostě jsem znal každý jeho coul. Vytvořit iluzi dvou těžce ozbrojených Pervektek, jak se shora spouštějí na kamennou cestu a pak utíkají po mostě směrem k městu, mi nedělalo nejmenší problém.

Efekt na vojáky byl jako rána proudem.

„Utíkají!“ zařval jeden. „Vyhlaš poplach! Dvě Pervektky unikly!“ Zvuk utíkajících nohou zmizel v dále spolu s chabým světlem pochodní, které rychle sundali z držáků na zdi.

„Co? Cože?“ ozvalo se zevnitř. Oba strážci už ale dávno pronásledovali mou iluzi. Nastražil jsem uši. Vojenský alarm už se rozšířil. Během několika vteřin se ze dveří stanice vyvalila celá armáda stráží a policistů a hnali se za světlem pochodní svých kolegů.

Tananda se na mě zašklebila a vyhoupla svůj hák na okraj mostu. Já se zvedl pomocí levitace a chytil jsem Zajdu za zápěstí. Pak jsem ji jemně snášel, až se špičkami prstů dotkla země. To už jsme se rychle přesunuli do stínu potemnělého vchodu. Potichoučku jsme po špičkách vstoupili dovnitř.

Jakmile jsme překročili práh, ucítil jsem chlad magiivzdorné clony. Nezpůsobovala fyzickou zimu, ale protože jsem spojení s přirozenými siločárami vnímal jako tepelné vlny, odříznutí od nich na mě působilo jako ochlazení. Aahz mě kdysi naučil, abych si co možná nejvíce naplnil své vnitřní zásoby energie, i když tady mi to moc platné není.

Falešný útěk proměnil budovu v jeden velký chaos. Napůl oblečení strážci se zarudlýma očima a vlasy rozcuchanými ze spaní si za běhu spěšně natahovali unifomy a zmateně pobíhali chodbami. Evidentně nikdo nevěděl, co dělá. Pod Tanandiným vedením jsme se přesunovali ze stínu do stínu a schovávali se před pospíchajícími strážci. Zamířili jsme zpátky k celám.

Bylo mi jasné, že celý plný rámusu a ječení našemu Šotkovi patřit nebudou. Přecupital jsem k prvním tichým dveřím a sehnul se ke škvíře u prahu.

„Zole?“ zašeptal jsem.

„Kdo je to?“ ozvalo se z druhé strany chodby. Bušení na chvíli ustalo. „Kdo je tam?“

Mělo mi dojít, že Pervekti mají bystrý sluch. „Zole, jste tam?“ zopakoval jsem.

Nic. Zaslechl jsem jen zasyčené. Podíval jsem se nad hlavu. V klenbě dveří visela Tananda. Zajda seděla nad ní na rámu. Tananda mi podala ruku a pomohla mi vylézt nahoru právě ve chvíli, kdy se pod námi přehnala patrola tří Hábů s pochodněmi. To bylo o fous.

„Kontrola vězňů!“ ohlásil vedoucí strážník, i když vypadal, že by mnohem raději nahý čelil divokému pavoukodvědovi. Zasunuli klíč do prvního zámku. Rána jako z děla z druhé strany dveří málem vyrazila klíč na zem.

„Pusťte mě už konečně ven!“ To byla nejstarší žena. „Chlapci, vy ještě budete sakra litovat, že jste takhle zacházeli se starší dámou! Počkejte, až to řeknu vašim matkám!“ Hrozbu sice nedokončila, ale zamýšlený efekt se dostavil. Strážci se rozklepali a couvli. Seržant celý zbrocený potem vytáhl klíč.

„Tahle je pod zámkem,“ oznámil. Nervózně se přesunuli k další cele.

Teď už všechny Pervektky zaslechly v chodbě kroky.

Pokřikovaly, ať je pustí, vyhrožovaly strážím strašným fyzickým násilím. Já jsem bedlivě pozoroval cely, kterým se strážníci vyhnuli. Buď byly prázdné, nebo je obývali nepervektní vězni.

Bum! Prásk! Skříp! Hlomez nám přišel vhod, protože překrýval náš přesun od jedné tiché cely ke druhé. Jakmile strážce zmizely, mohli jsme se rozdělit. Za chvíli jsme se sešli u dveří.

„Neslyším ho,“ zašeptala Tananda. „Asi tu není.“

„Ale kde by ho měli?“ přemýšlela Zajda.

Naše úvahy přerušilo zřetelné Crrr!, jako kdyby někdo zazvonil na zvonek. Zamrazilo nás. Divali jsme se jeden na druhého. Pak to Zajdě došlo. S očima rozšířenými leknutím si dala ruku přes pusku a druhou chytila Bajtynu. Měla ji v pouzdře u pasu. Ten zvuk udělalo její PC.

Neměl jsem čas Zajdu peskovat za to, že svému počítači neřekla, ať je zticha. Najednou celá budova ožila. Pervektky znovu bušily do dveří. Křik nás obklopoval ze všech stran. K magii jsme sice nemohli, ale nohy na ramena jsme vzali okamžitě a zamířili k východu.

Ten zmatek našťěstí nahrával nám, protože si nás nikdo nevšímal. Hábové běhali s pochodněmi tam a zpátky, zastavovali jeden druhého na vzdálenost meče a strkali hlavy do všech dveří. Jakmile se vyprázdnila část nějaké chodby, přesunuli jsme se do stínu a schovali se. Nakonec se před námi objevil práh, který jsem už nikdy v životě nechtěl překračovat. Za ním se rozednívalo. Přišlo ráno. Paprsek slunečního světla se právě probíjoval do chodby. Dostaneme se k němu?

Zatímco jsme se úpěnlivě snažili překonat těch posledních pár metrů, objevil se nad námi obrovský stín. Ztuhl jsem. Nebylo se kam schovat. Tak nás přeci jen objevili. Strážce každou chvíli vyhlásí poplach a tentokrát nás zamknou do cely hned vedle Pervektek.

„Skotíku!“ zašvitořila Tananda a padla mu kolem krku.

„Tanando,“ vzdychl strážce a zmítal se mezi pocity blaha a studu.

„Kdepak jsi se toulal?“ zavrkala a naznačovala nám za zády, abychom pokračovali dál. „Hledala jsem tě.“

„Ach, teď nemůžu,“ těkal očima nervózně Skotík. „Máme tady útěk. Je... vlastně o tom nesmím mluvit.“

„Ale vždyť já bych to nepráskla,“ slíbila mu Tananda a ještě se přitulila. „Ty jsi tak statečný, když musíš pronásledovat uprchlíky. Vsadím se, že byli ozbrojení a strašně nebezpeční!“

„No, to zrovna ne...“ Po špičkách jsme mu za zády přecupitali směrem k východu. Celá jeho pozornost se soustředila výhradně na Tanandu.

„Skotáře!“

„Ehm, no, musím jít,“ omlouval se Skotík a nedobrovolně se vymanil z jejího objetí.

„Ach, vážně musíš?“ kňourala Tananda. V tu chvíli už jsme byli venku, nalepení na zdi těsně za dveřmi. Rychle jsem na nás se Zajdou hodil iluzi chybějících stráží.

Tananda vyšla svůdným krokem ven.

„Tak jdeme,“ mrkla na nás a narovнала si pásek a prohrábla vlasy. „Nemohl se zdržet.“

###

Tanandu jsem proměnil také v Hábu, včetně květinové vůně, která nás původně zachránila od prozrazení. Naše trojčlenná výprava si pak našla stůl v tichém koutě jedné kavárny a dala si snidani. Seděl jsem zády ke zdi a pozoroval dění kolem. Celé město bylo kvůli údajnému útěku vězňů vzhůru nohama.

„Slyšela jsem, že jim nějaký čaroděj zmizel přímo před očima soudce,“ řekla žena a nalila si ranní šálek neprůhledné světle modré tekutiny. Pak přidala žluté krystaly a výslednou zelenou polévku promíchala úzkou kovovou tyčinkou, místní podobou lžice, která se musí vejít do jejich malých kulatých úst.

„Slyšel jsem, že byli tři – všichni zelený a šupinatý!“ vykřikl mohutný chlapík.

„Takže celkem čtyři,“ spočítal číšník, štíhlý mladík. „To už je málem celá armáda.“

„Utekla celá armáda?“ vyděsila se starší žena, která vcházela do dveří. „Zachraň se, kdo můžeš! Armáda demonů!“ S tím vycouvala ze dveří a pelášila tak rychle, jak jí její křehké nohy dovoľovaly.

Zakroutil jsem nad svým talířem hlavou. Tihle lidé fakt věří všemu. Částečně jsem ale tuhle masovou hysterii uvařil já. Umyslel jsem si, že se vynasnažím napravit co nejvíce škod, ale nejdříve musíme najít Zola.

Zajda se usadila zády k ostatním hostům a otevřela Bajtynu. Natočila kouzelné zrcadlo tak, abychom viděli. Na ploše ležela nějaká pěkná pergamenová obálka. Zajda v nížku něco našla a klikla na knoflík ve tvaru ruky.

„Budu mít mírné zpoždění, drahá Zajdo,“ četla ze vzkazu. „Nejsem si jistý, jestli máš mezidimenzionální spojení, takže můj dopis možná nedostaneš hned. Doufám, že o mě nebudeš mít příliš velkou starost. Jakmile se uvolním, zase se k vám připojím.“ Zdobný podpis už jsem znal ze stránek Zolovy knihy.

„Má pořád u sebe svůj počítač,“ vydechla s úlevou Zajda.

„Ale kde ho zadržují?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Jak ho budeme hledat?“

Tananda ukázala na Bajtynu. „Nenapadá to... teda, asi bych měla říct nenapadá jí... něco?“

„Co ty na to, drahoušku?“ zeptala se jí Zajda a pohlédla malý vynález špičkou prstu.

Asi nějaký nápad měla. Uprostřed zrcadla se objevil prázdný dopisní papír. Připlulo k němu dlouhé rozčepýřené peřičko, namočilo se do inkoustu a na sněhobílý podklad napsalo: „Kde jsi?“ Pero a inkoust pak zmizely a papír se složil do obálky nadepsané „Zol Icty“. Zalepená obálka pak zmizela z dohledu a zrcadlo zůstalo prázdné. PC se chvělo, jako by na sebe bylo pyšné. Zajda jej znovu polaskala.

„Ta je chytrá, co?“ pyšnila se moje rozzářená asistentka. Obrátil jsem oči v sloup.

Právě jsme do sebe ládovali druhé kolo kobližek a horkých nápojů, když se z Bajtyny ozvalo známé zvonění, které už jsme si uměli spojit s doručenou poštou. Zajda otevřela pudřenku. Všichni jsme se shromáždili u malého zrcátka a dívali se, co přišlo.

Nebyl to dopis. Místo něj se na nás ze zrcadla díval Zolův bledý oválný obličej. „Ach, jsem tak rád, že vás všechny zase vidím,“ zaradoval se. „Jsem tady na Ďůře.“

„My taky,“ odpověděl jsem a oddechl jsem si, že je v pořádku a vypadá zdravě, i když kruhy pod velkýma tmavýma očima naznačovaly únavu. „Jste v kavárně na hlavní ulici, asi tři bloky od vězení.“

„Teď za vámi zrovna nemohu přijít,“ odpověděl malý šedivý muž a zakroutil hlavou. „Jsem tu tak trochu zavázaný.“

„Zavázaný!“ zopakoval jsem a vyskočil. „Právě proto jsme tady, jdeme vás zachránit. V jaké prašivé díře vás uvěznil?“

Nato nastala dlouhá pauza, při níž se Zolův obličej podivně zkroutil. Podíval jsem se na Zajdu, jestli tu deformaci způsobila Bajtyna. Za chvíli mi odpověděl.

„Skeeeve, příteli, asi jste špatně pochopil okolnosti i když mi lichotí, že jste měl na srdci mé blaho. Musím vám to objasnit. Nemůžu nikam odejít, protože jsou zde lidé, kteří potřebují moji pomoc. Možná byste se mohl ke mně připojit?“

Asi jsem koukal moc vyjeveně. Zajda popadla Bajtynu. „Kde jste?“ dožadovala se.

„Jsem na zahrádce kavárny u řeky a právě tady máme skupinovou terapii. Pomáhám Hábům zbavit se těch zatracených brýlí. Když půjdete od mostu za sluncem, brzy mě zahlédnete.“

„Jasně,“ souhlasil jsem, ale jasné mi to vůbec nebylo. Zaplatili jsme účet a pak následovali jeho pokyny.

Kapitola osmnáctá

„Nalézt sám sebe stojí hodně času a peněz.“

S. Freud

Překonali jsme vrcholek kopečku, který vedl od vězení ale hned jsem Zola Ictyho neviděl. Pohybovalo se tam moc lidí. Dole u malého bistra byla nejméně tisícovka Hábů. Někteří seděli nebo leželi na modrozeleném trávníku u břehu a dívali se doprostřed, kde u stolu s konvičkou čaje, hrnečkem, talířkem a kupou výtisků své nejnovější knihy seděl náš malý šedivý chlapík. Každíčký posluchač jakoby se nacházel ve stavu naprosto blaženého transu a tupě se usmíval. Tenký hlásek našeho společníka se zvedal a klesal v monotónní řeči. Při jeho projevu všichni souhlasně kývali hlavami.

„... Jakmile jste opravdu nahlédli sami do sebe a poznali, kdo jste, můžete začít chápat, jaké se ve vašem já skrývají taje. Probudit vaše opravdové já nemusíte pomocí žádných umělých stimulantů nebo pomůcek. Stačí se jen postavit realitě a spokojit se s ní. Nezáleží na tom, jestli vaši známí mají bohatství nebo možnosti, kterých se vám nedostává. Vy máte svou osobnost a jedinečnost a ty jsou mnohem vzácnější než zlato, mnohem zajímavější než jakýkoli vypravěč falešných příběhů. Buďte k sobě upřímní. Nenalhávejte nic sami sobě.“

Zajda mrkala dlouhými řasami a vzdychala. Já jen zabručel a vedl své přátele směrem k Zolovi. Jestli mi něco vadí víc než jeho podivné rady, pak je to jeho nesmyslná hantýrka. Podle mě to je slovní podoba iluzí, která zakrývá realitu. Ale lidi na to asi slyší. Jejich extatické výrazy a fixované oči přesně odpovídaly tomu, co jsem viděl u hypnotizovaných

subjektů.

V polovině cesty z kopce jsem si všiml, že je celé shromáždění obklopeno tucty policistů. Nervózně jsem je obešel. Podobně jako ostatní se i oni spokojeně usmívali. Zahlédl jsem strážníky Geliho a Koblince. Radostně mi zasalutovali. Byl jsem si jistý, že mě v mé proměně nemohli poznat, ale i tak jsem znervózněl. Také jsou sami k sobě upřímní. Nemohl jsem se dočkat, až Zol podepíše všechny knihy a my pak z Ďůry navždy zmizíme a necháme tu své problémy – nebo alespoň 80% z nich.

##

„Madam,“ opakoval Señor Domari unaveně, „nemůžeme toho svědka předvést. Víím, že byste se s ním ráda setkala. Ale nejde to. A teď vás znovu žádám, abyste vysvětlila, jak je možné, že dvě z vás včera v noci utekly, ale pořád vás ráno v cele bylo osm?“

„Chlapče drahý,“ opáčila Vergetta, „já nechci nic jiného než jít domů. Co za to chceš?“

„Nejradši bych vás všechny zavřel do bezedné jámy, ale vyžaduje se ode mě, abych dodržoval zákon.“

„Zavřít nás! Všechno je lepší, než strávit další noc v tom vašem lapáku! I na kolejích se mi bydlelo pohodlněji.“

„Perversové,“ zamumlal soudce.

„Pervektové,“ opravila ho Vergetta. „Máme právo být oslovovány správně, vaše ctihodnosti.“

„Nebyl bych si tak jistý, že to slovo nesedí přesně,“ vrátil jí to Domari. „Slyšel jsem o Perversech pěkně ošklivé věci.“

„To je dneska ale hnusný vesmír,“ povzdychla si Vergetta filosoficky. „Přeci nechcete, abychom tady zůstaly, pane soudče. Podívejte se, v jakém stavu to vaše vězení je. A když odsud můžeme libovolně odcházet a zase se vracet bez povšimnutí, stejně nás tu nemůžete držet proti naší vůli.“

Tato věta soudce ještě víc znervóznila. „Tak proč jste ještě tady?“

„Protože vás chceme ujistit, že jsme bytosti se smyslem pro spravedlnost a právo. Slyšel jste přeci o Pervektech spoustu jiných věcí, ne? Neříkejte, že ne. Vidím vám to na očích. Pojďme se nějak domluvit. Víím, že byste to chtěl vyřešit. My taky.“

Señor Domari sebral hromadu papírů a začal je narovnávat. Vergettě bylo jasné, že už si s ním dál nemůže zahrávat. Tomu ubožákovi už došla trpělivost. Jí ale taky. Měla příliš mnoho otázek a nikdo neznal odpověď. Kdo byly ty dvě Pervekty, které někdo viděl včera v noci utíkat z vězení? Niki a Caitlin by neutekly, ani kdyby jim někdo hodil baziliška do obličeje. Jen mohla doufat, že se nepokusily o nějakou hloupou záchrannou akci. Měly za úkol zůstat na Nivě a snažit se ty hloupé nivanské ovce udržet na uzdě tak, aby to tam za její nepřítomnosti nezkrachovalo. Ale kdo vlastně způsobil, že se dostaly do vězení? Kdo se jim snaží zničit pověst? Kdo se sem opovážil bez jakékoli příčiny vtrhnout a zazdít celý jejich kšeft tak, že tu neškodnou hračičku všichni považují za nejnebezpečnější věc od doby doma dělané polní miny?

A nejmaternější část v tom všem je, jak se mohly jejich brýle dostat do ruky Tulpanovi? Objevily se v cele, kterou obýval ten opravdový a jediný uprchlík. Monishone ji ale ujistila, že na Paklu a Tulp se nedostal ani jediný kousek. Paldina si původně myslela, že někdo vyrobil kopii a snažil se jim přebrat trh, ale tyhle brýle vyrobily ony.

„Znovu se vás, dámy, musím zeptat, které dvě tahaly dnes brzo ráno celou patrolo po městě a hrály si s nimi na schovávanou, aby se pak zase vrátily zpátky do vězení? A proč?“

Na tuhle otázku neuměla žádná z nich odpovědět, ale kdyby se nějaký cizák dozvěděl, že to neví, potopily by tak celou desítku.

„To byla jen taková demonstrace, vaše ctihodnosti!“ vymyslela si Vergetta a zešířila se usmála.

„Demonstrace?“ zopakoval Domari. „No jistě! Jsme přeci demoni, ne? Tak... ale nic,“ měnila rychle téma, když se soudce toho vtipu evidentně nechýtil.

Ostatní se na ni podívaly, ale ona jen mávla rukou, jako kdyby chtěla říct: Nechte to na mně, holky, tohle bychom mohly zkusit.

„Podívejte, vaše vězeníčko možná zadrží Háby a asi by mělo vystačit na všemožný habadůrky, jestli mi rozumíte. Ale ráda bych podotkla, že tulpanského čaroděje jste za mřížema neudrželi ani jednu noc. Věřte mi, drahouskové, že další noc tu nehodláme strávit ani my. A pro důkaz nemusíme daleko. Sami víte, že můžeme přijít a odejít, kdy se nám zachce. Proč nás teda prostě nenecháte jít? Slibuju vám z celého svého srdce, že když nás pustíte, už nás nikdy neuvidíte. Nikdy.“

Soudce se tvářil opravdu nadějně. Vergetta se mu začínala dostávat na kobytku. Alespoň v to doufala. Být vzhůru celou noc a mlátit do zdí ji poměrně vyčerpalo. Už není taková mladice. Něco jiného to je pro mladou Charilor, která může trávit na večírcích sedm dní v týdnu a pak se vrátit čerstvá a svěží jako sedmikráska a vyřídít si účty se sousední armádou. Pro starší holky už to ale není taková legrace. Doufala, že soudcův zatvrzelý postoj trochu poleví. Domari si odkašlal. „Ono to... není tak jednoduché, madam. Jde tady o psychickou újmu, kterou jste národu mohly způsobit. Když sám expert formátu Zola Ictyho váš vynález odsuzuje, jde tady o vážnou věc. Už hodně našich cenných spoluobčanů muselo podstoupit virtuální deprogramaci, aby se vrátili do starých kolejí...“

„To je ale psychoblabol,“ protestovala Oshleen.

„Psycho co?“

Štíhlá Pervektka se postavila a se zdviženým obočím se významně podívala na Vergettu. Starší žena jí bez okolků podala mluvící klacik.

Oshleen asi přišla na nějakou lepší taktiku.

„To je nesmysl. Je nad slunce jasný, že on o vaše občany nemá žádné zájem. Nevěří ani jejich mentální přizpůsobivosti. Podívejte na ten skvělejší vynález – sám jste přiznal, že jste ho zkusil a líbilo se vám to. Jak bychom my, poctivé obchodnice, mohly tušit, že nebudete umět rozeznat fantazii od reality? Vždyť vy přeci máte na víc,“ dodala Oshleen co nejpersvědčivějším tónem. Pak se přitočila, co nejbližší jí řetězy dovolily. „Jeho byste měli zavřít.“

„To... to nemůžu udělat.“ Oshleen se ale podařilo ho natolik zmást, že nevěděl, co si má myslet. „Jakou jistotu mi můžete dát, že se budete od Ďůry držet navždy daleko? Kromě toho, že vrátíte našim počestným občanům peníze za brýle.“

„Vrátit peníze...?“ Všechny Pervektky zalapaly po dechu.

Soudce je sledoval a ani nehnul brvou. „Pokud ovšem nehodláte v našem pomalu se rozkládajícím vězení strávit celý zbytek vašeho trestu. A po několika posledních dnech se přikláním k jeho maximální výši. Dávám vám chvíli na rozmyšlenou.“

Klepl kladívkem do podložky na stole a odešel ze soudní síně.

Pervektky daly hlavy dohromady. „To nemůžeme udělat,“ procedila mezi zuby Loorna. „Sebere nám to všechny zbývající zdroje.“

„Co je pro tebe lepší – peníze nebo svoboda?“ postavila se proti ní Charilor a pak se sama nad sebou podivila. „Co to povídám? To je jedno... ale včera v noci jsme to nebyly my, kdo se s nima honil po městě! My nemůžeme chodit tam a zpátky, jak se nám zlíbí. To jen oni si myslí, že jo.“

„Můžeme si ztráty vynahradit v nějaký jiný dimenzi,“ navrhla Monishone. „Dovezeme brejle někam jinam.“

„Moc nám jich nezbylo, většina je poškozená,“ namítla Paldina. „Když se proti našim brýlím postavil sám Zol Icty, není šance dostat naší investici zpátky. Bude se to šířit rychlejš než světlo. Jsme ztracený. Nezbejvá moc dimenzí, kde by nám taková hračka prošla marketingovým průzkumem.“

Vergetta nasadila pochmurný obličej. „Nemáme jinou možnost. Někdo nám nechal jen jednu variantu. Jestli se mi ten někdo dostane do ruky, vím přesně, jak naložím s těma rozbíječma brejlema, a mozaika to nebude, děvčata.“

Paldina vzdychla. „Vyjednávání nechte na mně.“

##

Zolovi trvalo déle než jeden den, než své skupinové sezení ukončil. Zajda, Tananda a já jsme mu během celého procesu seděli u nohou. Než se z louky u řeky odklidil poslední posluchač, měl jsem na našeho najatého experta naprosto jiný názor a choval k němu respekt.

Dokázal mi, že můžete prodat milion knih tím, že přesvědčíte lidi o tom, že je s nimi něco špatně a že to mohou vyřešit pouhým přečtením té knihy. Když Zol mluvil tím svým klidným stylem, problém se nezdál být tak obrovský a řešení se dá vyčíst z jeho instrukcí. Každý si tak můžeme pomoci vlastně sám. Do začátku boje jim dokonce vložil ten nejpozitivnější pohon, a sice ujištění, že i když všechno nepůjde tak rychle a výsledky se nedostaví okamžitě, stále jsou na správné cestě. Není divu, že ho znají všechny dimenze. Na celém širém světě a vesmíru snad není jediná myslící bytost, která by neměla hluboký niterný pocit, že je nějak narušená. Zol brknul na strunu toho pocitu a přesvědčil je, že je to v pořádku.

Na druhé straně se mu ale musí nechat, že umí bravurně vystihnout charakteristické rysy jednotlivých ras. Hábům řekl, že jsou v ohledu svého blahobytu příliš důvěřiví a že každému skočí na jakoukoli přesvědčivou historku nebo nejnovější hračku. Pak jim ale prodal spoustu kopií své nejčerstvější knihy.

Trochu mi vadí, že věci nevidí z nepokryteckého nadhledu. Jsem ale přesvědčený, že on sám svým radám věří a existuje způsob, jak je mít neustále po ruce. Jeho kniha. Zajímalo by mě, co by našel špatného na Šotcích.

Konečně podepsal i poslední knihu. Zůstali jsme na louce s udusanou trávou. Zol dopil svůj čaj a elegantně vrátil šálek na talířek.

„Děkuji vám,“ kývl na majitele kavárny. „Je od vás velice milé, že jste nám na naši velkou akci propůjčil své zařízení.“

Doufám, že jsme vám nepřidělali příliš starostí.“

Restauratér sice vypadal unaveně, ale oči mu zářily. Potřásl mu rukou a řekl: „Bylo mi velkou ctí, pane. Velkou ctí! Zol Icty v mé kavárně!“

Pak si postupně podal ruku i s námi se všemi. Všiml jsem si, jak se jeho tři zaměstnanci složili na židle u zdi. Pod skleněnými poklicemi nezbyl jediný závin nebo chlebiček a obrovské nádoby na místní limonádu, čaj, kávu a mléčné šejky už dávno zely prázdnotou. Na této neplánované hromadné akci slavného autora opravdu neprodělali.

Zol i přes protesty majitele zaplatil svůj účet a přepíknul nás všechny zpátky na Nivu.

##

Náš návrat ohlásilo tiché bamf, načež se k nám ze stájí vyřítíl Glíp. Asi si tam dával šlofika.

„Glíp!“ vykřikl šťastně.

Podařilo se mi ho zastavit dřív, než mě srazil. Zol ho podrbal a ze sáčku vytáhl několik pytlíků šotkovských pamlsků.

Glíp si dřepnul na zem a s chutí se pustil do křupavých dobrot.

Rozhlédl jsem se. U Montgomeryho bylo vyliďněno. Jediný stůl pod kapradím nebyl obsazen. Světla za barem nesvítla. Podíval jsem se na ulici. Ani jeden Nivan.

„Haló?“ zavola jsem.

Tananda se zamračila. „Děje se něco?“

„Kde jsou všichni?“ divila se Zajda.

Glíp nastražil špičaté uši. Za chvíli jsem i já zaslechl hluk, který jeho bystrý sluch odhalil dříve. Blížily se k nám kroky. Po schodech běžel Montgomery, majitel hospody. Pospíchal k nám s roztaženýma rukama.

„Tak rád vás zase vidím!“ vykřikl a všechny nás po jednom objal. „Vítejte zpátky, Mistře Zole,“ pozdravil spisovatele stydlivě. „Jsme moc rádi, že jste v pořádku.“

„To je od vás milé,“ usmál se Zol potěšeně. „Musím říci že to byla velice hodnotná cesta. Vyčistil jsem tolik myslí! A jak to šlo tady?“

„Bylo to vzrušující – jestli dovolíte tak smělý výraz,“ zaváhal Montgomery a očima u nás hledal svolení.

„Za mě OK. Kde je Korbáčik?“ zeptal jsem se.

„Ach, nevěděli jsme, kdy se vrátíte, dámy a pánové, jinak by na vás samozřejmě počkali.“

„A s čím by na nás čekali?“ vyzvídál jsem.

Montgomerymu zářily tučné tvářičky štěstím. „No přeci s revolucí, Mistře Skeeve!“

„S čím?“

„Pane, Korbáčik a my všichni s ním jsme byli tak ohromeni vaším konáním, jak jste zachránil lidi v dimenzi, kterou jste ani neznal, a jak jste se tam vrátil zpátky a riskoval jste vlastní život pro záchranu Mistra Zola – prostě jen tak! – když jste viděl, že je v nebezpečí. Musím přiznat, že jsme se prostě zastyděli. Korbáčik svolal tajnou poradou a promluvil k nám o tom, jak bychom se měli sami více angažovat v naší obraně. Obzvláště zdůrazňoval nespolečenskou spolupráci. Když už jsou na hradě jen dvě Pervekty, myslel si, že je ten správný čas na nějakou akci, pane! Kdybyste viděl, kolik lidí s ním souhlasilo! I já jsem s ním byl zajedno, ale on řekl, že musím počkat na vás?“

„Čas na akci?“ přerušil jsem ho. „A na jakou akci?“ Montgomery hrdě vypnul hrud. „Korbáčik říká, že jsme povinni pokusit se vybojovat si vládu nad naším národem z jejich spárů, tedy rukou.“

„On vyvolal revoluci?“ zeptal se Zol.

„No... ano.“

„To je skvělé!“ vykřikl nadšeně Zol.

„POČKEJTE!“ zařval jsem. „A jakou akci má Korbáčik konkrétně na mysli?“

„No, chystají se na hrad a chtějí ty dvě Perversky svrhnout,“ vysvětlil mi Montgomery překvapený, že tomu nerozumím. „Když jsou jenom dvě, měla by to být brnkačka.“

Vyschlo mi v puse a uvědomil jsem si, že mi spadla čelist. „A kde jsou?“ dožadoval jsem se.

Montgomery mrknul na časoměřič na římse. „No, teď by tak mohli dorazit na hrad.“

„Ne! Zabijou je!“ zakryla si vyděšeně pusou Zajda.

„Ale vždyť jsou tam proti našim tisícům jenom dvě,“ zamračil se ublíženě Montgomery.

„To je, jako kdybys řekl, že jsou tam jenom dvě tornáda,“ opáčil jsem. „Musíme je zastavit.“

Sebrali jsme Glipa a utíkali na hrad. Náš hostitel se za námi jen zmateně díval. Jakmile jsme vyrazili ze dveří, vznesl jsem se. Létání je vlastně řízená levitace, kdy se odrážíš myslí od pevných předmětů. Zvednul jsem Zajdu a nesl ji s sebou. Zol a Tananda se umějí vznést vlastními silami. Glíp pádl napřed. Není času nazbyt.

„Asi jsme přeci jen měli Korbáčika vzít s sebou na Důru,“ přemítal Zol cestou. „Mohli jsme mu poradit, na jak tenký led vstupuje, když chce na Pervekty zaútočit přímo.“

„Já ho chtěl vzít,“ poukázal jsem trochu hrubě. „To vy jste mě přesvědčil, že ho tu máme nechat.“

„Propána, to máte pravdu,“ tvářil se Zol překvapeně. „Všechno je to moje chyba. Nivani jsou většinou jen poslušné ovce. Podcenil jsem ho. Dokázal se vašemu pozitivnímu příkladu přizpůsobit mnohem více, než bych byl řekl. Choval se tak vystrašeně, že jsem se bál, co by s ním nová situace udělala. Nevzal jsem ale v úvahu efekt nového stimulu v případě, že zůstane ve zdánlivě bezpečné akci. Vy jste úžasný katalyzátor, Mistře Skeeve. Udělal jste z něj vůdce. Dokázal si získat vlastní následovníky.“

„A teď je vede na krvavou popravu,“ zavrčel jsem.

„Ale ta hrozba má své hranice,“ podotknul Zol, když se Glíp vyřítil zpoza rohu cukrárny a zatočil na hlavní.

Protože jsem se víc soustředil na to, co přijde, nedával jsem dostatečný pozor a málem jsem roh stejné budovy minul.

„Je možné, že tak velká skupina dokáže dvě Pervekty přemoci. Nejsou přeci v plné síle.“ Zol si trval stále na svém.

„Ale oni neví, co dělají,“ připomněla mu Tananda našťvaně. „Myslím si, že ani Korbáčik nemá žádný plán.“

„Proto je musíme přesvědčit, aby se stáhli a svoje záměry přehodnotili!“

„Musíme je odsud dostat dřív, než se jim něco stane,“ rozhodl jsem.

Zahnuli jsme za poslední roh, až jsme nakonec na hrad dohlédli. Jak řekl Montgomery, tisíce Nivanů právě procházelo nestřeženou bránou. Někteří drželi hořící pochodně. Všichni něco pořvávali.

„Hnuuusnééééé Pervekty! Hnuuusnééééé Pervekty! Jděte domů! Jděte domů! Jděte domů!“

V okně jednoho z jejich pokojů se objevil zelený obličej s netopýřima ušima. Z davu vylétla sprška kamenů a rozbila se o hradební zeď. Obličej rychle zmizel. Zdálo se mi, že za ním v místnosti vidím nějaké Nivany.

Najednou jsem se cítil, jako kdyby mi někdo popadl žaludek a protáhl mi ho až do paty. Těžce jsem dopadl na zem.

Zajda se ke mně sklonila.

„Skeeve!“ vyjekla.

„To jsem neudělal já,“ protestoval jsem. „Magie je pryč!“

Se siločárami ve vzduchu i pod námi se dělo něco hrozného a odčerpávalo to z nich energii. Tenhle pocit už jsem zažil, ale nechťelo se mi věřit, že je to tu znovu. Pervektní desítka sbírá veškerou sílu a připravuje neuvěřitelnou zásobu magie.

Najednou se zablesklo. Když se nám vrátil zrak, nádvoří ještě před chvílí plné pochodujících a skandujících Nivanů bylo prázdné. Beze stopy zmizeli. Ulice ztichla.

Zaúpěl jsem a přemohl mě nad tou tragédií a zbytečnou ztrátou životů pocit smutku.

„Jsou tu zpátky.“

Kapitola devatenáctá

„Takže vy chcete revoluci?“

V. I. Lenin

„A je to!“ zavyla Vergetta a pustila ruce dvou Pervek vedle sebe. „Tohle už nebudu snášet! Sotva se dostanu z basy, máme na krku další problém. K čertu s nima se všema! Bez výjimky!“

„Proč se to ale sakra stalo?“ divila se Niki a podívala se z okna. Kouzlo fungovalo. Na ulici nezůstala živá duše.

„Vy jste to tady nechaly jít do kytek, když jsme byly pryč,“ obvinila ji Paldina. „Proč nepřiznáš rovnou, že to je vaše vina?“

Niki na ni hodila nenávislný pohled. „My jsme to zavinily? A fakt bylo třeba, aby vás osm muselo zjišťovat, že jste v té další dimenzi nakladly vejce? Nemohlo vás tady pár zůstat a pomoci nám udržet pořádek? Neeeee. Prostě jste nás tu nechaly dvě – jenom nás dvě! Měly jsme na krku celou zemi a teď se díváte, co jsme musely udělat!“

„Ty vetřelci nás museli sledovat,“ zavrčela Tenobia. Jakkap pěkně věděli, že musí vejít s náma, aby je ochranný kouzlo neusmažilo. Museli už to nákou dobu plánovat.“

Loorna kopla do hromady papírů, které vetřelci hodili na zem. „Tady je ale bordel! Prach už tady neutírali pěkných pár dní, co?“

„No jasné,“ hájila se Niki, „mohla jsem tu klidně uklízet, kdybych nemusela každý ráno dohlížet na distribuci zboží, pak celý den kontrolovat všechny továrny a ještě najít čas na speciální projekty. Na co máme všechny ty posluhovače?!“

„Nenapadlo tě takhle někdy náhodou, že si stěžuješ na barvu dračích nehtů těsně předtím, než tvý bezcenný tělo jeho tlapa rozmázne na mastnej flek? Ty posluhovači napomáhali palácovému převratu,“ připomněla jim Tenobia.

„To je fakt, holky,“ snažila se je uklidnit Nedira. „Zaprášený poličky nejsou zrovna tím trnem v patě.“

„Tohle je fakt provař,“ vyštěkla Caitlin a sedla si k počítači, aby do něj naťukala data ze seznamu, který jí podala Oshleen. „Z toho slavného podniku na Ďůře jste nevydělaly ani zlaták. Promárnily jste všechny naše investice!“

„Mohla bys mít trochu úctu ke stáří, drahá?“ napomenula ji Nedira. „Máme proti sobě nefér nepřitele.“

„Jo, tulpanskýho čaroděje,“ zavrčela Vergetta. „To je ten, kterému se povedlo vypařit.“

„Nevíte někdo, jak se menuje?“ zeptala se Tenobia. Oshleen si sáhla do výstřihu a vyndala několik papírů.

„Odkaziva jsem si myslela, že si to vycpáváš. Co je to?“

„Soudní spis,“ odpověděla účetní nadutě. „Paldinu by do toho kouknout nenechali. Pošleme jim to, až si to přečteme.“

„Stejně to svinstvo nepřečtu,“ procedila zuby Loorna. „Je to v hábštině.“

„Sakra,“ zaklela Oshleen. „Já věděla, že máme toho soudního poskoka podplatit. Mohl nám to přečíst.“

Caitlin velitelsky mávla rukou. „Dejte to sem. Protáhnu to překladačem.“ Nejmenší Pervektka roztáhla papíry před obrazovkou a napsala příkaz. Počítač začal bučet. Za chvilku se na zeď promítnul veliký trojúhelník.

„Hele.“

„Smee, smee,“ mžourala do seznamu Niki a projížděla všechna jména inkriminovaných dnů. „Je tady Glee, Skeeve a Hermeleen.“

„Sejrááá,“ ušklíbala se Tenobia.

„Nech si ty blbý fóry. Tak kterej z nich to je?“

„Když jsme byly na Pakle, slyšely jsme o Skeevovi,“ přemýšlela Vergetta. „Ale prej má teď volno. Co by dělal na Ďůře?“

„To fakt nevím,“ přidala se Loorna. „Dyt' je to jedno, už jsme vocad' venku. Musíme začít tam, kde jsme skončily, vyplatíme naše dodavatele a pojedeme nanovo.“ Niki nevěřila vlastním ušima. „To nemyslíš vážně, ne?“

„Ty vůbec netušíš, co se tady od vašeho odchodu dělo,“ zavrčela vědátorka.

„Všimla jsem si, že je to tady vzhůru nohama,“ vysmála se jí Charilor.

„Sklapni. Dodavatele vyplatit nemůžeme. Když jste byly pryč, ty hloupý ovce si sem každé zatracené den lítaly, jak se jim chtělo, a vodnášely prachy a zboží. Takovou nákupní horečku jste ještě neviděly.“

„Hm, copak si tentokrát přivezli za věcičky?“ zaúpěla Nedira.

„Koukej,“ kývla hlavou Caitlin a ukázala na zeď, kam její počítač promítal další obrázky. „Jednou si přivezli módní výstřelek – pravý kožešinový ponožky. Podle mě z dost blbě vydělaný kůže. Ani se neonosí a musí každou chvíli začít smrdět. Hned další den museli mít všichni amatérskou prohlížečku fotek. A dneska jim Niki zabavila bonbon na lítání. Jestli je něco horšího než Nivani, pak jsou to lítající Nivani.“

Vergetta pokyvovala hlavou. „A samozřejmě z nás za to všechno tahají prachy.“

„Až do dneška,“ odpověděla Niki. „Nakonec jsem vzala zbytek hotovosti a nacpala ji do sejfu.“

Paldina vyštěkla. „Tos měla udělat hned na začátku.“ „To jsem teda nemohla,“ odsekla jí Niki. „Víš dobře, že co se do sejfu jednou dá, už se nemůže nikdy vrátit.“

Když si pro to sáhneš tam, kam jsi to dala, dostaneš to zpátky vždycky. Tenhle vynález musela vymyslet nějaká Maruška ze Soli nad zlato, která věřila, že je celý vesmír poctivej. Kdyby Nivani věděli, že se tadle hromádka drobných dá dostat zpátky pokaždý, když jí utratíš, podnikali by velký loupeže napříč dimenzema. To si na svědomí nevezmu.“

Vergetta vzdychla. „Nemůžu s tebou nesouhlasit. Ale co teď? Jsme v tom až po uši, víc než předtím. Ještě nám tu chybí vymahači dluhů, kterejm nebudeme moc zaplatit. Ať se nám to líbí nebo ne, musíme tyhle blázny postavit zase do latě, najít jinej zdroj peněz a jednou provždy to tunelování zastavit.“

„Tak už mi věřte, že jim musíme sebrat ten D–hoplák?“ zeptala se provokativně Loorna.

Starší žena zvedla ruce na znamení, že se vzdává. „Dobrá, dobrá! Mělas pravdu a já se mýlila. Seberte jim ho.“

Loorna se ušklíbala. „Bude mi potěšením.“

„Máte někdo nějaký nápad, v čem bysme mohly začít podnikat?“ nadhodila Vergetta.

„Ale no tak!“ bránila se Paldina. „Právě jsme se dostaly z basy! Copak někdo za takových podmínek může vymyslet novinky?“

„Drahousku, musíme se do toho vrhnout po hlavě,“ trvala na svém starší Pervektka. „Ano, trochu jsme se zdržely a měly nepříjemnosti, ale přeci tady nechceme trčet věčně.“

„A kromě toho,“ pochlubila se Niki, „já jsem v base nebyla a makala jsem. Co říkáte tomuhle?“

S rozpálenými tvářemi sáhla pod stůl a vytáhla válec s písem velký tak akorát do ruky.

„Mixér?“ hádala Monishone.

„Taky, ale ještě něco víc,“ zašklebila se Niki a stiskla tlačítko v hořejší části. Ze skryté prostřední části vyjely malinké čepelky. „Krájí, seká, mixuje, šlehá. Přiložíš k syrovému jídlu a rázem z něj máš pokrm. Aby dovnitř nějaký idiot nestrkal prsty a neříznul se nebo nespálil, jsou tu automatický bezpečnostní dvířka.“

„Nová technologie?“ ošklíbila se Monishone.

„Neztracuj to. Myslím si, že se bude prodávat na víc místech, než ta vaše blbá hračka. Nepoužívá elektřinu ani kouzelnou energii. Veškerý pohon se zajišťuje piezoelektrickými kontakty. Je to strašně jednoduchý. Může se s tím naučit pracovat i průměrně inteligentní opice.“

„Takže Nivani by to uměli vyrobit?“ zeptala se Charilor k věci.

„Jediná věc, která se Nivanům musí nechat, je manuální zručnost,“ ujistila je Niki. „Dokonce máme kapacity na masovou výrobu. V jednom z našich skrytých závodů už jsem zastavila výrobu brejlí. Bůh ví, co s těma šesti tisíci neprodaných kusů budeme dělat. Nemůžeme je rozbít všechny najednou. Magie, která by se přitom uvolnila, by asi vyhodila hrad do povětří. Měly jsme štěstí, že se nestalo nic na Důře.“

„Na něco přijdem,“ ujistila je Vergetta. „Když bude nejhůř, přenecháme je se ztrátou Dablům, takovej už je život.“

„A mezitím se zaměříme na ten zatracenej D–hoplák!“ přikázala jim Loorna.

„Všechny souhlasíte?“ zeptala se Vergetta a sama zvedla ruku. „Deset souhlasí. Nikdo není proti. Jdeme na to, dámy!“

„A co Nivani?“ zeptala se Nedira starostlivě.

Vergetta mávla rukou. „Jsou v pohodě. Všichni jsou zpátky doma. Zrovna teď někdy zjišťujou, že se nedostanu ven ani dveřma, ani oknem, ani komínem. Můžou celou noc sedět a přemýšlet o svezích hříchách. Zejtra ráno se povolí kouzelný zámek a Nivani zase můžou jít do práce jako obvykle. Jakmile přijdou domů, cvak!“ Spráskla ruce. „A kdyby náhodou neměli domů namířeno, stejně tam nakonec skončí. Pár nocí zákazu vycházení by jim mohlo připomenout, že mají své povinnosti a že by se měli chovat jako dospělí lidé a nemotat se nám do cesty. A co se týče toho jejich vedoucího berana,“ řekla a zdvihla ze stolu skleněnou kouli a zatřásla s ní, načež se malý předmět uvnitř začal zmítat v tekutině, „ten svoje vyloučení stráví s náma.“

##

Zol, Tananda, Zajda a já jsme se smutně vrátili do hospody. Glípovy zplihlé uši a šupiny názorně předváděly náladu nás všech. Byli jsme naprosto a zcela šokováni. Já byl úplně otupělý. Zakopával jsem o dlažební kostky aniž bych vůbec cítil bolest na nohou a holeních.

„Nikdy bych byl neřekl, že budou na odpor reagovat tak brutálně,“ zopakoval Zol poštěstě. „To je... genocida. Takhle necitlivě vyhladit dav protestantů, to prostě... jen dokazuje, jak málo toho o Pervektech vím. Začínám chápat, proč o nich některé rasy mluví jako o Perversech.“

„Sám jim tak asi brzy začnu říkat,“ souhlasil jsem a pořád jsem nevěřil vlastním očím. „Chudák Korbáčik!“

„Třeba se dostal k D–hopláku,“ neztrácela naději Zajda. „Možná si prostě na chvíli odskočil do jiné dimenze.“ Sama tomu ale příliš nevěřila.

„Kdo ale vysvětlí Montgomerymu, co se stalo?“ zeptala se Tananda.

Narovnal jsem se. „To je moje starost. Korbáčik si mě najal, abych mu pomohl. Musím jeho kolegy z Rady informovat.“ Vzdychl jsem. „Měl jsem poslechnout Aahze. Říkal mi, že tahle liga není pro mě. Měl pravdu. Kdyby tady tak byl.“

„Udělal jsi, co bylo v tvých silách,“ ujistila mě Zajda a vzala mě za ruku. „Tohle udělal Korbáčik na vlastní triko. Neříkal jsi mu, ať tam jde. Nebyl jsi u toho, když to plánoval. Podívej se na to takhle: co by udělal strýček Bruce, kdyby se jeden z jeho důstojníků nechal někde zabít, protože se dostatečně nepřípravil?“

„Myslím, že by aspoň zaplatil pohřeb,“ řekl jsem ponuře.

„O tom pochybuju,“ odporovala mi Zajda úsečně, i když se jí oči zalily slzami. „Ale je mi Korbáčika líto.“

„Byl to hrdina,“ uznal Zol pateticky.

Když jsme vešli, Montgomery zrovna za barem leštil sklenice. „Brej večír, dámy a pánové,“ pozdravil nás bezstarostně.

„Nerad bych se vám míchal do vašich záležitostí, ale skleničku vína nebo něčeho silnějšího bych mohl nabídnout?“

Kdybych vypadal jako vy, asi bych sklenku skousl.“

„My taky,“ souhlasil jsem a usadil se v lokálu, který jsme tak nějak vzali za vlastní. „Pane Montgomery, nějak nevím, kde začít. Máme pro vás špatné zprávy. Ta revoluce...“

...se vymkla z rukou,“ dokončil za mě hospodský. „Já vím. Všechno mi to už říkal Drátěnka, můj chlapec na mytí nádobí.“

Zíral jsem na něj a přemítal, jestli jsem neslyšel špatně. „No, vymkla z rukou, není úplně výstižný,“ pokračoval jsem.

„Byla to totální prohra. Nikdo nepřežil. Odkud se Drátěnka díval?“

„No, on byl přímo uprostřed dění,“ tvrdil Montgomery.

„On byl na tom padacím mostě?“ zeptal jsem se.

„Šel po schodech přímo do pokoje Pervektek,“ odpověděl Montgomery a díval se na naše zmatené obličeje. „Prej neměli vůbec šanci. V jednu chvíli se tam chystal můj nejlepší holí na koulení sudů vyrazit dveře a za okamžik blejsklo světlo a byl tady zpátky.“

„Tady?“ zopakoval jsem jako ozvěna.

„Jo, ve svém pokoji. Je tam společně s mým pacholkem Slámou. Oba z toho byli zmatený jak jelen. Takový užaslý obličeje jste ještě neviděli,“ chechtal se hospodský, až se za břicho popadal.

„Oni žijou?“ nechápal jsem. „Ale my jsme mysleli, že je Pervekty všechny zabily.“

„Vsadím se, že si kluci sami taky nebyli jistý, že žijou,“ zašklebil se Montgomery. „Leželi doma v posteli a zírali na strop. Nás to taky všechno překvapilo. Stejně jako vy jsem měl za to, že budou chtít to ozbrojený povstání potlačit násilím, ale možná s náma zbloudilejima dušičkama mají Pervekty větší slitování než my s nima.“

Zolovi se rozzářily oči. „Další materiál pro mé studie,“ zaradoval se nadšeně a hned si vytáhl počítač a nat'ukal do něj několik řádek. „To je ale nenadálý zvrat situace.“

„A vašim zaměstnancům se vůbec nic nestalo?“ urgoval jsem Montgomeryho.

„No, až na to, že nemůžou ven. Dost mě překvapilo že jste sem vešli. Myslel jsem, že to nejde. Všichni jsme zkoušeli jít ven, ale jako kdyby tu vůbec nebyly dveře.“

Jakmile jsme se všichni vzpamatovali z prvotního šoku, Tananda řekla: „Musela to udělat celá skupina pěkně mocných čarodějek. Dvě by takovou masu samy nezvládly. Ani deset ne. Jak jsme je tenkrát viděli spojovat své síly, to bylo jedinečný. Přijdu si jako podřadná čarodějka. Jsou o několik tříd lepší.“

„A přesto dokážou svoje činy dělat se slitováním,“ mumlal si Zol a zuřivě zapisoval. „Neuvěřitelné.“

Na chvíli jsem se zamyslel. „Neřekl bych, že je v tom tolik slitování. Spíš to má bejt varování. Nechtějí si zničit pracovní síly. Musely by si vycvičit tisíce nových Nivanů, aby pro ně pracovali.“

„Ale co naše revoluce?“ zeptal se Montgomery.

Zol se na něj smutně pousmál. „Vy byste snad odmítat jít zítra do práce, kdybyste měl proti sobě takovouhle moc?“

„To ne!“ vykřikl hospodský se zornicemi rozšířenými hrůzou. „Ne, budu vstávat časně! A pracovat do pozdních hodin. Za předpokladu, že se odsud ráno všichni dostaneme.“

„A co Korbáčik?“ napadlo mě.

„Jo, ten tady nebydlí, Mistře Skeeve. Musíte se zeptat u něj doma. A nestavil byste se na cestě zpátky u Smetánka? Bydlí nad svým obchodem s lahůdkama. Nemám tady vůbec co do pusy a nemůžu odsud na krok, abych si vyzvedl objednávky.“

„Jasně,“ souhlasil jsem nepřítomně. „Kde bydlí Korbáčik?“

Kapitola dvacátá

„Tady se děje něco podivného.“

z filmu Šest medvěďů s Cibulkou

„Je mi líto,“ odpověděla malinká Nivanka s tmavými kudrlinkami z okna maličkého modrého domku několik bloků od hospody. „Můj manžel tady není.“

„To je divné,“ mumlal jsem si skoro pro sebe. „Všichni byli vráceni do svých domovů.“

„Možná je u rodičů,“ navrhla Lučina omluvně. „Nejsou zdraví. Bývá tam stejně často jako doma. Obdivuji jeho smysl pro rodinu.“

„Hmmm.“ Zamyšleně jsem pokyvoval. „Tím by se to vysvětlovalo. Mohla byste nám poradit, jak se k jejich domu dostaneme?“

„Oni nebydlí v Parenici,“ řekla Lučina. „Mohla bych jim poslat vzkaz... kdybych se odsud dostala, ale nějak se mi nedaří vyjít ven... nejde to. Myslíte, že by byl někdo ochoten mi tuto dočasnou indispozici vysvětlit? Ne že by mě to nějak rozčilovalo, samozřejmě,“ dodala spěšně.

Vysvětlil jsem jí co nejrychleji, jak se vše stalo. „Ne, ne, ne,“ zavrtěla žena hlavou nevěřicně. „Tohle nemůže být můj Korbáčik. To není možné.“

##

Podle navigace paní Lučiny jsme strávili několik dní na cestě do vesnice v Rennetu, která se nachází uprostřed hlubokého lesa právě na hranici Parenice. Gouda a Eridam, Korbáčikova matka a otec, místní lékárnice a ředitel školy, byli stejně zmateni jako my.

„Už se tu nezastavil několik týdnů,“ kroutila hlavou Gouda a v naleštěné kuchyni nám nalávala čaj. Byla to boubelatá malá žena s hebkými hbitými rukama.

„Říkal, že se podílí na nějakém projektu pro veřejné blaho. Tipovala bych, že patříte ke stejnému projektu? I když se mohu mýlit a patrně se i tak děje – pokud ano, tak mě, prosím, vyvedte z omylu.“

„Myslím, že my jsme tím projektem,“ vysvětlil jsem. „Jen jsme Korbáčika nějak ztratili z dohledu.“ Podíval jsem se na ostatní a oni kývli. Nemá smysl je plašit. Stejně nemohou nic dělat.

Myslela jsem si to. Neměl špatný nápad, když do místní nivanské kultury přivedl demony, aby ji obohatili. Všichni ostatní si vozí jen neživé suvenýry. Ty ale nemohou mluvit, ne?“

Znám spoustu blbostí, které umí nejen mluvit, ale na diskuzi na toto téma jsme neměli čas. „Ve skutečnosti nás opravdu povolal proto, že pro nás měl... tedy má nějaký úkol,“ opravil jsem se rychle. Musím už mlčet. Můj strach o Korbáčika mi zmrazil jazyk a neustále se přefikávám. Takhle si nepomůžeme. „Snažíme se jeho očekávání splnit.“

Gouda se usmála. „Je to tak chytrý chlapec, tak zvědavý... i když bych ho před vámi asi neměla takhle vychvalovat... nechtěli byste se podívat na nějaké fotky z dětství?“

##

„Pořád se nevrátil,“ informovala nás Korbáčikova žena, když jsme se u ní po návratu do hlavního města zastavili. Privítala nás s ustrašeným výrazem a zároveň s nadějí v očích. Doufal jsem, že její důvěru nezklameme, najdeme jí manžela a vrátíme ho rodině.

„Do noci by se určitě vrátil, kdyby byl někde poblíž,“ ujistil nás Montgomery, když nás vedl do našich pokojů. „Prád musíme tajně porady dělat během dne. Jakmile zapadne slunce, prásk! Něco strašného mi brání v kšeftu. Ale na druhou stranu se mi docela rozjely obědy,“ dodal hlasitě a rozhlížel se.

„Ony vás sledují?“ zeptal jsem se.

„Opatrnosti není nikdy dost,“ odpověděl mi hospodský. „Pervektky jsou teď pořád všude kolem nás.“

Připojili jsme se k jednomu z poledních tajných setkání, které se obřadně konalo v zadní místnosti hospody nedaleko

hlavní továrny. Vlastnil ji Nivan jménem Berlák.

Situace se ještě zhoršila. Po týdnů nuceného domácího vězení už všichni trochu jančili. Pervektkám se podařilo je odstranit natolik, že jim skočili na jakýkoli vrtoch, nehlédě na jeho povahu. I když Nivané nějaké zastrašování vůbec nepotřebují, to už víme.

„Všichni sice chodíme do práce,“ přiznal nám Gubín nad sklenicí piva, „ale nelíbí se nám tam. Víím, že to říkám moc natvrdo, ale není to jen můj názor. Sám bych si nedovolil vůbec remcat, ale mám širokou podporu svých přátel a kolegů, víte?“

„Pervekty prostě musí odejít,“ prohlásil jsem, což ale způsobilo, že většina mých posluchačů zaplula pod stůl. Objevili se až poté, co se přesvědčili, že se na ně neztří strop. „Potíž je v tom, že pořád nemáme k dispozici nic, čím bychom je mohli nějak znatelně zranit. Musíme odhalit jejich slabinu a na tu zaútočit.“

„Ale ony nejsou slabé!“ vykřikla radopřítelkyně Ardrahan a podívala se na strop. „Jsou mocné a silné!“

„Rekordně vysoké počty Nivanů se musí podrobovat náročným osobním pohovorům,“ zašeptal Gubín. Nivané, kteří pracovali jako posluhovači, horlivě kývali hlavami, ale báli se cokoli říct nahlas. Kromě jídla měli sevřená ústa a jen tiše seděli a poslouchali nás.

„A kde je zadržují?“

„No, ve sklepních místnostech,“ zakoktala se Ardrahan a očima hledala souhlas u ztichlé úklidové čety.

„A Korbáčik je tam dole taky?“

„Není... tam ne... vážený Mistře čaroději,“ řekla jedna z posluhovačů se stříbrnými pramínky v havraních vlasech.

„Hostíme jen ty, které chtějí naši návštěvníci vyslechnout... ehm... beze svědků.“

„Výslechové místnosti dobře znám,“ přerušil jsem ji rázně, což opět způsobilo jejich zmizení pod stůl. „Je na hradě ještě nějaké místo, kde by mohl být?“

„Jsme téměř přesvědčeni, že můžeme s určitým stupněm jistoty potvrdit...“ začala jedna z nich.

„ANO nebo NE?“

„No, ehm, ne.“ Vyzrálo jim dech, že jsem je donutil vyřknout jednoslovnou odpověď. Snažil jsem se pamatovat na to, že Nivané jsou většinou milí lidé. Tady jde o mou vlastní frustraci.

„A nemůže být u někoho jiného doma? Nebo v nějaké veřejné budově. Třeba v jedné z těch továren.“

„Nevidím způsob, jak by mohly některého z postrádaných Nivanů zadržovat v továrnách, Mistře Skeeve,“ odporoval Gubín. „Naši dělníci tam každý den uklízejí. Pervekty na to dohlízejí.“ Vyčítavě se na mě podíval.

„Není to moje chyba, že se jim povedlo vrátit,“ nedal jsem se. „Vím, že jste z toho zklamání, ale já udělal všechno, co bylo v mých silách, abych je mimo vaši dimenzi udržel. Jsou to mocné soupeřky. To jste věděli předem. Mám před pervektními schopnostmi respekt – nejen z hlediska magie. Jsou to úžasné vyjednávačky. Kdybych nebyl zaslepen svým zbožným přáním, aby se nevrátily, mohlo mi dojít, že se dříve nebo později zase objeví. Je mi líto, že se vrátily dřív.“

Gubín si něco zavrčel pod vousy, ale nic neřekl. I mně se povedlo ho zastrašit, a to jsem jeden z nejméně strašných lidí, jaké jsem kdy potkal. Nivané se ale nechají snadno vyplašit.

„Ale jo,“ dodal jsem nakonec konejšivě, „asi máte pravdu. Copak by někdo mohl bydlet v továrně? Jenom se snažím vymést všechny kouty a doufám, že tam někde svého přítele najdu. Mezitím se ještě musíme pokusit přijít na to, co mají Pervekty tentokrát za lubem.“

Musel jsem uznat, že nám jejich návrat značně ztížil situaci. Ani Zol to neuměl vysvětlit.

„Já tomu nerozumím, Mistře Skeeve,“ kroutil omluvně hlavou. „Sám jsem podal soudci svědectví. Podle mě je změna myšlení jedním z nejhorších trestných činů. Měly zůstat ve vazbě aspoň třicet let. Natvrdo.“

Ale nestalo se. A tak máme pořád co do činění s deseti Pervektkami namísto dvou. Kdybych nedal Korbáčikovi slovo, už bych se dávno věnoval studiím. Ale ne, tak to není. Jeho zmizení mi nedalo spát. A navíc – zpočátku mě pouze urážel fakt, že Pervekty samovolně přešly ze stavu zaměstnanců do stavu vládců země. Teď když jsem je ale viděl v akci, rozrušila mě jejich necitlivá lhostejnost k Nivanům.

„Musíme se vrátit k tabuli a zkusit nakreslit nový plán. Někaké nápady?“ zeptal jsem se.

„Nnnne,“ zabečelo jednohlasně shromáždění.

Ani jsem nic jiného nečekal. Ale bylo mi jich líto. Jen jsem si přál, aby na mě tak prosebně nekoukali a neočekávali velení. Ale tak už to asi bývá. Kdyby si uměli pomoci sami a dělat velká rozhodnutí, nedostali by se do tohohle bahna. I když jsem byl pod pervektním jhem jen na dálku, špatně se mi přemýšlelo. Denně jsem se vracel na Tulp zkontrolovat Pryskeřníka. Můj válečný jednorožec to tam sám docela zvládal, pásal se na louce za hospodou a na noc chodil do stáje, ale myslím, že mu bylo smutno. Bral jsem s sebou Glípa, aby si spolu mohli hrát, zatímco jsem přemýšlel. Těšil jsem se, až se vrátím k normálnímu životu, ale nejdřív musím tenhle kšeft dokončit.

„Dobrá,“ vydechl jsem. „Můžu se do těch továren podívat?“

Gubín sklopil oči. „Je mi líto, Mistře Skeeve, ale během pracovní doby tam smí jen povolání osoby. Z bezpečnostních důvodů, víte.“

„Vážně?“ díval jsem se překvapeně z jednoho Nivana na druhého. „A kam se poděla pověstná nivanská pohostinnost? Chci jen na prohlídku.“

„Ach tak!“ spadla Gubínovi čelist. „Omlouvám se, Mistře Skeeve. Jak jsem to jen mohl tak špatně pochopit! Stydím se, že jste si o to musel říci. Bude nám potěšením... Dosud na prohlídku nikdo nechtěl. Není problém!“

##

Paranka, vyzábělý chlapík s hustou blondátou kšticí, se nám chvatně přihnul v ústřety. „Návštěvníky tu míváme opravdu jen vzácně,“ usmíval se dychtivě. „Většinou sem přicházejí jen ředitelky. Mají opravdu vysoké nároky a přísná měřítka kvality.“

Jako všechna místa v pervektním područí, i tato budova se až nepřírozně blýskala čistotou. Samotná stavba sestávající z pravidelných kamenných částí se malebnému nivanskému městečku vůbec nepodobala. Pervektky sem továrnu nechaly zasadit nedlouho po svém příjezdu. Původně tu býval příjemný park, který sousedil hned s několika obytnými oblastmi. Na okrajích fabriky se zachovalo pár pěkných trávníků s původními květinovými záhonky a keři, ale jakmile jste přišli blíž k budově, setkali jste se jen s naleštěnými kočičími hlavami. Stejně jako Tanandě mi nemohlo uniknout, že tu na každém rohu stojí hlídač, kterému neproklouzne ani myš. V případě pohotovosti by tu bylo lepší zajištění než na hradě.

Od vchodu nás následoval párek Nivanů v montérkách a zametali a leštili za námi podlahu. Klidně mě to mohlo urazit, ale nechtěl jsem ničím zbytečně budit pozornost Pervektek a také dostat naše hostitele do nějakého problému. Šlo mi o to prozkoumat terén a pokusit se zjistit, co má tentokrát desítka za lubem.

Paranka nás vedl dřevěnými dveřmi, které na svou velikost působily neobyčejně těžce. Zkusmo jsem na ně vyslal pramíneček Síly a zjistil, že se mezi latěmi skrývají dva kovové pláty. Když jsme vstoupili do výstavní místnosti, následoval jsem Tandin pohled vzhůru. V rozích u stropu se směrem dolů díval pár beztělých očí. Jedno oko směřovalo k maskovaným dveřím, jimiž jsme právě vešli, druhé sledovalo malý zadní vstup. Na zdech visely rámy se závěsy, ale okna byla falešná. Vypadá to, že se tu snaží něco schovat, ale co?

Zajda se přitiskla k Parankovi a kladla mu dotazy. Už dříve jsem se zmiňoval o tom, že má bývalá mafíanská lehčí holka měla talent, který jí umožňoval udržet pozornost každého příslušníka mužského rodu v místnosti, ne však nutně pouze jejího druhu. Tím spíše se jí to dařilo u Nivana, jehož fyziognomie se tulpské hodně podobá. Musel se hodně soustředit, aby všechny své odpovědi nesměřoval do jejího výstřihu, který její skoro průhledná blůzka měla značně hluboký.

Možná by znělo divně, kdybych řekl, že já jsem vůči takovým svodům imunní. Nejsem. Ale na povrchu jde jen o vyzývavé oblékání. Pod ním se však skrývá inteligentní žena. Obdivuji ji za to, jak dokázala analyzovat provoz továrny, její výkonnost, potenciální produktivitu a poměr mezi výdaji a zisky. Zajímalo mě, proč se Pervektky o tak podřadný průmysl tolik starají. Zajda rozumí základům obchodování lépe než kdokoli z naší party, možná kromě Aahze, a dokonce i jeho se jí povedlo svými přínosnými nápady mnohokrát překvapit. Paranka se projevil v tématu své drahé továrny coby chodící encyklopedie.

Díky tomu jsem s Tanandou a Zolem měl spoustu času na průzkum prostředí. Doufal jsem, že osoba na druhém konci špiónážních očí je také muž. Jestli tam sedí některá z desítky, jsme v pěkném průšvih. Doufal jsem ale, že mají na starost důležitější věci než každodenní provoz továrny, která i bez vnějších zásahů léta dobře funguje.

„Říkáte, že tohle je jedna z patnácti provozoven na Parenici?“ vrkala Zajda a prstem svůdně objížděla obrazovku. Pak si palcem třela špičku ukazováčku a i tohle gesto od ní vyznělo sexy.

„Přesně tak,“ vypjal se Paranka hrdě, „ale naše je nejstarší. Už dvě léta vyrábíme pro Nivu kvalitní zboží, ale naše schopnosti se dědí v nepřetržité křivce – tedy chci říci přírůstek! – přes tři sta let!“

V místnosti s námi bylo ještě šest Nivanů, ale naprosto se věnovali práci. V každém ze tří párů pracoval muž a žena a měli na starost různé ruční práce. Jeden pár vyšival na malé látkové čtverce kyticky. Druhý pletl svetry – on dělal světle modrou vestičku pro dítě a ona žlutý svetr s V výstřihem velikosti XXL. Poslední dva háčkovali ubrousky. Při pohledu na třetí pár jsem si vybavil pocit nechuti z dětství. Má prateta háčkovala donekonečna. Kdykoli k nám přijela, přivezla si pytel krajovaných věcí, které jsme museli spolu s dalšími nasbíranými za ta léta všude vystavovat (které maminka hned po tetině odjezdu pečlivě sesbírala a zase do další návštěvy uklidila). Na dečky se nesmělo sahat a za žádných okolností se nesměly ušpinit. Pracovníci si byli vzácné přítomnosti návštěvníků vědomi a dávali si záležet. Myslím, že byli na svou práci hrdí, i když se na nás dívali přes sklopené řasy a jen potajmu v našich pohledech hledali uznání.

„Tohle jsou naši nejprůměrnější pracovníci na ruční výrobu,“ vysvětlil nám Paranka.

„Jsou moc dobří,“ odpověděl jsem bez přemýšlení.

Manažerovi továrny šokované spadla čelist. „Je od vás milé, že nešetříte chválou,“ začal. „Víte, my toto umění učíme všechny Nivany stejně.“

Mrknul jsem na Zola, který na mě hodil jeden ze svých pohledů. Jako kdyby chtěl říci „vzpomeňte na nivanské vychování“. „Zcela určitě jsou všichni stejně dobří,“ opravil jsem se.

Manažer si oddychl a švadlenky se sklonily ke své práci. Já se rozhlížel dál. Zatím jsem si nevšiml ničeho podezřelého. Prostě firma, která vyrábí jednoduché látkové, ručně dokončené zboží. Proč je tady ale tolik ochranných mechanismů? # # #

Niki vyšroubovala tlouk z razicího stroje a postavila se. Utřela si ruce od oleje do kusu hadru a kývla na jednoho z Nivanů, který stroj obsluhoval. Nivan poslušně běžel k vypínači na zdi a stiskl ho. Písty se pomalu rozpohybovaly a postupně zrychlovaly, až s ohlušující pravidelností bouchaly nahoru a dolů. Niki si dala hadr do kapsy montérek a kritickým okem proces pozorovala. Ocel je v téhle dimenzi křehká a nekvalitní, ale zatím se na ni musí spolehnout. Nějakou dobu si ještě dobrou rudu z dimenze Slit'ky nemohou dovolit. A tyhle hloupé krysy si ji stejně nezaslouží. Chovají se k ní jako k dozorcí ve vězení. Pokaždé, když otevře pus, vyskakují do vzduchu strachy. Copak může za to, že většina dimenzí trpí nedostatečným chrupem?

A když už je tak u toho, Nivani ani pořádné zuby nepotřebují. Většina jejich potravy by se klidně dala vysát brčkem. Přirození predátoři tu už před dávnými časy vymřeli nudou.

I Niki se tu už málem unudila k smrti. Dlouho se jí chce vrátit k vlastnímu řetězci továren na Pervu. Taky by si zasloužily renovaci. Když se jí na téhle mizerné zpátečnické dimenzi povedlo přicházet s inovacemi, aby stroje fungovaly rychleji a lépe, pak to doma bude hračka.

„Tak šup šup,“ vyštěkla. „Všichni zpátky do práce.“

Ukázala na pracoviště, kterými procházel běžící pas a přinášel jim ke kompletaci části mixéru. Jeden za druhým přeskakovali opěrky pracovních židlí. „Nechte toho, sakra! Nebo tady z toho usnu! Nemůžete chodit jako normální civilizovaný bytosti? Co by na to řekly vaše matky?“ „Madam!“ přiběhla její upištěná asistentka Tvarůžka. Tohle baculaté malé jehňátko mělo jemné bílé vlásky a velké kulaté oči jako vycpaný plyšáček. Niki se na ni znuděně otočila. „Co máš za problém?“ „V továrně jsou nějakí cizinci.“ „Cože?“ vyštěkla. Tvarůžka mávla rukou a běžela do kanceláře. Cizinci? Už se někdo pokusil projít ochranou v paláci, i když Monishone tvrdí, že na samovolně pochodující ochranný bariéře nevidí nic divného. Musí to být ty samí vetřelci. Kdo jinej by se mohl zajímat o továrnu plnou tlouků? „Tahle sekce je zamčená! Nesmí sem nikdo jinej než já! Jasný?“

Kapitola dvacátá první
„Špionáž a získávání informací
patří k přípravě na konflikt
a čas jim věnovaný se vyplácí.“
N. Hale

„Zkuste levitaci, Mistře Skeeve,“ zašeptal Zol naléhavě. „Ještě nikdy jsem vás neviděl tak rozrušeného.“ Poslechl jsem jeho radu. Vzácná porcelánová souprava na vyšívaných dečkách a načančané ubrousky z produkce místní továrny se na tácu ihned přestaly třást. Tenounká linie magie je doslova nadzdvihla z mých rukou a lehounce je přenesla z přípravné části kavárny ke stolu s volnými místy. „Omlouvám se,“ sklonil jsem pokorně hlavu. „Na chvíli se mi vybavilo dětství. Mé tety a babičky vždycky měly tyhle věcičky doma. Musel jsem je nosit, abych ukázal, jaký jsem hodný chlapec. Pak na mě ale vždycky ječely, když jsem něco rozbil.“ „Není na škodu, když vám někdo dává standard, který byste si v životě mohl držet,“ spustil Zol přísně, „ale není správné přeceňovat fyzické schopnosti žáka.“ „Myslely to dobře,“ bránil jsem je chabě, ale upřímně řečeno jsem si nevzpomněl jenom na svoje příbuzné něžného pohlaví, ale také na svého přítele, rádce, učitele a parťáka Aahze. Vždycky mě tlačil do sfér, o nichž věděl, že na ně mohu dosáhnout, i když v tu chvíli jsem si byl jistý, že se mýlí. Od téhle mise se mě naopak snažil odradit a já jeho radu neposlechl. Věděl snad, že jdu za hranici svých možností? To asi ne. Zjistil jsem, že mi jeho společnost chybí, ale také že mám z příštího setkání pěkně nahnáno. Po několika urgencích nás Paranka konečně vzal na prohlídku továrních dílen. Při prvním pohledu na tisíc vyšívajících Nivanů jsem měl sto chutí otočit se na podpatku a utíkat na Tulp. Byl to ten nejnudnější podnik, jaký jsem kdy zažil. Ruce s jehlami se zvedaly a klesaly zvedaly a klesaly v pravidelném monotónním rytmu. Doslova byste tu slyšeli upadnout špendlík, když občas některému vyšíváči upadla upínka na zem. Tak tohle je hlavní opora nivanské ekonomiky? Kdybych nevěděl, že už se jinde Pervekty zabývají další činností, myslel bych si, že se dočista zbláznily. Spoléhat se na něco, čemu by Aahz řekl „hadříčky“ a „serepetičky“? Tohle že má obstarávat obživu tisícům rodin a k tomu navrch dělat zisk chtivé desítky? Jedna řada dělníků za druhou, jedni zapichují jehlu ručně, jiní projíždějí kus látky mašinou, kterou pohánějí skřítkové. Za nimi se pak hromadí stohy bílých, smetanových, růžových a žlutých čajových prostírek. To bych nikdy neřekl, že se ve všech dimenzích podává tolik čaje. Nahlédli jsme do každých dveří a pod všechny věci ve všech místnostech, ale po Korbáčikovi ani stopa. Hodně lidí ho znalo, ale od povstání ho nikdo neviděl. Všichni si mysleli, že je mrtvý. Tomu se mi ale nechtělo věřit. V kavárně se některé nivanské výrobky prodávaly. Zajda a Tananda se nadšeně běžely podívat na nabídku, zatímco my se Zolem jsme si dali něco na zub. Posadili jsme se ke stolu obsazenému Nivany a já se je pokusil zatáhnout do hovoru. „No a co vlastně vy děláte?“ zeptal jsem se po čtyřicáté třetí a už jsem ani nečekal na odpověď. „Já dělám ozdobné tkané krajky,“ rozzářila se maličká prosedivělá babička a pohybovala rukama, jako kdyby držela člunek a špulku. Vypozoroval jsem, že když se někoho zeptáte, jak něco dělá, vždycky vám to vysvětlí slovně, ale také to popíše řečí těla. Překousla neviditelný uzlík a pak se na mě podívala přimhouřenýma očima. „Tipla bych, že by se vám mohl hodit nějaký pěkný ubrus, cizince. Najděte si moje jméno na visačkách a buďte si jist, že dostanete tu nejzákladnější kvalitu.“ „Díky moc,“ usmál jsem se a snažil se znít přesvědčivě, i když krajkový ubrus by mi byl platný asi jako vodou rozpustný kapesník. „A co vy?“ zeptal jsem se do blba hledícího muže s pivním břichem. Z ničeho nic se nadechl, jako by ho má otázka přitáhla z dalekých krajin. „Co?“ „Co tady děláte?“ vyzvídál jsem. „Vyšívám čajové prostírky,“ odpověděl Nivan tupě. „Dělám sedmikrásky a narcisy. Líbí se mi žlutá.“ Na řadě byla další předváděčka jeho umění. Zvědavě jsem pozoroval, jak místo pohybů s jehlou jakoby skládá na sebe věci jednu na druhou, roztahuje je nad hlavou a pak táhne nějaký kolík až k nim, aby ho pak pustil. Pak oběma rukama sáhne nalevo a vrátí se s neviditelným válcem, posadí ho na poskládané věci, zašroubuje a nakonec dlaní několikrát stiskne neviditelný píst. „A jaká je tohle prostírka?“ zeptal se Zol.

„Mně se líbí fialová,“ utrousil další Nivan nepřítomně. „Dělám krásný šefíky a levandule.“ Pohyby ale naznačoval úplně stejné, jako otupělý muž před ním.

„Víte, Mistře Skeeve,“ odpověděl po několika minutách přemýšlení Zol, „tohle jsem ještě neviděl.“

„Já vyšívám růže,“ začal třetí Nivan.

„Já dělám lístečkový motivy.“

„Tady jsme něco přešli,“ zamumlal jsem Zolovi do ucha. „Musíme se vrátit a zjistit, o co jde.“

V ten okamžik se mi Tananda naklonila přes rameno. Náruč měla plnou ubrusů a předstírala, že mi je ukazuje.

„Fešáku, ty sledovací voči se otáčejí naším směrem. Neměli bysme s tím něco udělat?“ Chtěl jsem se otočit, ale železný stisk její zabijácké ruky mi v tom zabránil. „Nedívej se tam. Ne se svým vlastním obličejem.“

Po zádech mi přeběhl mráz. Rychle jsem myslí sáhl po nejbližší Siločáře. Naštěstí přímo budovou probíhala jedna docela silná. Možná právě proto zrovna tady Pervektky nechaly továrnu postavit. Zajdu nebyl čas varovat. Zahlédl jsem zmatený výraz nivanské prodavačky, která ji obsluhovala u pultu. Uprostřed obchodu se najednou Zajda změnila z Tulpany na Nivanku. Přestože se to ani jedné nestávalo běžně, má asistentka zvládla tuto situaci dokonale.

Ohmatala si rukama tváře a vykřikla: „Jejda! Mé proměnovací kouzlo vypršelo! Budu muset jít.“

Pospíchala k našemu stolku a podala mi nákup. „Půjdem?“ vyzvala nás naléhavě.

Já a Zol už jsme dávno stáli. Nivané neustále „shromažďovali“ prostírky, které nebyly prostírkami, a nám nevěnovali sebemenší pozornost. Až na starší ženu s šibalskýma očima. Ta nás se zájmem sledovala. Vyrázili jsme ke dveřím.

Když jsem se dotkl kliky, ozval se ohlušující klakson. „Poplach! Průnik cizí osoby! Poplach! Průnik cizí osoby! Nikdo nesmí opustit budovu. Opakuji: Nikdo nesmí opustit budovu.“

Zaslechl jsem skřípání a cítil, jak se mi pod nohama ztrácí energie. Jedna z Pervektek musí být v továrně.

„Jak se odsud dostaneme?“ obávala se Zajda.

„Těžko,“ nezaváhala Tananda. „Zapečetí se to těsněji než konzerva.“

Rozhlédl jsem se. „Prostě půjdem k východu.“

Jakmile jsem to dořekl, ze stropu sjely kovové pláty a zatarasily dveře i okna kavárny. Sáhl jsem pro D–hoplák. „Kde se setkáme? Mohly by se domáknout, kam jsme se poděli, a já je nechci zavést k sobě domů.“

T... tedy, moje dimenze by je nezvládla.“

„Na Šotii,“ navrhl rychle Zol. „Za chvíli na shledanou.“

Šedivý muž zmizel. Nivané začali ječet a křičet na poplach. Okamžitě příběhli ke kovové cloně a začali na ni bušit.

„Tak nějak si představuju nenápadný odchod,“ zaúpěl jsem a začal nastavovat D–hoplák. V ten okamžik se otevřela clona za pultem a vešla podsaditá Pervektka v kombinéze.

Mířila přímo k nám.

„Hej, vy!“ zařvala a ukázala na nás. „Pojďte sem! Chci s vámi mluvit!“

Neváhal jsem, popadl Zajdu a Tanandu za ruku a zatáhl je mezi bečící a zmateně pobíhající Nivany. Kam se poděla ta siločára? Nahromadil jsem si do sebe co nejvíce energie.

Ze zadu v týlu jsem ucítil dotek Síly. Bylo to, jako by mě chytla skoba jeřábu. Pervektka se mě snaží přitáhnout k sobě!

Dobře vím, jak Pervekti nesnášejí oheň a tak jsem na ni přes rameno mrštil kouli praskajících plamenů. Sehnula se a zaklela, protože vzplanuly stovky kuchyňských chňapek ve tvaru slunečnice. Její kouzlo pominulo.

Jakmile jsem se uvolnil z jejího sevření, zanořil jsem se hluboko do davu. Zapamatoval jsem si co nejvíce obličejů kolem sebe, pak nivanské rysy vymazal a vyměnil je za nové. Teď nás Pervektka hned tak nepozná. Bude muset jednoho po druhém prohlédnout. Do té doby už jsem chtěl být pryč.

„Skeeve!“ zasyčela Tananda a hledala mě mezi těmi obličejí.

Když na ostatní hodím proměnovací kouzlo, vidí sami sebe s novými tvářemi, pouze já je vidím tak, jak opravdu vypadají. Nastavil jsem D–hoplák na Šotii, objal jsem jednou rukou Zajdu a druhou jsem chytil za zápěstí Tanandu.

Zatímco se vyplašení Nivané třásli strachy a motali se kolem našťvané Pervektky a hořícího zboží, zmáčkl jsem knoflík.

###

Niki popadla plechovku, která visela na provázku na zdi, a zařvala do ní.

„Narušení bezpečnosti! Špioni! Dva Tulpani, Trollka a ještě nevím co. Řekla bych, že máme toho čaroděje.“

Za chvíli jí do ucha zapraskala odpověď: „Chytili jste je?“

„Ne, vypařili se. Někdo nebo něco jim muselo dát hlášku.“ Nenávistně se rozhlédla po místnosti, kde se Nivané tiskli vystrašeně ke zdi. „Ale já na to přijdu.“

„Už na tom pracujem,“ odpověděla jí Caitlin. „Vymlátíme to z nich.“

###

„Kdo to byl?“ řvala Loorna na Nivany.

Když domluvil s Niki, desítka otevřela kouli se sněhovým vězením a vrátila Nivana do původní velikosti. Manipulátor, který původně vnikl do hradu a přivedl Pervektkám přímo na základnu tisíc krajanů, už nevypadal jako takový hrdina. Světlé vlasy a obličej měl ušmudlané, bílá košile nesla známky týdenního nošení.

Vergettin citlivý nos se ohnul nad jeho zápachem. Sebrala klubko Síly a hodila ji na něj. Čistírna bez poplatků. Loorna ji věnovala klasický mrzutý pohled, ale Vergetta si toho nevšímala. Proč by měly všechny trpět tím, že trvá celou věčnost, než z toho hňupa vymáčkne informace?

„K–k–k–oho, drahá dámo?“ vyhrknul. „Já ne–ne–vím, koho to mluvíte.“

Vergetta seděla na židli vedle Caitlinina počítače a zaúpěla. To je všechno, co z něj dokázaly dostat: výmluvy a hrubky. A samozřejmě jeho jméno, které je Korbáčik. „O kom musíš říct, pusinko. Nevím, o kom mluvíte.“

„Sklapni,“ uthla se Loorna na starší kolegyni. Pak se obrátila na vězně. „Odpověz na otázku!“ Popadla jekotajícího chlapíka za límec a zatřásla s ním. „Odkud jsou? Co chtějí?“

„Sou to pěkný drzouni, když si sem takhle vpochodují a neobtěžují se říct si o propustku,“ zavrčela Vergetta. „Bud’ je to něco hodně tajného, nebo jsou úplně blbí. Vsadila bych si na obě možnosti.“

„Takže?“ popohnala ho Loorna coby jmenovaný výslechář. „Kdo je to? Průmysloví špioni? Co s nima máš společného?“

„Proč myslíš, že má tahle ubohá ovce s mezidimenzionálníma cestovatelema něco společného?“ zeptala se Oshleen znuděně a pilovala si nehty dvanáctipalcovou rašplí. „Spousta lidí ví, že jsme tady. Když jsme hledaly rizikovej kapitál, abychom vyrovnaly ztráty, musely jsme dát leckomu vědět, kde jsme. Ty vetřelci od Niki můžou bejt klidně průmyslový špioni, který využívají dočasných nepokojů, aby nás okradli.“

„Můžou to bejt taky vymahači dluhů,“ zavrčela Tenobia. „Říkala jsem vám, že by nám tydle Nivani utratili poslední halír.“

„Většinou nejdřív pošlou oznámení, pak se teprve ukážou,“ připomněla jí Oshleen, „a taky jsem je udržovala na uzdě aspoň malejma splátkama. Určitě je to ten čaroděj.“

„Je to náhoda! Jsou to ňáký šmíráci z Pervu.“

„To načasování se mi nezdá,“ kroutila hlavou Loorna a pustila věžňův límec, aby si mohla promluvit s Oshleen.

„Nejsem dnešní, na náhody nevěřím.“

„Co vlastně hledali?“ zeptala se Paldina. „Provedla jsem tajnej výzkum. Dimenze plánovaný pro prodej týhle věcíčky nemají dost magie ani na to, aby se tam uměli vysmrkat. Natož pak překvapit Niki rovnou z nitra fabriky. Máme tady mocnýho čaroděje.“

„Podle mě to bude ten Velkej Skeeve,“ vložila se do toho Charilor. „To on nás nechal zabásnout na Ďůře, ne?“ otočila se na Nivana, který se choulil v rohu.

„Budou to ty vymahači,“ trvala na svém Tenobia. „Nikdo neví, co si zase Nivani minulej tejden přitáhli. Pokladna je prázdná, takže už nemají odkad krást prachy na nákupy. Hledají něco na směnnej obchod nebo do zástavy.“

Loorně už došla trpělivost. Skočila na Korbáčika a zvedla ho za límec vysoko do vzduchu.

„Mluv!“ zařvala na něj. „Kde je ten zatracenej D–hoplák?“

„Je mi jedno, jestli mě budete mučit, vy zlé zelené megery,“ vykotal ze sebe Korbáčik a vypnul uzoučkou hrud’ co nejdál před kulaté břicho. „Svoje přátele nezradím.“

„Jeje, ted’ to zní jako z románu,“ ušklíbla se Charilor.

Caitlin se uchichtla. „Co ty asi tak víš o čtení knížek, ty královno mejdanů?“

„Děvčata!“ okřikla je Nedira. „Ten se nám tady chce přiznat a vy ho ani nenecháte mluvit!“

„Nechci nic přiznat,“ bránil se Nivan a sevřel pevně rty. Pervekty se na sebe jen nevěřicně dívaly.

„Nivan, kterej má páteř,“ houkla Vergetta. „Nikdy bych nevěřila, že něco takovýho existuje.“

„Řekni mu, že mu utrheš nohy,“ navrhla Caitlin.

„Mluv, nebo ti utrhu nohy!“ štěkla na něj Loorna.

„A zatřes s ním, až mu budou cvakat zuby.“

Loorna se nejdřív oklepala sama, až se Korbáčikovi podlomily nohy jako hadrové panence.

„Počkat!“ podívala se na nejmladší Pervektku. „Vedeš ten výslech ty nebo já?“

„No, jestli chceš, tak samozřejmě můžeš ty,“ zívla Caitlin a pohodlně se opřela v křesle. „Nějak mi přišlo, že bych tě mohla trochu věst, když si byla u tý knížky. Ušetřilo by to čas.“

„Proč to tady nikdo nebere vážně?“ rozčilovala se Paldina. Je tu v sázce celá naše budoucnost.“

„Já to vážně beru. Na nivanskou ovci jseš docela statečnej,“ zasyčela mu Loorna přímo do obličeje, „že z tebe nedostanem ani slovo. Si snad někde pobral nějakou holandskou odvahu? Není z tebe cejtit ani alkohol.“

„Nepotřebuju alkohol. Vím, že vám nemusím říct vůbec nic!“

Loorna se zazubila. „Jestlipak ses někdy mrknul do podzemních jeskyní pod tím vašim sladkým palácem? Pořád tady omíláte, jak byli vaši předkové mírumilovný, jak spolupracovali a byli na sebe hodný. Tam dole je ale pěkná mučicí výbavička. I Pervekti by neměli žaludek na to, aby jí použili na živou bytost. Zvažuju, jestli bych tě tam neměla vzít a vyzkoušet to na tobě. Nebo,“ naklonila se až k němu, takže mohl zřetelně vidět zlatavé tečky v jejich světle žlutých očích, „bysme ti mohli naservírovat nějakou naši dobrotu. Mluv!“

Kapitola dvacátá druhá

„Co má tohle společného s Hvězdou smrti?“

G. M. Tarkin

„Fiha!“ hvízdnul jsem, když jsme se objevili v nádherných šotkovských zahradách. Zol seděl na mramorové lavičce a čekal na nás. „Myslíte, že si nás ta Pervekta mohla dobře prohlídnout?“

„Řekl bych, že musíme předpokládat,“ odpověděl Zol, „že nás mohla vidět tak, jak jsme, bez proměn. A jestli ne, stejně jsme během prohlídky potkali dost svědků. Musíme počítat s tím, že budou brzy mít náš podrobný popis. Nivané jsou rozhodně lepší v pužu sebezáchovy než v diskrétním mlčení.“

„Tím chcete říct, že si budou chtít zachránit krk,“ přeložila Tananda pohotově.

„Nejen to. Podivné chování, jehož jsme byli svědky u několika dělníků, mi naznačuje, že jsou namočení v něčem, čeho si sami nejsou vědomi. Viděli jste ten otupělý výraz ve tvářích těch mužů. Všichni si myslí, že něco vyžívají, a přitom bylo z jejich nedobrovolné rekonstrukce opakovaných pohybů zřejmé, že nic podobného ručním pracím to není. Protože Nivané neumějí udržet tajemství, je jasné, že to sami nevědí.“

„Situace je horší, než jsem myslel – dokonce ještě horší, než myslel Korbáčik,“ konstatoval jsem chmurně. „Nejen že Pervekty ovládají celou zemi, ale dokonce manipulují s myslí jejich obyvatel. To je nelidský.“

„A co podle vás vlastně vyrábějíte?“ zeptala se Zajda. „Ten chlapík mačkal nějaký válec, vypadalo to jako něco mechanického.“

„Třeba nějaká výzbroj?“ hádala Tananda. „Ale nic takového jsem nikde neviděla, ani v cechu zabijáků.“

„Spíš nějaká zbraň,“ navrhl Zol. „Je to zvláštní. V některé části procesu musí být kouzlo, které zmáte vědomí dělníků, aby si mysleli, že pořád vykonávají obvyklou práci.“

„Proto jsme se asi nikdy nedozvěděli, kdo vyráběl ty brejle,“ poznamenal jsem zamyšleně. „Nikdo by si nepamatoval, že by je dělal. Neplánujou převzít další dimenzi?“

„Nebo ji prodal,“ dodal Zol. „Jsou to podnikavé ženy a už jsme vypožadovali, že k proniknutí na Nivu a Ďůru nepotřebovaly zbraně. V jedné dimenzi už uspěly a v druhé by se jim to nebýt vašeho zásahu také podařilo.“

„Příště se ujistím, že jsou chycené a pod zámek,“ udeřil jsem pěstí do dlaně. „Všechny. Musíme se vrátit na hrad a přijít na to, kam se chystají. Pak je předběhneme.“

„To nebude třeba,“ informoval mě Zol. „Když už mám svůj počítač, který je v kontaktu s jejich, můžeme se připojit na dálku.“ Zachytil můj zmatený výraz, a tak dodal: „Uvidíme přesně to, co mají na kouzelném zrcadle ony.“

„Myslela jsem, že se přes jejich kódy nedostanete,“ vrtěla hlavou Zajda.

„Ani nemusíme. Mí kolegové ze Šotie se jim dostali do základního programu. Všechno, na čem zrovna pracují, se jim neuloží pod heslo. Můžeme jejich plány špehovat přímo v průběhu přípravy. Stačí být ve stejné dimenzi a pokud možno na stejné siločáře.“

„To nejde udělat odsud?“ zeptal jsem se. „Z pervských bank jde přes počítače komunikovat s tulpanskými.“

„To ano, ale tulpanské počítače s nimi dobrovolně spolupracují. Pervektní desítka by jistě nechtěla, abychom jí do plánů koukali. Stačí být někde poblíž a malá lest bude fungovat. Obávat se musíme jenom prozrazení.“

„Postarám se o naše ukrytí,“ slíbil jsem zachmuřeně. „Tentokrát už nezklam. Dlužím to Korbáčikově památce.“ V tu chvíli mě něco napadlo. „Víte, nerad to říkám, ale je dobře, že tady s námi Korbáčik není. Kdybychom to plánovali s ním, hned by to Pervektkám vybreptal.“

###

„Tohle všechno je jenom kvůli tobě, drahouši,“ svěřila Vergetta sněhové kouli na stole, zatímco Niki vtáhla dovnitř první oběť.

Všechny jejich hrozby, výhrůžky mučení, veškerý křik a lomcování byly na nic. Z vůdce Nivanů Korbáčika nedostaly ani slovo. Vergetta musela sama pro sebe přiznat, že na ni ten malý chlapík docela zapůsobil. Odolávat Pervektovi chce hodně silnou osobnost. O celé jednotce Pervektek ani nemluvě. Dokonce i velcí a stateční Trollové propukli v pláč, když se jim rozzuřená desítka postavila. Ani mísa fialového pervského čvochu ho nedonutila otevřít pus. Seděl tu se zkříženýma nohama, ruce složené na dně těžítka. Vypadal jako miniaturní obrázek vzdoru.

„Uvidíme, jak dlouho se vydržíš dívat na to, jak ti rozebíráme kamarády.“

Odvrátil od ní svůj malý obličej. Vergetta se zašklebila.

„Nepředbíhej, musíme postupovat jedno po druhém,“ ohradila se Tenobia, když do „horkého křesla“ uprostřed pokoje smýkla s obtloustlým Nivanem s černými kudrlinami.

Nejdříve si Pervektky tahaly dřívka, aby zjistily, kdo si vylosuje post „Nejvyšší soudkyně“. Tenobia vyhrála. Oblékla si na tu slávu stříbrný korzet a úzkou černou sukni, kterou si obvykle schovávala na divoké večírky na Pervu. Tato kombinace totiž vypadala dostatečně nebezpečně a velmi působivě. V podstatě to byla malá karikatura despotické mučitelky. Když ji Nivan spatřil, málem mu vypadly oči z důlků. Práskla dlaněmi do opěrek křesla a naklonila se k němu.

„Kde je D–hoplák?“

„Já nenennevím, co máte na mysli, madam...“ zakoktal Gubín. „Moje oddělení se nestará... my jsme přátelé veřejného zdraví... D–hoplák patří spíše do sféry bezpečnosti...“

Charilor vystoupila po schodech a funěla pod tíhou velkého neforemného pytle. Mrskla ho na kamennou podlahu přímo před Nivana. Zarachotilo to a zařinčelo jako celá výzbroj určená do šrotu. Host tím hlukem málem vyskočil z křesla.

„Já ho nemám!“ vykřikl Gubín a nespouštěl oči z pytle, i když se k němu žádná z nich nechystala. „Už dávno jsem ho neviděl. Byl jsem sice na řadě... tedy, byl bych vám ho pohlídal, ale fakt nevím, kde je, milé dámy. Naposledy jsem ho viděl u Ardrahan... prosím, neublížte mi!“

„Nechápu, proč jsme tohle neudělaly už před půl rokem,“ kroutila hlavou Lorna.

Rozkopla otvor pytle a vytáhla kovový nástroj s otáčecím kolem a několika dlouhými ostrými kovovými hroty. Namířila ho na Gubína a zatočila klikou, která rozhýbala hroty, až do sebe hlasitě narážely. Nivan se chytil za hlavu a snažil se splynout s dřevěným opěradlem.

Vergetta v nástroji poznala ruční šlehač, který používaly na šlehání horkých nápojů. Už dávno ho neviděla. Asi ho zahrabaly někde mezi ostatní vymoženosti do šuplíku v kuchyni nebo do krabice ve špajzu. Usmála se. Nivan, který nikdy nic takového neviděl, si zřejmě ve své hlavičce představoval jiná použití, která ho značně znepokojovala.

Ještě nějakou dobu si s ním pohrávaly a strašily ho nejruznějšími věcmi od kuchyňských nástrojů po sportovní vybavení až k opravdovým mučicím nástrojům. Nivan ale pořád dokola opakoval, že už jim o D–hopláku řekl všechno. Nezbyvalo jim, než mu uvěřit. Nakonec byl tak vynervovaný, že Vergetta výslech ukončila. Nedíra ho vyvedla dolů do jedné z vypořádávaných cel ve sklepě, aby tam vychladl. Pak ho pustí na svobodu.

Vergetta mávla rukama a znovu přivedla Korbáčika.

„Na chvíli nás vyrušili, drahouši. Tvůj kámoš nám moc platnej nebyl. Nechtěl bys trošku spolupracovat ty?“

„Nikdy,“ zavrtěl rozhodně hlavou Nivan. „Brzy se vás a vašeho pochybného podnikání zbavíme. Velký Skeeve se o to postará!“

„Co to má znamenat?“ dožadovala se Vergetta a přišla blíž, aby se ujistila, že slyšela správně. „Co s tím má nějaký

Velkej Skeeve společnýho?“

„On vás porazí.“ Korbáčik naznačil, že tím myslí všechny přítomné Pervektky. „Všechny!“

„Tak tos byl ty?“ přimhouřila nenávistně oči Oshleen. „To tys najal toho tulpanskýho čaroděje?“

„Tys nás dostal za mříže? A nechal nám dát pokutu? A zabavit naše zboží!“ Paldina cedila mezi zuby jeden zločin za druhým. Pak se na něj vrhla s vytasenými drápy.

„Dost!“ vykřikla Vergetta a stoupla si mezi ně. „Ty toho nech,“ přikázala marketingové specialistce a pak ukázala na Korbáčika. „A ty tady budeš kejsnout tak dlouho, dokud nevymyslíme, co s tebou uděláme.“

Mávla rukou a Nivan byl rázem zpátky v kulatém vězení.

„Copak jsi neslyšela, co řekl?“ rozcílovala se Paldina a snažila se starší kolegyni obejít.

„Jo, ale k čemu nám bude roztrhanej na cucky? To náš problém nevyřeší. Ale aspoň máme některý odpovědi. Hledaly jsme příčinu našich nejrůznějších problémů v několika dimenzích a měly jsme jí přímo pod nosem. Vsadím se, že si ten Velkej Skeeve vzal na pomoc Zola Ictyho, kterej nás nechal laskavě zabásnout.“

„Jestli to ale opravdu byl Zol Icty,“ upozornila je Oshleen. „Skeeve je prej tak mocnej, že to mohla bejt jedna z jeho iluzí.“

„Tady je další,“ zavrčela Niki a přivedla jiného Nivana.

„Ještě jsme s tebou neskončily,“ slíbila Paldine Korbáčikovi a ze žlutých očí jí vystoupily zlatavé žíly. „Na to se spolehni.“

„Ty se jmenuješ Kešl, vid?“ zeptala se Tenobia, dala si pěsti v bok a stříbrný podpatek položila na Nivanovo koleno.

„Poslední dobou jsem tě na hradě docela často potkávala. Ale nepracuješ tady, že ne? Kde děláš?“

„V továrně číslo devět,“ upřesnila Niki.

„Dobrá. A co tedy pořád pohledáváš dole v pokladnici? Nejsi snad ten, co tam vocad' pořád bere peníze, i když znáš naše pravidla pro žádost tvrdý měny?“

„Ppp... peníze, drahé dámy?“ polknul Kešl a očima těkal z jednoho nástroje na druhý, jak si s rozličnými vymoženostmi Tenobia nenuceně pohazovala. „Já bych nikdy pravidla neporušil, alespoň ne ta, která jsou naprosto ostře proti... jistému chování...“

„A na co asi myslíš, že ty peníze byly?“

Nivan vzhlednul s jiskřičkou naděje v očích. Asi si myslel, že na tuhle otázku zná odpověď. „Ehm, na nakupování věcí?“

„Jakejch věcí?“

„... ehm... věci pro vás?“

„Ne, ty blázne!“ zaburácela Tenobia a podrážděně rozhodila ruce. „Na suroviny. Polotovary. Stavební materiály. Na jídlo. Vybavení. Na konzultanty kvůli smlouvám, kterou vaši předáci dobrovolně před dvěma lety podepsali! Na věci pro vás! Na ty vaše promrhaný nákupy, který nás přivádějí k šílenství!“

Kešl se v naprostém zmatku díval z jedné Pervektky na druhou. „Pak... pak ale nechápu, dámy, co vás tak rozzuřilo. My si kupujeme věci pro sebe. Tedy, mám na mysli,“ dodal rychle, když si vybavil Loornin zuřivý výraz, „my všichni, kdokoli si ty peníze bere. Nejenom já. Já proti podpoře veřejného blaha vůbec nic nemám, naopak.“

Vergetta zakroutila hlavou. Takhle se nikam nedostanou. Samozřejmě, že všichni, které vyslyšely, nebyli nikdy těmi, kdo sem z cizích dimenzí tahali nové zboží nebo kradli peníze. Vždycky to byl někdo jiný.

„Kdo má D-hoplák?“ přerušila ho Tenobia, než stihl další šňůru obviňování a lží. „Kdo ho měl, když si ho naposledy viděl? Odpověz hned!“

„Kulda,“ vzlyknul Kešl a schoval si obličej do dlaní. „Včera. Měl by tu být každou chvíli zpátky. Doufám. Ten na příkazy moc nedbal, strašně se chtěl podívat do jiných dimenzí...“

Nedira kývla na Vergettu, vzala z věšáku na zdi jeden z plášťů neviditelnosti a zmizela. To bylo zatím nejbližší určení, jaké z někoho dostali. Chtěla to prověřit hned, než se zase D-hoplák dostane k někomu jinému.

Kešla vyvedli ven, kde ještě chvíli prosil o smilování a tvrdil, že je nevinný. Upřímně bečel, že už nikdy nevezme nic, co mu nepatří. Vergetta vytáhla Korbáčika z jeho kulovitého vězení.

„Upřímně, zlato,“ cukrovala na něj, „nebylo by lepší, kdyby nám někdo konečně řekl pravdu? Nechceš nám ještě něco říct?“

Korbáčik pevně stiskl rty a zavrtěl hlavou.

„Počkejte,“ promluvila Caitlin, „Nedira se vrací.“

Maminovatá Pervektka se mezi nimi opravdu za okamžik zjevila. Vergetta musela Korbáčika strčit zpátky do koule, aby pacholka ze stáji nevyplašila. I tak už měl v očích posvátnou hrůzu, když zjistil, že se nachází ve společnosti Pervektní desítky v plné síle. Nedira žalostně zavrtěla hlavou a zdvihla do vzduchu pytel.

„Boty z banánových šlupek. Ten Dabel, co mu je prodal, se asi bude ještě dlouho smát.“

„Bačkory,“ zaúpěla Vergetta. „Jaks mohl skočit na tak starej fór, drahouši. Ale jsi ještě dítě. Cos za ně dal? Stříbrňák? Nestojí ani za dva měďáky, i když bejvá v každý botě banán zdarma.“

„Čtyři zlatáky za pár,“ vysoukal ze sebe chlapec.

„Ááááá,“ vyjekla Tenobia a zuřivě mlátila pěstmi. Kulda se schoval za židli. Tenobia bušila do stolu. „Tyhle nemožný tupce snad přímo vyhledávají všichni prodavači vodpadu, aby jim prodali ty nejnemožnější blbosti!“ Rozčileně ukázala na ostatní. „Zavřela bych ho do díry a zahodila klíč!“

„Ne,“ odsekla Oshleen a zazubila se tak, až se Nivan klepal strachy, „pošleme ho zpátky a bude je muset vrátit.“

„Dablům?“ zalapal po dechu chlapec. „Ne! Ne! Ne! Prosím, dobré duše, ušetřete mě! Hlavně mě neposílejte něco vracet!“

„To je dobrej nápad,“ souhlasila Nedira s kolegyněmi. Čapla Kuldu za rameno a oba zmizeli.

„Bačkory!“ Tenobia stále nevěřila vlastním uším. Otočila se na skleněnou kouli. „Ty tvý lidi mě tak štvou, že bych je nejradši rozcupovala a sežrala, kdyby se mi z vašich levandulovejch jater nedělalo zle. Po tom všem, co sme pro vás udělaly!“

Malá postavička ve sněhové kouli vypadala zamyšleně.

„Dobrá,“ zavrčela Vergetta. „Zkusíme dodělat nějaký kšeft.“

Kapitola dvacátá třetí

„Tohle zboží je tak skvělé, že se prakticky prodává samo!“

z propagačního materiálu firmy

Do ucha mi právě bečela chundelatá potvora. Seděli jsme mezi nimi v parku ve stínu královny sochy na druhém konci města, co nejdále od hradu. Napojili jsme se tam na siločáru, z níž Pervektky čerpaly energii pro počítače. Přeměnil jsem nás čtyři do podoby místních zvířat, abychom nenápadně zapadli.

Bohužel jsme si tím ale vysloužili nechtěnou pozornost, hlavně Tananda. Kdykoli používám proměňovací kouzlo, abych nás připodobnil obyvatelům té které dimenze, Tananda vždycky trvá na tom, aby byla v dané oblasti krásná. V tomto případě to znamenalo udělat z ní nejkrásnější ovci ve městě, tudíž se každý beran na louce snažil získat její pozornost, seč mu síly stačily.

Zato Zajdu nijak nenadchlo sedět uprostřed hromady hnoje a vůbec ji nezajímalo, jakému zvířeti je momentálně podobná. Obvykle by po boku Tanandy laškovala a trvala by na místním standardu krásy, ale nyní vzrušeně pozorovala Zola, jak napojuje svůj malý počítač na kouzelné zrcadlo Pervektek. Všiml jsem si, že se Bajtyna spojila se Zolovým počítačem a ukazovala na obrazovce naprosto stejné obrázky. Zdálo se, že udělat nekonečně mnoho spojení jde snadno.

„Ironii je,“ nespouštěl Zol oči z monitoru a prsty z klávesnice, „že nejjednodušší cesta do kteréhokoli systému je přímo přes jeho zabezpečení. Nejméně bezpečný mód pro počítač je chvíle, kdy je zapnutý a pracuje.“

„To dává smysl,“ odpověděl jsem. I když toho o počítačích moc nevím, systémy mi něco málo říkají. „Když jste uprostřed nějakého úkolu, to poslední, na co máte čas, je myslet na vlastní záda.“

Právě proto mám partáky. V tuto chvíli jsem se sám nacházel v pozici „hlídače zad“ a Zol shromažďoval potřebné informace.

Rozzářil se a souhlasně se na mě usmál. „Přesně tak, Mistře Skeeve! Vaši schopnost přirovnání nikdy nepřestanu obdivovat.“

Trochu nejistě jsem mu úsměv oplatil. Ne že by mě nebavilo vyhrávat se na výsluní nechutné staříkovy chvály, ale poté, co jsem ze svých bývalých společníků musel komplimenty páčit pácidlem, nemohl jsem moc věřit někomu, kdo mi mazal med kolem pusy kdykoli... si myslel, že si to zasloužím. Nějak mu k tomu stačilo málo. Asi si mých rozpaků nevšiml.

„Když se podíváme na aktivní složky, tedy přesněji řečeno na otevřené knihy na ploše, zjistíme, na čem zrovna dneska pracují. Hmmm... mají program na předpověď počasí... ale nějakou zastaralou verzi. Prognostická část je vadná. Když předpovídá hromobití, znamená to ve skutečnosti přeháňku. Dovedete si představit, jakou paniku to v některých dimenzích vyvolává. Vidíte tady?“ ukázal doprostřed obrazovky. „Polojasno s velkým přibýváním oblačnosti v průběhu večera. A tady je rozepsaný dopis domů... a operátor už hrál více než 500krát solitaire, z osmi her sedmkrát vyhrál.“

„Fíha!“ písknul jsem. „Tu bych si býval najal jako krupíérku do kasina, které jsme s partáky mívali. Musí mít strašně rychlé prsty.“

„Ne ne, to nejsou fyzické karty, Mistře Skeeve, jsou to jenom kouzelné projekce. Na takovém kouzelném zrcadle nůžete hrát stovky různých karetních her. Kromě solitaire se ale bohužel zdá, že všichni virtuální soupeři podvádějí.“

„Stejně jako opravdoví hráči,“ pokrčil jsem rameny. „Mezi tím vším blbnutím ale ještě zvládají rozvíjet svoje plány,“ sledoval svýma velkýma tmavýma očima obrazovku Zol a její světlo se mu v nich odráželo. „Máme jedinečnou příležitost sledovat každý jejich krok. Vidíte? Lidi, stroje, logistika, principy vedení... Určitě se pokoušejí o vybudování vlastního impéria... O něčem takovém se mi ani nezdálo... Báječné!“

„Báječné?“ zopakoval jsem.

Zol celý zářil. „No ano, je báječné moci pozorovat, jak fungují myšlenkové pochody Pervektek. Když nejsou v dosahu a pohodlí své vlastní dimenze, soustřeďují se na rozšíření vlivu do všehomíra. Není to úžasná možnost tohle pozorovat! Neomezené ambice! Propojení obou polovin jejich přirozenosti! Snaží se zperverzňit budoucnost těchto míst, aby byla jejich vize pervektní.“

„To se jim nepovede,“ zaťal jsem pěsti. „Tohle přeci není jen experiment, jedná se tu o lidské životy. O skutečné životy. Našeho přítele Korbáčika to právě život stálo, jestli si nevzpomínáte.“

„Zapomněl jsem, jak jste vy Tulpani přímočaří,“ kál se Zol upřímně. „Přijměte, prosím, moji omluvu. Příliš se ve mně nadchla duše učitele a zapomněl jsem být milující a pečující bytostí. Omlouvám se.“ Jeho velké tmavé oči posmutnuly.

„On se nenaštval, Zole,“ přispěchala Zajda ujistit spisovatele. „Vid', že ne, Skeevíčku?“

Trhnul jsem sebou. Dobře ví, jak nesnáším oslovení Skeevíčku, když se mi snaží něco říct. „Tak co budeme dělat?“

„Musíte na to jít s tulpanskou citlivostí,“ poradil mi Zol. „Konfrontujte je. Předběhněte je a překazte jim nejnovější plány.“

Mrknul jsem mu přes rameno. „Můžeme z toho poznat, kam se tentokrát chystají?“

„No jasně,“ odpověděl Zol a zvětšil mapu, abych si mohl snadno přečíst jméno uprostřed. „Ronko.“

##

„Krájí. Seká. Vaří. Dokonce se i sám čistí, stačí ho ponořit do vody,“ vykládala Paldina plné místnosti potenciálních distributorů.

Ronko by mělo být ideální dimenzí, tvrdila svým kolegyním. Milují tady vymoženosti všech druhů, a když přijde na technické hračky, trumfnou dokonce i Perv. Naklonila se přes umakartové pódium s jedním z Nikiných vynálezů v ruce. Tahle dimenze je ve vývoji někde ve fázi raných sitkomů, takže se pro její hračičku úplně přesně hodí.

„Má jen jednu pohyblivou část. Stlačíte ji dolů. Jakmile vyskočí, stlačíte ji znovu. Když vaše jídlo vypadá tak, jak jste chtěli, skončíte. Je to tak jednoduché, že to zvládne i zvíře.“ Nahlas už nedodala „jako jste vy“, ale patrně si to myslela.

„To se ale v letáku nepíše,“ stěžoval si jeden z Rončanů v přední řadě.

Od začátku věděla, že s tímhle ňoumou budou problémy. Měl opálený obličej plný vrásek – asi strávil hodně dnů venku, kde louskal kapesního rybáře. Na první pohled veterán tisíců intenzivních prodejních předváděček a blafů.

„No, to je právě to, co můžete důvěrně svěřit kupci, když se mu budete pokoušet výrobek prodat,“ opáčila Paldina a začínala být silně podrážděná. „Jedině od vás mohou tuto exkluzivní informaci získat!“

„Je to bezpečný?“ zeptala se Rončanka, která se hlásila v přední řadě hned vedle Paldinina „problémisty“.

„Samozřejmě, že je to bezpečné. Myslíte, že bych dostala od vaší vlády dovozní licenci, kdyby můj výrobek neprošel nejdříve tisíci testy?“

Paldina stlačila pracující konec pístu do vlastní dlaně a několikrát zapumpovala. Pak ukázala publiku neporušenou dlaň. Když to není jídlo, nezačne krájet. Jinými slovy nezkoušejte s tím zničit žádné kompromitující materiály, lidičky. Nebude to fungovat. “ V místnosti se ozvalo pobavené zakuckání.

Pak listovala svými připravenými prezentačními obrázky a ukazovala jim předpokládané prodeje. Předložila prodejčům všechny triky, které vymyslela na nalákání průměrného a podprůměrného kupce. Její vzhled je sice trochu děsil a moudří jí dávali najevo svůj respekt, ale nikdo nemohl popřít, že je ve svém oboru profík a ví, o čem mluví.

Co nezískala při magisterském studiu Na Pervské Akademii Designu, to načerpala během celého století praxe u Pata a Mata s.r.o., kde si upevnila reputaci inovativní prodejní myslitelky. Dvanáctkrát za sebou vyhrála prestižní cenu Královna Eufe Mi Smu. Jelikož se Pervektní desítka obvykle o účetnictví a finanční smlouvy stará sama, málokdy si své reklamní svaly musí namáhat, a tudíž si to náramně užívá.

Dobře věděla, že první dva prezentační obrázky jsou hodně dobré, ale třetí byl jedním slovem bomba, reklamní trhák. Když ho ukázala publiku, celá místnost se roztleskala. Pak už jen stupňovala nadšení přes novinové inzeráty, sponzoring na večírcích, chodící reklamu a direct mail. Když při jednotlivých inzerátech ukazovala potenciální zisk, publikem se šířilo spokojené mumlání. Paldina stavěla na vzrůstajícím nadšení.

„Nic ale nefunguje lépe než vlastní doporučení. Zdůrazňujte praktičnost! Zdůrazňujte cenu!“ naléhala na ně.

„Snažíte se nám snad říkat, jak máme dělat svou práci?“ ozval se zase ten otrapa z první řady záměrně hlasitě, aby ho slyšeli všichni prodejci a prodejkyne.

Teď už toho měla Paldina tak akorát dost. Vycenila tesáky a vykročila přímo k němu. Když se mu dívala do očí zhruba z pěti centimetrů, zašeptala: „Ne.“ Rončan se odtáhl a tvářil se zmateně. „Jenom vám říkám, jak nejlíp prodat vaše zboží,“ zaburácela. Síla hlasu zatlačila problémistu do opěradla, až se mu kudrnaté vlasy přilepily k hlavě. „Jestli máte pocit, že snad nejsem dostatečným odborníkem na předmět, který jsme vymyslely my, kterému jsme my daly všechny ty výhody, pak si tady stoupněte a vysvětlete mi to sám.“

Chvilku se všichni prodejci tvářili podobně nervózně jako Nivani. To Paldině stačilo. Předala jim poselství a neprolila ani kapku krve. Není na škodu, že jí v minulosti pár pervektních kolegů umetlo cestičku tím, že místním dokázali, že si s demony není radno zahrávat. Vlastně si toho Rončané byli tak dobře vědomi, že se přitiskli k zadní zdi a snažili se opatrně sunout ke dveřím.

„Tak jo,“ popohnala je. „Jděte odsud a vydělejte nám nějaký peníze!“

Kapitola dvacátá čtvrtá

„Tohle je ale zajímavé místo. Copak tu asi prodávají?“

M. Polo

Ukázalo se jako velká výhoda, že s námi putoval tak zkušený dimenzionální cestovatel, jako je Zol. Dokonce ani Tananda ještě na Ronku nikdy nebyla. Z Nivy jsme to museli vzít přes tři mezidimenzionální zastávky, z nichž každá byla tulpanskému metabolismu pramálo příjemná. Sám bych takovéhle přestupy nikdy nezkoušel.

Jakmile jsme se zhmotnili na novém místě, Glíp okamžitě našponoval krk a nasával nový vzduch. Naštěstí ale asi pochopil, že důležitější než všechny prehistorické močály nebo nejrůznější sopky je zůstat u Zola. Ten se ihned pouštěl do propočítávání dalšího skoku. Já jsem se zatím staral o naši ochranu. Vytvořil jsem kolem nás bublinu vzduchu, který jsme mohli dýchat.

Při druhé zastávce jsme se kymáceli na kameni, který hrozivě balancoval na vrcholku nějaké hory a každou chvíli se mohl převrhnout a vyslat nás střemhlav do laviny třpytivého modrého sněhu. Dokonce i Glíp vypadal nervózní, když jsme roztaženými rukama vyrovnávali rovnováhu, aby se naše nestabilní bidýlko nepřevrhlo.

Na závěr třetího skoku jsme se ocitli na rovné zemi. Tedy alespoň se nepohybovala. Město kolem nás se tyčilo vzhůru po obou stranách ulice. Už jsem pár měst navštívil, včetně hnusného a strašidelného hradu na Pervu, odkud pochází Aahz, ale něco takového jsem ještě neviděl.

Namísto klasických kvádrů byly na všech stranách budovy nejrůznějších tvarů. Nalevo stál hrad s věžičkami obložený světle žlutými dlaždicemi. Vedle něj se krčila malinká pevnost ze zeleného kamene, která nás arkádami postupně se rozsvěcujících světel jakoby vábila dovnitř skrz padací mříž. Přes ulici jsme viděli veliký, hrubý dřevěný kvádr o

podstavě pětadesáti stop, na němž pohodlně leželo hnízdo všech hnízd. Každický proutek měl v průměru asi tak jako celé moje tělo. A to jsem vyjmenoval jen relativní vzorek všeho, co jsme z našeho místa přistání viděli. A těch cedulí! Na všech rovných površích jich visely stovky. Na bocích aut až po celé zdi. Zářivě oranžové, růžové a modré stuhly světél se klikatily do podob písmen a obrázků. Nápisy jsme přečíst neuměli, ale podle kreseb kolem nich jsme jednoznačně rozpoznali význam.

Byly to reklamy.

Díval jsem se na ně rád. Všichni na nich vypadali veselí, zdraví a bohatí. Strašně by mě zajímalo, z čeho mají vlastně takovou radost. Ulice vřela dopravou, jak pěší, tak motorovou. Opřel jsem se o lampu, abych si mohl reklamy v klidu prohlížet a nepletl se nikomu do cesty. Rončané jsou podobní Tulpanům, i když mají menší postavu, něco jako Zol. Všichni si povídali s malými věcičkami nebo si hráli s hranatými hračkami, které pípaly, nebo si pokyvovali hlavami do rytmu.

„Vypadá to, že Pervektky svůj nájezd ještě nezahájily,“ konstatoval jsem. „Třeba jsme sem dorazili dřív a můžeme je předběhnout.“

„Asi se mylíte, Mistře Skeeve,“ odpověděl Zol. „Přišli jsme pozdě.“

Podíval jsem se, kam ukazoval prstem.

Na boku největší budovy, jakou jsme kdy viděli, byl obrovský obraz Pervektky ve vojenské uniformě. Zrádné žluté oči zachycovaly pohledy všech kolemjdoucích a nedovolily jim ucuknout. Pervektka na obrázku držela v ruce předmět, který mi ani nemusel nikdo přibližovat. Bylo to přesně to, co v továrnách sestavovali Nivané. Válec velikosti mého předloktí s pístem na jedné straně a s nebezpečnými noži, které hrozivě vyjížděly, na straně druhé.

„To je zbraň,“ divila se Tananda rozzlobeně. „Ta ale musí bejt pěkně drsná, když má na palebním konci bezpečnostní futrál.“

„Co se na tom plakátu asi píše?“ zeptal jsem se.

Zajda zvedla Bajtynu. „Podívejte. Přeložila mi to.“ Zajda nám přidržela své PC pod nosem. Na malinké obrazovce se objevila miniatura velkého inzerátu. Namísto hranatého rončanského písma tam stála kudrnatá písmenka tulpanské abecedy.

„Chceme, abyste se i VY přidali k rostoucí armádě šťastných uživatelů Pervomaticu!“

„To je náborový plakát,“ zavrčel jsem.

Zolovy tmavé oči se rozšířily. „Že nás to nenapadlo hned!“ plácl se do čela a vrtěl hlavou nad vlastní naivitou. „Celou dobu jim to leželo na stole – hledaly sílu. Ale na co?“

Udeřil jsem pěsti do dlaně. „Aby mohly ovládnout další dimenze. Dodávají zbraně sem na Ronko, pak použijou Rončany jako údernou jednotku někde jinde. To je ale promyšlené.“

„A co s tím my čtyři budeme dělat?“ zeptala se Tananda.

„Glíp!“ protestoval můj mazlík.

„Promiň, Glípe,“ podrbala ho Tananda za ušima. „Nás pět... A jestli se k tomu chceš přidat, možná tě miluju jako bráchu, ale tentokrát je to jasný ne.“ Jelikož už jsem zažil, jaké komplikace mohou nastat při pokusu rozložit armádu zevnitř (takové jednoduché dobrodružství a více informací k poslední misi, kdy se mi přátelé dostali do podobné situace, můžete najít v knize M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny), rezolutně jsem zavrtěl hlavou.

„Zarazíme je,“ řekl jsem. „Jak?“ zeptala se Zajda.

„To ještě nevím,“ přiznal jsem. „Vymyslím to cestou Zajdo, může nás Bajtyna zavést do náborové kanceláře?“

„To si piš,“ odpověděla hrdá na to, že může předvést umění svého miláčka.

„Ne, počkejte, Mistře Skeeve,“ zastavil nás Zol. „Dovolil byste mi malou radu? Jak jste již viděl, na jednu provozovnu zaútočit nestačí. Musíte zasáhnout co nejvíce lidí.“ Ukázal na výlohu, u které stál dav lidí a pozoroval obrazovky podobné počítačům, ale ne tolik vymakané.

„Černobílá televize,“ vysvětlil mi Zol, „na Ronku není tak vyvinutá jako v některých jiných dimenzích, ale zato všudypřítomná. Před několika lety jsem tady poskytl nějakému médiu rozhovor, ale nepamatuji se přesně, kde to bylo.“ S tím se otočil na Zajdu.

Ta se dotkla malinké klávesnice a na kulaté obrazovce se objevila šipka. Zajda přidržela svou hračku ve vzduchu a pak ukázala za sebe. „Tudy.“

Cestou jsem pozoroval černobílé obrazovky. Nezdály se mi zase tak černé a bílé, ale spíše podivně šedomodré a křídově bílé. V takových barvách vypadali v televizi všichni nějak z jiného světa. Tady jsem ale demon já. Možná místním obyvatelům připadají normální.

„Televizní stanice“ byla osamocená budova na kraji parkového náměstí. Vypadala jako jedna z obrazovek, prostě velická krabice se skleněným průčelím. Uvnitř pobíhali ve třístěnných osvětlených místnostech Rončané se škatulemi na kolečkách a před obličje si dávali nějaké tyčinky s vycpanými konci.

Pověděl jsem recepční svůj příběh. Ukázala nám na kresla a tak jsme čekali. V hale byla zeď plná obrazovek. Každá promítala jinou činnost. Na jedné ukazoval nějaký muž oběma dlaněmi na mapu. Ta zobrazovala zeměpisné území Ronka předělené přerušovanou čarou na dvě části. V jedné bylo nakreslené usměvavé sluníčko, z druhé se na něj mračil deštivý mrak. V další televizi vystupovala žena v nabírané zástěře a předváděla nějakou válcovitou láhev a houbu. Myslím, že dělala reklamu nějakému čistícímu prostředku.

Za chvíli nám vyšla vstříc usměvavá malá Rončanka. Byla oblečená jako bývá Zajda – v elegantním kostýmku s fišim u krku.

„Jmenuji se Velda Skarrarovová,“ představila se a potřásla si s námi se všemi rukou a Glípa poplácala po hlavě. Zdálo se, že ji vůbec nevyvedl z míry ani náš naprosto odlišný vzhled od Rončanů, ani to, že máme sebou draka. „Váš příběh mě moc zajímá. Mohli byste se mnou jít do studia?“

Šli jsme za ní pletencem chaotických chodeb. Velda si s námi povídala přes rameno a razila si cestu mezi muži, kteří tu běhali tam a zpátky se sluchátky a tlačili nějaké velké zařízení. „Jsem investigativní reportérka,“ řekla nám. „Všichni si myslí, že jsem se zbláznila, když se coby holka snažím v téhle tvrdé branži prorazit, ale já vím, že se mýlí.“

„Jistě,“ ujistil ji Zol a bez sebemenší námahy s ní držel krok. „Už za pár let bude naprosto běžné vidět ve vaší pozici ženy. Buďte silná, chytrá, a až nastane ten pravý čas, buďte k těm nedůvěřivcům shovívavá. Nevědí, co děláte.“

„Ach, děkuji,“ usmála se Velda. „Těší mě vaše důvěra. Samozřejmě vím, kdo jste. Až si promluvíím s vaším přítelem, ráda bych udělala rozhovor i s vámi.“

„Bude mi potěšením,“ přikývl Zol.

Mně se televizní stanice moc nelíbila a řekl bych, že ani Glíp se tam necítil nijak dobře. Každou místností neustále pronikalo hrozné úpění. Nedalo se tomu uniknout, Glíp kvůli tomu sklopil uši. Kdybych je měl tak mobilní, udělal bych to samé.

„To dělají monitory,“ vysvětlila nám Velda. „Nerady pracují a chtějí, abychom si jejich neštěstí uvědomili. Nerady trpí samy.“

„Neštěstí přitahuje větší neštěstí,“ zarecitoval Zol.

Velda se na něj podívala stejně zjihlým pohledem, jako to dělá Zajda. Řekl bych, že začala podléhat jeho kouzlu.

„Mohli bychom se vrátit k tomu, proč jsme tady?“ ozval jsem se naléhavě.

„Ach, ano!“ vykřikla Velda a vedla nás do kanceláře, která byla zase jen ze tří pevných zdí. Čtvrtou tvořilo veliké okno v čele budovy. Ukázala mým přátelům na řadu židlí proti zdi, mě usadila do křesla v září horkých světél. „Posaďte se tady, prosím.“

Místnost byla poměrně holá, jen za námi stál veliký panel. Představoval panorama města, které jsme cestou sem obdivovali. Na protější zdi viselo několik velkých obrazovek s různými scénami.

Přivezli k nám dvě velké škatule, které vypadaly jako válečné dělo. Až na to, že místo hlavně tam byla skleněná čočka. Každý z těchto vynálezů se přesunoval na plošině, kterou řídili tři Rončané. Pak se odněkud vynořila žena s pudřenkou a tužkou na oči. Nejdříve namalovala Veldu, pak se pustila do mě. Tananda a Zajda se na dálku hihňaly mým rozpakům.

„Jste připraven?“ zeptala se mě Velda a usadila se v křesle naproti mně, v záři reflektorů. „Povězte mi váš příběh.“

A tak jsem jí vyprávěl celou tu příhodu.

Začal jsem od příchodu Korbáčika do mé studovny, přes jeho popis nadvlády Pervektek na Nivě, pak jsem mluvil o tom, jak jsme je pozorovali přímo v jejich doupěti. Také jsem zmínil jejich pokus ovládnout Ďuru a nezapomněl jsem na náš nový objev, jak se chtějí zmocnit Rončanů.

„To, co jsme viděli na plakátu,“ vysvětlil jsem, „jsou podle nás zbraně. Myslím si, že Pervekty chtějí využít vaše lidi jako vojáky. Dávají dohromady armádu, která by byla pod jejich naprostým velením.“

„Ale Rončané jsou velice nezávislí, nenechají se hned tak někým ovlivnit,“ odporovala mi Velda. „Těžko bychom dali dohromady dobré vojsko schopné někoho napadnout.“

„Jenže vy byste nevěděli, co děláte,“ upozornil jsem ji. „Vždyť jsem vám říkal o těch brýlích, co ovlivňují myšlení.“

Kdybyste je měla nasazené, mohla byste naběhnout na nic netušícího nepřítele a oba byste si mysleli, že prostě jenom řekneme, krájejte jídlo.“

Velda zamyšleně kývla. „Hned se mi zdálo, že ten pervomatic zní až neskutečně dobře,“ pokyvovala hlavou. „Myslela jsem, že to je opravdu jen kráječ a mixér na jídlo, jak říká reklama.“

To už jsem ale neposlouchal. Soustředil jsem se na Rončanku na modrobílém obrazovce.

„Dnes se na Prima vařečce seznámíme s nejnovější skvělou pomůckou naší doby,“ křenila se veselá žena, „s Pervomaticem. Prostě jen hodte všechny suroviny na pracovní desku,“ komentovala svou činnost, když na stůl naskládala na sebe maso a zeleninu, „přiložte Pervomatic, stlačte píst, a než se nadějete, chutnou a pálivou pervektní paštičku máte hotovou! Vaše rodina ji bude milovat!“

„Kráječ na jídlo,“ zopakoval jsem sklesle.

„Ano,“ nevěřila Velda vlastním očím. „Přesně tak to prodávají. Ale jestli je pravda, co říkáte, že to je možná zbraň, pak to je skvělý příběh! Řekněte mi o tom víc. Dáme to do hlavních zpráv! Tím mi zajistíte kariéru, pane Skeeve!“

„Je mi líto,“ vypadlo ze mě a vstal jsem. V tu chvíli mi celá pravda došla a já se chytil za čelo. „Stala se strašná chyba.“

No, co se dá dělat. Ehm. Omlouvám se. Vlastně je to docela bezpečná pomůcka. Měla byste si ji koupit. Ehm, na shledanou. Prosím, nepouštějte tenhle příběh divákům.“

Velda byla šokována.

„Ale to musím,“ trvala na svém. „Je to úžasná zpráva! Novinka!“

„Ne, není. Já... to nemůžete. Je to špatně! Mýlil jsem se!“

„Musím se postavit za svého mladého přítele,“ přerušil nás Zol a stoupl si mezi mě a skleněnou čočku kanónu.

„Rozhovor je u konce.“

Velda se na něj nechápavě dívala. „Ale vždyť jsme ještě neprobrali všechny detaily!“

Víc už jsem slyšet nepotřeboval. Musel jsem jít na čerstvý vzduch. Vyběhl jsem ze studia až na ulici. Musel jsem pryč.

Zoufale jsem se rozhlédl a doufal, že se mi povede nastavit D–hoplák na cestu domů.

Vtom mě ale chytila za paži něčí silná ruka a u nohou se mi otřel známý tvar.

„Glíp!“ povzbudil mě můj mazlík.

„Zadrž, fešáku,“ zastavila mě Tananda, majitelka zmiňované ruky. „Kampak máš namířeno?“

„Kamkoliv,“ odpověděl jsem rezignovaně. „Pryč. Pryč odsud!“

„No tak jo,“ souhlasila Tananda a mrkla na Zajdu a na Zola.

Krajina kolem nás se rozmazala.

Kapitola dvacátá pátá

„Jestli nechcete mít na obličej vejce, nedělejte palačinky.“

B. Crocker

„Cejtím se fakt blbě,“ kroutil jsem hlavou, když jsme dorazili zpátky na Nivu. Nechtěl jsem nikoho z místních ohrozit, tak jsme místo U Montgomeryho přistáli za sochou v parku.

„Všiml jsem si, co jste na té obrazovce pozoroval,“ chlácholil mě Zol. „Zdá se, že jsme se v našem úsudku trochu mylili. Snažil jsem se Veldě ten příspěvek rozmluvit, ale asi jsem ji nepřesvědčil. Rončané nevěří ničemu tak jako mluvenému slovu.“

„Asi bych se tam měl vrátit a uvést to do pořádku,“ přemítal jsem a nechtělo se mi ani tolik odejít někam stranou od přátel, jako utéct sám před sebou. „Jsem úplně blázen. Mám být sekáč a zkušený čaroděj a zatím nasekám jenom zelenáčské chyby, za které mi vždycky Aahz dával za uši. Pořád jsem se snažil předvídat, co mají Pervekty za lubem, ale nikdy jsem se vlastně zblízka na ty jejich hejblátka nepodíval. Mixér na jídlo!“

Chytil jsem se za hlavu. Mezi očima mi bušila palčivá bolest, jako kdyby mi tam troll mlátil krumpáčem. Za každou cenu se chtěl protlouct ven, i kdyby mě to mělo zabít. Skoro jsem si přál, aby se tak stalo.

„Vždyť není tak zle,“ uklidňoval mě jemně Zol. „Taková chyba by se mohla stát komukoli.“

Znovu jsem zaúpěl. Ne komukoli. Jenom Velikému Skeeovovi. Jenom chlápku, který za moc krátkou dobu nabyl příliš mnoha úspěchů. Pak si podrazil podpory pod vlastníma nohama a snažil se naskočit zpátky, jakmile ho požádal o pomoc první nešťastník. Ale zapomněl při tom všem nějak použít zkušenosti, které tak těžce nabyl. V tu chvíli jsem se rozhodl. Otočil jsem se na malého šedivého muže a natáhl ruku.

„Zole, chci vám poděkovat za všechnu vaši pomoc. Bylo mi ctí se s vámi setkat. Vím, že jste měl v úmyslu ještě zůstat, ale po dnešku už nic zajímavého neuvídíte.“

Zol zvedl černé obočí k šedivému čelu. „Proč tak rychlé sbohem?“

„Protože se hodlám vzdát,“ informoval jsem ho. „Obrátil jsem tuhle misi úplně naruby. Ty vynálezy, které jsme považovali za zbraně, jsou ve skutečnosti kuchyňské pomůcky. Pervekty se je prostě snaží prodat. A to samé asi bylo u brejlí. Udělal jsem ze sebe jenom blázna a z vás všech taky. Najdu Gubína. Myslím, že on je tím Nivanem, kdo to tu má teď na starosti. Omluvím se mu, ale dál už pokračovat nemůžu. Třeba už je pozdě, ale poslechnu Aahzovu radu. Tahle mise je nad moje síly. Konečně jsem ochotný to přiznat.“

„Ale Skeeve, to není pravda,“ zavrkala Zajda a přivinula se ke mně. „Teď to nemůžeš vzdát.“

„Právě že bych měl,“ ujistil jsem je, „protože jsem celou dobu dělal jenom špatná rozhodnutí.“

„Fešáku, možná to všechno pořád nešlo podle tvých představ,“ předla Tananda a přitulila se z druhé strany, „ale udělal jsi správné kroky. Nemůžeš za to, že všechno nedopadlo tak, jak jsi čekal. Ještě jsi neskončil. Ještě nikdy ses přeci nevzdal.“ Její měkké rty se přitiskly k mému uchu a hlas ztišila tak, abych to slyšel jen já. „Vím, proč ses do téhle mise pustil. Chtěl ses učit sám, abys mohl sám taky prohrávat. Dobře, to ale neznamená, že toho necháš hned, jak se něco nepovede, ne? Zkusíš to znova. Ponižení není nic fatálního, i když se tak jeví.“

Zčervenal jsem studem. Měla pravdu. Když jsem byl prezidentem M.Y.T.H. Inc., vycouvat z nějaké smlouvy by mě ani nenapadlo. Stejně tak bych nikdy předtím nenechal přítele ve štychu. Ne že bych mívával dřív tolik přátel než mi do života vtrhnul Aahz.

Ani můj mazlík nechtěl být v téhle debatě opomenutý a tak mi začal skákat u nohou, až se země otráasala, a všechny nás omotal svým dlouhým zeleným krkem. Na závěr mi věnoval jednu ze slizkých pusinek, které jsem díky plným rukám a znehybněným nohám, bohužel, nemohl zabránit.

„Ten mixér a kráječ vyráběli nedobrovolně otroci,“ připomněl mi Zol. „A situace pořád trvá. A Nivané jsou stále pod nadvládou Pervektek a čekají na vysvobození.“

„Už ale zabily jednoho mého přítele,“ vypočítal jsem smutně. „Nechci, aby se ještě něco stalo někomu dalšímu.“

„To je snad naše volba, ne?“ zavrtěla hlavou Tananda a usmála se. „Už se dimenzema potuluju nákej ten pátek a ještě nikdy jsem nepodstupovala riziko se zavřenýma očima.“

„Já jsem toho ještě možná tolik neviděla?“ začala Zajda a omluvně se podívala na Tanandu, „bez urážky – my Tulpané se nedožíváme takového věku jako Trollové.“

„V pohodě,“ mávla Tananda rukou bez známky hněvu.

„...Ale jsem si jistá, že máš pravdu a oni se mylí. Nic víc, nic míň.“

„To jste řekla nádherně, slečno Zajdo,“ zatleskal Zol.

„To je fakt,“ uznal jsem a vroucně ji objal. „Máte všichni pravdu. Litoval jsem sám sebe a styděl se za sebe, ale už se tím nenechám zastavit.“

„Je, podívejte, támhle je!“

Otočil jsem se za zvukem ženského hlasu. Lučina stála na kraji parku, vyskakovala do výšky a zuřivě na nás mávala.

„Mistře Sk-ááá!“ vykřikla malinká tmavovlasá Nivanka.

Najednou se zakuckala a chytila se za hrdlo. Upadla na kolena a zrudla. S hrůzou v očích jsem se rozhlédl. Tananda jí uzavřela přívod vzduchu. Hodil jsem Tanandě před kouzlicí ruce magickou ochranu a přerušil tak proud Síly směrem k oběti. Pak jsem běžel k Lučině, abych ji pomohl na nohy. Zoufale lapala po dechu. Odnesl jsem ji ke stupínkům u sochy a položil ji na ně.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal jsem se Tanandy.

„Promiň,“ vyštěkla Tananda a vůbec se nesnažila znít omluvně. „Myslím za pochodu. Byl to jedinej způsob kterej mě v

tý rychlosti napadl. Musela jsem jí zavřít pusu dřív, než dokončila tvý jméno. Snažíme se tady bejt inkognito. Moc dobře víš, že Pervektní desítka už brzo vyrazí za tvým skalpem.“

Zase moje chyba. Měl jsem nás tu rovnou proměnit do jiných podob. Rychle jsem to napravil a udělal z nás Nivany.

„Omlouvám se, Lučino. Je vám něco?“

„Ne, jsem v pořádku,“ postavila se Korbáčikova žena a chytila mě za ruce. Vypadala víc než dobře. Oči jí zářily nadějí.

„Copak je?“ nechápal jsem.

„U Montgomeryho jsem zaslechla,“ zašeptala malinká žena, „že je Korbáčik naživu! Gubín ho viděl na hradě.“

Nejdřív to se mnou neudělalo vůbec nic, ale pak se její slova dostala až k pocitu radosti uvnitř mého srdce a už jsem to nemohl zadržet.

„Jupíiiiiiiiiiiiiiiii!“ radoval jsem se a popadl Lučinu kolem pasu. Odrazil jsem se od země a vylétl vysoko do vzduchu, až nad koruny stromů. Tak ho přeci jen nezabily!

Svět kolem mě byl najednou bílý. Uvědomil jsem si, že jsem samým nadšením vystřelil až do mraků. Zastavil jsem se a podíval dolů. Uprostřed zeleného trávníku mě pozorovaly čtyři tečky. Právě jsem Tanandu vypeskoval za přehnanou reakci a vzápětí udělám stejnou hloupost. Lučina se mě držela jako klíště.

„Pardon,“ vykoktal jsem a proměnil nás v ptáky, aby náš sestup nebyl tak nápadný jako předchozí vzletnutí. „Vsadím se, že máte strach z výšek. Nechtěl jsem vás vystrašit.“

Malé Nivance ale zářily oči štěstím. „Nemám, ale díky za starost. Je pravda, co o vás říkají. Že se o své ovečky staráte s péčí a láskou, jakou dává otec svým dětem. Jste přesně tak hodný a mocný, jak říká vaše pověst.“ Pak mě stydlivě políbila na tvář.

V tu chvíli jsem byl opravdu rád, že mi tvář kryla iluze. Měl jsem pocit, že shořím studem.

„Věřte mi, že tak to není,“ oponoval jsem jí. „Jsem jenom obyčejný Tulpan. Klidně se na to někoho zeptejte.“

„Eště že to neviděl Aahz,“ škádlila mě Tananda, když jsme přistáli. „Utahoval by si z tebe, že si hraješ na letadlo.“

„Co je to?“

Ukázala vzhůru. „To nebyla špatná napodobenina. Ale copak jsem to slyšela předtím, než jste se vy dva rozhodli hrát na „Top Gun“?“

Jako obvykle jsem neměl nejmenší tušení, o čem to mluví, ale nebyl čas se ptát. Zatáhli jsme Lučinu za roh sochy, aby nám mohla povědět novinky.

##

„Co tím chceš říct, že jsou prodeje na nule?“ zeptala se Paldina nevěřicně.

„Je mi líto, madam,“ rozklepal se Rončan a ani se jí leodvážil podívat do očí. „Věstník Komory pro ochranu spotřebitelů dnes ráno anuloval váš bezpečnostní certifikát.“

„A znovu nám ho udělil dneska odpoledne! Strávila jsem na úřadě čtyři hodiny a nakonec uznali, že původní licence platí. Náš výrobek je v pořádku!“

Rončan omluvně rozpráhl ruce. „To ano, ale pokud se objeví jen náznak, že by mohlo být ve hře nějaké riziko, veřejnost začne šilet. Tenhle malý otazník spustil lavinu diskuzních pořadů, palcových novinových titulků a dokonce i rozhovory na ulici. Zítřka ráno bude v novinách odčinění celé záležitosti – letmá zmínka malými písmenky na straně

„Opravy a omluvy“. Nikdo si toho nevšimne. Je mi líto.“

„Ale proč?“ nechápala Paldina. „Všichni byli pro! Všem se to líbilo.“

„Já sám to úplně miluju,“ řekl Rončan upřímně. „Já si svůj rozhodně nechám. Je to super. Ale ten Skeeve to dostal do varu, když to dneska ráno v televizi sepsul...“

„Skeeve!“

„To je on. Znáte ho? Je to Tulpan.“

Paldin obličej hrál všemi odstíny rudé. „Brzy z něj bude mrtvej Tulpan. Co říkal?“

„Tady si to přečtete.“ Hodil jí přes stůl noviny. Přečetla si přední stranu, kde byl celý příběh, doplněný obrázkem opravdu mladého Tulpana s blondatými vlasy. Přesně tak popisovali Dablové na Bazaru Skeevea Velikého. Článek ho označoval pouze jako „důvěrný zdroj“. Sakra. Jak je mohl zase najít? Proč to všechno vůbec dělá? Rončan se na ni tázavě podíval.

„Ještě se vrátím,“ informovala ho. Posla nemá smysl zabíjet, i když ji ta vidina poměrně lákala. „Ještě to zboží nezabalujte. Pořád s tím můžeme pohnout. Jen co ten Skeeve bude patřit minulosti.“

##

„Hledala jsem ho celý hodiny, ale reportérka, která natočila původní a zdá se, že jedinej rozhovor, řekla, že se prej najednou vypařil, aniž by jí odpověděl na všechny otázky. Zeptala se, jestli jí nechci dát exkluzivní kompletní interview. Když jsem jí nechtěla sáhnout do krku a vytáhnout střeva, víc už jsem udělat nemohla.“

„Nic si z toho nedělej,“ uklidňovala ji Vergetta. „Najdeme pro Pervomatic jiný místo. Aspoň jsme zjistily, odkud nám unikly informace.“

Ukázala na „horké křeslo“, kde seděl vysoký blondatý Nivan. Na stehnech měl položené Tenobiino koleno.

„Jedna stará babka nám řekla, že jsi továrnou prováděl nějaký dva Tulpany,“ zasyčela „mučitelka“. „Přiznej se!“

„Ale madam,“ bránil se Paranka. „Prohlídky nejsou proti pravidlům.“

„Vždyť jsi jim ukázal celej náš speciální projekt!“

„Jjjakej speciální projekt?“

Charilor tázavě naklonila hlavu a zvedla šlehač na vajíčka.

„Na ty malý věci se vykašli,“ zavrčela Tenobia. „Přines polívčičku!“

Tenhle Nivan už se o mučících metodách doslechl od Gubína a Kuldy. Koktal ze sebe celý životní příběh a omlouval se za veškeré špatné činy, malé, velké i takové, které nikdy nespáchal. Po obličejích mu stékaly pramínky potu, jak se snažil

odtáhnout od fialového hnusu, který přetékal z hrnce. „Omlouvám se! Už nikdy to neudělám! Přisahám vám, dámy, přísahám!“

„No dobře, dobře!“ vykřikla Vergetta a odstrčila Tenobii od její oběti. „Věřím ti.“

Tahle věta Nivana moc neuklidnila, protože při pohledu na nejrůznější fialové panožky, které se vařily a dusily v hrnci a vybublávaly mu naproti, omdlel. Niki si ho hodila přes rameno a odnesla ho do sklepního vězení, aby trochu přišel k sobě. Charilor zvedla hrnec s dobrotou a vařečkou.

„Nemá smysl plejtvat dobrým jídlem,“ ošklíbila se.

„Ale jestli mu tenhle bláznivý drmol Pervomatic fakt neukázal,“ podotkla Oshleen, „pak ten zatracený Skeeve musel vidět skrz naše ochrany. Ten ale musí být mocnej. Jeho pověst asi nelže.“

„Že by byl tak silnej jako my?“ nevěřila Nedira.

„No asi bude muset,“ souhlasila Vergetta.

„Svůj ochranný kouzlo klidně změřím s kterýmkoli čarodějem!“ bránila se Monishone.

„No ale jak se teda dozvěděl, kam se chystáme? A co vlastně děláme? Pervomatic přeci nebyl jinde než na Ronku a v továrně!“

„Nemusel ho vidět v továrně,“ promluvila Caitlin. Všechny se otočily na nejmenší Pervektku. Ta kmitala prsty po klávesnici. „Naboural se nám do systému. Počítač mi hlásí zdrojový kolísání jenom chvíli předtím, než začaly problémy na Ronku.“

„On má počítač?“

„A proč ne? Má i kreditku. Vystopovala jsem jeho kreditní historii mezi Paklou, Tulpem a Pervem.“

„A jak se nám dostal do systému?“

Caitlin se vyhýbala pohledům starších kolegyň, protože se styděla, že nedávala pozor. „To je moje chyba. Myslela jsem si, že zadní vrátka není třeba zamykat, když tohle je jedinej počítač v celý dimenzi. To jsem se ale spletla.“

„No ne,“ hvízdla Charilor. „Ona dokonce přiznává, že něco udělala špatně.“

„Já si myslím, že nám všichni ty Nivani celou dobu lhali,“ zavrčela Loorna. Namířila prstem na skleněné vězení na stole.

„Tenhle tvrdí, že si Skeeve najali, aby se nás zbavili. Já mám ale pocit, že ho sem přivedli, aby nás nechal zkrachovat a pak jsme tu musely zůstat navždycky.“

„Já chci domů!“ zaúpěla Oshleen.

„Když to chtěli, maj to mít,“ praskla rozhodně rukama do stolu Vergetta. „Tohle znamená válku. Nemůže být na mnoha místech najednou, ať už je jakkoli mocnej. Budeme mít několik front. Když porazí jednu, zůstanou nám další. Všechny dimenze se mu pokrejt nepovede. Rozdělíme se a dostaneme se na místa dřív, než se o nás dozví. A pak ho sevráme. My jsme Pervektní desítka. Jakmile sem vkročí, má to spočítaný.“

Oshleen pozvedla štíhlé obočí. „A proč si seš tak jistá, že se vrátí?“

Vergetta zvedla sněhovou kouli a zatřásla s ní. „Máme tady jeho kámoše.“

Kapitola dvacátá šestá

„Co byste řekli na takové malé povstání?“

F. Castro

„V těžítku?“ zopakoval jsem nevěřicně už poněkolkáté.

„V křišťálové kouli,“ zašeptala Lučina schoulená mezi námi za sochou. „Nevím, jestli se používá jako zátěž na papír nebo ne. Hodně Nivanů, které si Pervekty pozvaly... na pohovor... tvrdí, že ho tam viděli.“

Copak se dá věřit Nivanům, kteří se neumějí pořádně o ničem vyjádřit? „Jste si jistá, že to je on a ne nějaká iluze?“ ujišťoval jsem se.

„No, nedovolila bych si zpochybňovat tak čestné členy společenství,“ žvatlala Lučina, „ale i Kulda říkal něco podobného. Prý zahlédl mého muže, jak před našimi mučitelkami stojí, ale pak ho rychle uklidily.“

„Tohle podle mě potvrzuje, že to byl on,“ příkyvoval Zol. „Jestli chce Pervektní desítka vyslýchané Nivany zastrašit, snadno to udělá tak, že jim Korbáčika ukáže. Dojde jim, že by se stejně jako on mohli stát jejich permanentním hostem. Pervekti nepatří zrovna mezi nejjemnější stvoření.“

„To je fakt,“ souhlasil jsem. „Dobrá, tak to bychom měli. Cítil jsem se provinile, protože jsem si myslel, že jsem Korbáčika dohnal k sebevražednému útoku. To mě na chvíli odstavilo ze hry, ale už jsem zpátky. Dostaneme ho ven.“

„Jak?“ zeptala se s rozvahou Tananda.

„Jediný způsob je přinutit Pervektní desítku, aby se nám podvolila,“ trval jsem na svém řešení. „Prostě jim odstříháme Sílu a budou odkázány na naši milost.“

Pohledy mých přátel se různily od naprostého úžasu až po otevřenou lítost. Dokonce i Glip se tvářil zmateně.

„Deset Pervektek odkázáno na naši milost?“ nechápala Zajda.

„Není vám špatně?“ zeptala se Lučina s něžnou starostlivostí.

„Je mi fajn,“ odpověděl jsem jí. „Takhle dobře už mi dlouho nebylo. Nezbláznil jsem se. Vím, jak to dokážeme,“ snažil jsem se znít přesvědčivě. „Tvář v tvář je neporazíme, takže to ani nebudeme zkoušet. Zaútočíme na ně z místa, kde žijí – doslova.“

Tananda mě bedlivě pozorovala. „Zní to, jako bys chtěl spáchat hromadnou sebevraždu. Nechtěl bys nám o tom plánu něco povědět?“

„Není to žádná organizovaná sebevražda ani žádná jiná.“ Zadíval jsem se jí přímo do očí. „Dobrý generál nikdy nechce jít do bitvy. To jsem se naučil od Velkého Julka. Ale když už musíš, jdeš za vítězstvím jakýmkoli způsobem. Když nejde vyhrát otevřeně a čestně, tak vyhraješ, jak to jde. Nepřítel totiž udělá úplně to samé. Jasný? Vždyť mě znáš, nechci, aby

se komukoli z nás něco stalo. Dokonce ani Pervektkám, když to jenom trochu půjde. Ale potřebuji k tomu vaši pomoc. Vás všechny.“

Tananda měla své mechově zelené oči navrch hlavy. „Nejsem si úplně jistá, že se mi to takhle líbí. Nezlob se, že jsem tak skeptická, ale najal sis mě, abych ti kryla záda. A to taky budu. Udělám všechno, na co mě budeš potřebovat, ale nejsem si ani pramálo jistá, že tohle vyjde.“

„Věř mi,“ žádal jsem ji. „Třeba se ti můj návrh bude líbit. Alespoň v to doufám. Doufám, že mě za první krok, který po tobě budu chtít, neprohodíš zdí. Potřebuju, aby ses vrátila na Důru a našla svého kámoše Skotika.“

Ušklíbala se a podvědomě vypnula hruď. Přišlo mi, že není úplně proti. „A co po něm budu chtít?“

Pošepal jsem jí to. Dlouho se chichotala, ale pak mi vzala obličej do dlaní a dala mi velikou pusu na rty.

„Tak zatím pa, fešáku,“ zamávala. Potom se ozvalo hlasité bamf a byla pryč.

„Co můžu udělat já?“ zeptala se dychtivě Zajda.

„Zrovna teď nic, ale budu potřebovat tebe a Bajtynu abyste mi pomohly s Desítkou vyjednávat.“

„Proč Bajtynu?“ vykulila Zajda nechápavě oči.

„Kvůli připojení,“ zazubil jsem se. „Podle mého plánu s nimi možná ani přímo mluvit nebudeme. Bajtyna může být jediný způsob, jak s nimi komunikovat. Chystám se je uzavřít v jejich vlastní pasti – v tom spalovacím kouzle.“

„Ale jak?“

Pokrčil jsem lišácky obočí. „Tanda už možná má, co potřebujeme. Doufám.“

„A jak mohu pomoci já, Místře Skeeve?“ nabízel se Zol.

„Radou,“ odpověděl jsem, ale neřekl mu, že hodlám udělat přesně opak toho, co mi poradí. „Řekněte, jak bude podle vás desítka reagovat, když na ně použijeme tři rány?“

„Aha!“ vykřiknul Zol. „Třífázový útok! To je moc chytré. Chápu, že slečna Tananda je prvním krokem. Druhým je jejich ohnivě kouzlo. Ale co je třetí krok?“

„Na to budu potřebovat asi tak třicet balíčků šotkovské svačinky,“ zazubil jsem se.

Zolovy tmavé oči se rozzářily radostí. Mrknul na Glípa, který se nevinně díval z jednoho na druhého.

„Právě proto jste tak úspěšný čaroděj,“ řekl mi Zol a sbalil svůj počítač na rychlou cestu na Šotii. „Protože umíte inovovat. Slečno Zajdo, chtěla byste jet se mnou?“

„Moc ráda,“ odpověděla moje asistentka. Vzápětí oba zmizeli. V duchu jsem si odškrtnul další položku na seznamu.

„Mohu nějak pomoci?“ zeptala se Lučina stydlivě.

„Potřebuji se setkat s co největším počtem Nivanů,“ kývl jsem. „Dnes večer nebo zítra U Montgomeryho.“

„To bude nějaká tajná schůzka? Mohu vědět o čem?“

„To je jednoduché,“ vysvětlil jsem. „Každý z nás má zájem na tom, aby Pervektky odešly. Je čas, aby někteří z vás Nivanů povstali a přidali ruku k dílu. Slibuju, že se nikomu nic nestane. Možná na ně budou řvát, ale na to jste zvyklí.“

Lučina kývla na souhlas. „Hned to začnu organizovat. Budou tam.“ Zvedla se z bobku na kamenných schodech.

„Jo a ještě něco,“ dodal jsem. „Mohla byste se mi na chvilku postarat o Glípa? Musím se stavět na Pakle a sehnat pár věcí.“

Glíp se zatvářil zklamaně, ale Lučina ho něžně podržela. „Bude mi ctí,“ odpověděla a chytila ho za obojek. Můj mazlík ji poslušně následoval, ale přes rameno na mě házel vyčítavé pohledy. Já ale věděl, že brát s sebou draka na Bazar, když chci jít nakupovat do obchodu se srandičkami, by nebylo moudré.

###

Všichni jsme se sešli večer U Montgomeryho. Lučina, Glíp a já jsme čekali u stolu v rohu, který se tak nějak stal naším ústředím. Když se objevila Zajda se Zolem, dal jsem si záležet, abych na ně rychle hodil proměňovací kouzlo. Po debaklu na Ronku mi bylo jasné, že po mně desítka půjde. Nejbezpečnější místo bude podle mě přímo pod jejich nosem, ale nehodlal jsem jim tento fakt nijak oznamovat.

Zajdě zářily oči vzrušením. „Ach, Skeeve, to bylo úžasné! Šotkové fakt ví, jak se dělají večírky! Aktualizovali Bajtynin komunikační program a já mám zprávy snad od všech v celé dimenzi!“

„Úkol splněn,“ informoval mě Zol a poplácal významně na pytlík. „Mohu vám ještě být nějak užitečný?“

„No, je tu ještě jedna věc,“ začal jsem.

V tu chvíli se objevila Tananda. Měla trochu pomačkané šaty, ale usmívala se jako sluníčko a šťastně si pobrukovala. Zvedl jsem ruku, abych na ni hodil proměňovací kouzlo, ale ani podobou ovčí ženy jsem nedokázal zakrýt její olivově zelenou krásu. Potutelně jsem se usmál. Úkol splněn.

„Kdybyste neměl nic proti,“ obrátil jsem se na Zola „rád bych vás požádal o pomoc při výzkumu.“

Tananda se přiloudala ke mně a položila na stůl malý předmět. Když jsme se naklonili blíž, naše obličeje se změnily z nivanských na naše vlastní rasy.

„Ale co to je?“ zeptala se Zajda.

„Kámen,“ řekl jsem jí. „Teda aspoň myslím, že je to kámen.“

„To vidím,“ odpověděla moje asistentka trochu podrážděně. „I když umím hrát hloupou mafiánskou štetku, víš dobře, že nic takového nejsem.“

„Promiň,“ omluvila se jí Trollka s úšklebkem. „Ani Skeeve nevěděl, co dostane. Je to kousek kamene ze zdi bohatovského soudního dvora.“

„Bude to stačit?“ zeptal jsem se nervózně.

„Mmm-mm,“ broukala si a citlivým prstem si přejížděla po okraji upnutého výstřihu, jako by vzpomínala na nějaké příjemné zážitky. „Přisahal mi. Přesně řekl, že „se to zvětší“. Líp to vysvětlit neuměl, ale věřte mi, že jsem se několikrát ujistěovala. Ani na chvilku neměl v úmyslu mi lhát. Není to žádný kouzelník.“ Významně zvedla obočí a já už se nehodlal dál vyptávat, za jakých okolností přisahal Skotík, že mluví pravdu. Tak nějak jsem to tušil.

„Tak co je to?“ trvala na svém Zajda.

„Obsahuje to část kouzla, které vytváří magiivzdornou clonu uvnitř důrovského vězení,“ vysvětlil jsem.

„Ale k čemu nám to bude?“

„Jaká je největší výhoda, kterou proti nám Pervektky mají?“ zeptal jsem se jí.

„Můžou s náma vytírat podlahu?“

„Ale jenom když na nás dosáhnou,“ poukázal jsem.

„Ale to přeci může každý Pervekt,“ argumentovala Zajda zamyšleně. „Svou silou a magií můžou z kteréhokoli Tulpana nebo Trolla udělat mastnej flek.“

„Ne,“ opravil jsem ji, „neporazitelné je dělá jejich schopnost spojit jednotlivé magické talenty v deset najednou. Pak jsou v porovnání s mojí magií jako oceán proti kapce vody. Když přijdu na to, jak tohle kouzlo okopírovat, povede se nám jejich sílu odstříhnout.“

„Což ale neznamená, že s náma nemůžou vytříť podlahu,“ popíchla mě Tanda. „Nepotřebujou magii, aby nás roztrhaly na cucky.“

„To by se k nám ale musely dostat,“ odpověděl jsem. „Bez svého talentu totiž nemůžou skákat dimenzema.“

„A odkud?“

„Pamatuješ si ještě jejich ochranné kouzlo? Jak jsme ho tenkrát první den na Nivě poslali na špacír?“

Tananda hvízdla. „No bodejť ne, na to se nedá zapomenout. Teplíčko mám ráda, i když smažit se zrovna nemusím.“

„To je ono. Chytíme je uvnitř, ale obrátíme to naruby, takže budou v pasti. Když nebudou moct kouzlit, nikam se nedostanou. Pak budeme mít možnost vyjednávat.“

„A jak je přinutíme, aby laskavě počkaly ve svojí komůrce, než jim ukradneme jejich Sílu a zamkneme je uvnitř jejich vlastního ochranného kouzla?“

S tím jsem musel souhlasit. „Na to budeme právě potřebovat sílu Nivanů.“

#

Jelikož měli Nivané mimo pracovní dobu pořád domácí vězení, tajné schůzky se mohli zúčastnit jedině těsně po rozbřesku, než se museli hlásit do práce v obchodech nebo továrnách. V Montgomeryho hlavní místnosti se shromáždilo třicet nebo čtyřicet nervózních Nivanů.

„Nechtěli bychom přijít pozdě, Mistře Skeeve,“ připomněl mi Gubín a díval se z okna, jak nad východní oblohou s hrozdí rychlostí vychází slunce.

„Nebudeme vašim časem plýtvat,“ ujistil jsem je. „Chystám se naplnit naši dohodu, ale abych uspěl, potřebuji vaši pomoc.“

„Naši pomoc? A–aale Korbáčik si najal vás,“ protestovala Ardrahan.

Zvedl jsem obočí. „Jak moc se chcete Pervektek zbavit?“

„No,“ zamyslel se Gubín na chvíli, „strašně moc?“ Ostatní divoce kývli. Zdálo se, že jsme dospěli ke všeobecné shodě. Budou mi nápomocní.

„Tak moc, že jste ochotni riskovat vaše životy?“ naléhal jsem trochu.

„Ehm,“ polknul Kešl, „no když tak o tom mluvíte, tak to zase ani ne. Nebylo to tu s nima zase tak špatný, víte... dělali jsme nové věci, začali jsme s novým průmyslem?“

Přerušil jsem ho. „Chcete skončit ve skle jako Korbáčik?“

„Ne!“ bránil se Nivan. Na to se stáhl zpátky, ale v nacpané hospodě neměl kam couvat. „Tedy, pokud to nebude nutné... ale ony mají své vlastní názory, jak se s námi vypořádat. Každý má svůj styl a já tu nejsem od toho, abych posuzoval, co je dobře a co špatně, ne?“

„Každopádně pro vás mám dobré zprávy,“ oznámil jsem jim. „Potřebuji vaši pomoc, ale nebude to nic fatálního, ani to nebude bolet. Co vy na to?“ Nivané se tvářili překvapeně. Začal jsem od nejhoršího možného scénáře a postupně se přes hrozby dostával až na úroveň pod prahem paniky. Musel jsem se soustředit, abych se nerozesmál, když o tom mezi sebou vážně diskutovali. Na jejich odpověď jsem ale nehodlal čekat. „Takže?“

„Jsem přesvědčen,“ promluvil Gubín, „že daný risk nám za pohodlnou budoucnost stojí. Jste pro, abychom Mistrovi Skeevovi pomohli...?“

„Ano. Aaaano. Ano,“ bečeli ostatní souhlasně.

„Je někdo proti?“

Podívali se jeden na druhého. To byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem každého neoslovil zvlášť. Na veřejnosti se drží pohromadě jako stádo a čelí všichni stejnému tlaku. Nemýlil jsem se.

„Jako ovce,“ zašeptala Tananda.

Zamnul jsem si ruce. „Dobrá. A teď co po vás budu chtít. Ode dneška za týden...“

#

Následující dny jsem musel podstoupit nejintenzivnější studium svého života. Dokonce to bylo těžší, než když jsem se měl během týdne naučit dračí poker. Montgomery mi coby studovnu propůjčil malý nepoužívaný sklepní kamrlík. Nechtěli jsme totiž, aby se prozradilo, co chystám. Nivané se sice Pervektek bojí, ale taky si moc rádi povídají. Když jde o nějaké tajemství, které si mají vzít do hrobu a křížují se, že ho nikdy nevyzradí, většinou je venku dřív, než si objednáte další rundu. Nejednou jsem byl podobných událostí svědkem. Proto jsme v záležitosti nadcházejícího útoku Gubína a spol informovali jen o nezbytně nutných krocích.

Sice se mi pěkně tvrdilo, jak se mi povede rozbit části magiivzdorného kouzla a zjistit, jak funguje. Horší už ale bylo na to opravdu přijít. Jakmile jsem na kámen totiž zkusil hodit nějaké kouzlo, ihned ho clona pochytila. Zol mi nabídl svou pomoc.

„Mohli bychom zkusit statistickou analýzu a emisní proud. Třeba přijdeme na to, čím se to dá spustit a vypnout,“

navrhl Šotek a zapnul svůj počítač na druhém stole. Zjistili jsme totiž, že v určité vzdálenosti od kamene jeho notebook ani Bajtyna nefunguje a neprovádí v dané dimenzi žádné operace. Zajda držela své písíčko od vzorku kamene v dostatečné vzdálenosti.

„Nejde mi na rozum to, co řekl Tanandin zdroj,“ připomněl mi Zol. „Že se to zvětší. Co to může znamenat?“

„To nevím.“ Podíval jsem se na kámen zblízka. Během uvěznění jsem měl dostatek času, abych si zdi pořádně prohlédl, ale nikdy jsem neviděl, že by se cihly zvětšovaly. „Možná tomu musíme dát něco, po čem se to zvětší.“

Zkoušeli jsme kámen namáčet do vody, vína, oleje i dalších méně chutných tekutin. Dávali jsme mu cukr, bylinky, dokonce i lidské jídlo, ale pořád zůstával tak, jak byl. Dokonce jsem si skočil na Tulp pro Garkinovy zaklínací knihy, ale všude se psalo jen o získávání energie, ne o jejím zbavování.

„Třeba to funguje jako kvasnice,“ napadlo mě. Rozdrobili jsme kámen na malé kousky. Smíchali jsme ho s hlinou, štěrkem a pak kousky kamení. Ohřívali jsme to nad ohněm, chladili ledem, přidávali jsme skoro všechny suroviny, jaké mě napadly. Obklopil jsem kámen magickou energií a pak ji zase stáhl. Pořád se nic nedělo, až jsme nakonec smíchali kousky zdi s pískem. Kameny začaly syčet. Na vrcholku se začala tvořit pěna. Zkusil jsem se kamene dotknout prstem, ale Zol mě v poslední chvíli zarazil.

„Nedotýkejte se toho!“ varoval mě. Syčení ještě zesílilo. „Asi to funguje!“

„Ale proč zrovna písek?“ nechápal jsem a sledoval, jak pěna kámen postupně zakrývá a vytváří z něj kypící vzdouvající se žhavou masu. Z hromady žhnulo horko, až nám spalovalo obočí. Couvli jsme na druhý konec sklípku. „Jak to, že to takhle funguje, když ten původní kousek nic nedělal?“

„To bude relativní průhledností,“ vysvětlil mi Zol. „Myslím si, že jste právě byl svědkem učebnicového příkladu skoro dokonalé efervescence.“

Proces mě příliš fascinoval na to, abych se dožadoval vysvětlení. Fungovalo to.

Trvalo ještě pár dnů, než jsme namnožili několik dalších kyblíků magiivzdorného materiálu. Tananda se starala o ochranu sklepa, aby se nikdo nedostal dolů a neviděl, co tam děláme. I když mé výkřiky „ach, óóh!“ patrně vyvolaly několik pozvednutých obočí. Nakonec jsem se celý rozčuchaný a ušmudlaný vynořil z laboratoře.

„Připraveni?“ zeptala se Zajda.

„Ano,“ oznámil jsem triumfálně. „Budeme pokračovat dle plánu.“

Kapitola dvacátá sedmá

„Hlavně se nenechat doběhnout.“

E. Zátopek

Niki se choulila v kombinéze a polkla poslední doušek kávy.

„Za chvíli bude budiček,“ oznámila ostatním, které se nacházely v různých stádiích probouzení.

Oshleen se vynořila zpoza hlavní účetní knihy plné červeného inkoustu. Žluté oči měla protkané zlatými proužky.

Vergetta odhodila výtisk Pervského deníku, jejich jediné spojení s civilizací v tomhle strašném nivanském zapadákově.

„Nová linka běží jako na drátku. Nivani nedělají sebemenší problémy. Z Pervomaticu přešli rovnou na kapesní diáře. Ta hypnotická komora je úžasná věc. I já někdy málem zapomínám, co tu děláme, když jí projdu.“

„Měla bys to patentovat,“ nepřestávala ťukat do klávesnice Caitlin. „A mrkni na možnost tajného namontování.“

Taková věcička by se mohla líbit třeba i vládě.“

„No, to je fakt to jediné, co potřebujeme,“ zaúpěla Charilor. „I bez toho vláda zapomíná půlku toho, co má dělat. Eště jim chceš úmyslně přidělovat další černý díry?“

„Asi ne,“ pokrčila rameny malá Pervektka a nespouštěla oči z obrazovky. „Stejně bysme to ale měly patentovat. Sice těm zatraceným Dablům v kopírování nezabráníme, ale aspoň budeme mít legální důvod je roztrhat na cucky, jestli je přistihnem.“

„Ani se mi nechce věřit, že se tě žádný hrdina nepokusil osvobodit, drahoušku,“ obrátila se Vergetta na těžítko uprostřed stolu. „Nikdo se nevrhá na hradby, nešplhá po zdech ani se nesnaží prorazit dveřma. Vypadá to, že jsou všichni tví kámoši jenom obyčejný Nivani, co?“ Na to se vlastnímu vtípu srdečně zasmála. Nivan se ale nepřipojil.

„V Rončanském Právu byla omluva od Velikého Skeeva,“ oznámila všem Paldina. „Zahlídla jsem jí, když jsem tam vyzvedávala zásoby. Nejde mi ale na rozum, proč to udělal.“

Vergetta se podívala podezíravě. „Čemu nerozumíš? Proč se nám plete do cesty, nebo proč se omlouval?“

„Ta omluva mi nějak nedochází.“

„Řekla bych, že to vypadá na rozvázání smlouvy tady s mrňousem,“ ukázala Tenobia perfektně nalakovaným nehtem na Nivana. „Už tejděn se nic neděje. Asi se vrátil do své netopýří chýše s holým zadkem. Patrně mu došlo, že výdělek bude podobně nulovej, jako máme my.“ Plechovka pověšená na zdi zarachotila. Niki se zamračila a vzala ji do ruky.

Poslouchala a pak se zachmuřila ještě víc.

„Něco se děje v továrně číslo 9,“ oznámila ostatním a pustila válec z ruky. „Nivani nechťejí nastoupit do práce.“ Pak se plechovka ozvala znovu. Popadla a zařvala do ní. „Vždyť už jdu! Cože...?“ Znovu s ní praskla. „V továrně 2 protestujou za lepší parkovací místa.“

„Jdu taky,“ uvolila se Tenobia. „Já jim dám parkovací místa!“

„Nechodí náhodou všichni do práce pěšky?“ divila se Nedira.

„Asi si něčeho takového všimli v jiný dimenzi,“ vyhekla Tenobia. „Není to směšný? Našli něco, co je zadarmo, a votravujou s tím zase nás!“ S tím zmizela pryč.

Plechovka znovu poskočila. A znovu. Pervektky po ní pokaždé skočily a pak utíkaly řešit jednotlivé čerstvé situace.

„Počkejte!“ vykřikla Vergetta, když se Charilor chystala vyrazit za povstáním v továrně 3, kde se protestovalo za právo

na mikrovlnku na popcorn. „Tohle je divný. Někdo se nás snaží najednou všechny dostat do všech možných směrů.“ „Skeeeve,“ odfrkla si Oshleen. „To musí bejt on. Vrátil se. Ale kde je?“ Caitlinin výkřik přinutil zbylé čtyři kolegyně, aby se na ní otočily. „Máme ho,“ oznámila jim nejmenší Pervektka domýšlivě. „Zase se nám zkouší nabourat do počítače!“ Prsty jí tančily po klávesnici. Vergetta se na ni obdivně usmála, když se ve vzduchu kolem Caitlininy hlavy vytvořil oblak modravého světla. Když pak stiskla ENTER, vlnění se vrátilo zpátky do počítače a pokračovalo po připravené trajektorii. Pervektka si založila ruce na prsou. „Tohle by ho mohlo zastavit.“

#

Vyskočil jsem Zolovi na pomoc. Z jeho notebooku totiž bleskově vylítla koule Síly a porazila ho na zem. Nacházeli jsme se na hradě v místnosti na stejném podlaží jako Pervektky. Čekali jsme, až všechny odejdou. Glíp seděl v rohu a spokojeně chroupal další šotkovské dobrůtky. Tolik jsem mu jich ještě nikdy sežrat nedovolil.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Zajda zvedla jeho šedivou hlavu. Měl oči dokořán.

„Kolibrík,“ zašeptal. „Kde je Kolibrík?“

Zvedl jsem jeho počítač a podal mu ho. Obrazovka byla spálená a všechna světélka zhasnutá.

„Ne!“ vykřiknul. „Ach, Kolibríku!“

Tiskl si svůj počítač k hrudi, hladil jeho obal a pohupoval s ním. Po tvářích se mu koulely slzy. Počítač byl zničený. Zol si pro sebe mumlal nesmysly.

Já byl v šoku. Takovou dávku emocí jsem od vyrovnaného Šotka ještě neviděl.

„Jsou spolu doživotně spojeni,“ připomněla mi Zajda.

„Zole, musíme už brzy jít,“ pošeptal jsem mu. „Kolik jich tam ještě je?“

Šotek zaskučel a svýma velikýma tmavýma očima se na mě zmučeně podíval.

„Není v jeho silách nám víc pomoci,“ pošeptala mi Tananda. „Šotek a jeho počítač – to je jedna z největších lásek ve všech dimenzích.“

Musel jsem se rychle rozhodnout.

Popadl jsem D–hoplák schovaný v botě a podal ho Zajdě.

„Vezmi ho zpátky na Šotii. Zkus zjistit, jestli se s Kolibríkem nedá ještě něco dělat. My tu zkusíme dodělat, co jsme načali.“

Zajda kývla. „Vrátím se co nejdřív.“ Políbila mě a mé srdce poskočilo. „Hodně štěstí!“

Zašklebil jsem se. „Ještě žádný válečník nedostal před bitvou tak sladké přáníčko.“

Zajda se svůdně začervenala a pak zmáčkla knoflík.

„Takže už jsme tu jenom tři,“ vypočítala Tanda.

Po tomhle zbabělém útoku na Zola jsem v sobě našel ještě více odhodlání se Pervektek zbavit. „To bude stačit.“

Posbírali jsme výzbroj a připlížili se do předpokoje. Glípovi za mnou slyšitelně kručelo v břiše.

„Pšt!“ zasyčel jsem.

Glíp se na mě omluvně podíval. „Glíp líto.“

Pervektky na malé zvuky nedávaly pozor. Křičely jedna na druhou. Do toho všeho rámusu se ještě přidávalo rachtání.

Připlížil jsem se ke dveřím, abych mohl poslouchat.

„Další protesty!“ ječela nejstarší. „Co to má znamenat? Rozhodl se snad každý Nivan na Parenici, že se dneska budou bojkotovat naše pravidla? Copak zešileli?“

Rachot se ozval znovu.

„Haló! Továrna číslo 8. Vyřešte si to sami, vy zatracení ovce! Jděte tam jedna. Rychle!“

Zaslechl jsem bamf, jak se po zmizelé Pervektce zavlínil vzduch.

V duchu jsem děkoval Lučině a Zajdě. Celý týden s určenými stády pilně pracovaly a trénovaly protestní akce.

Obzvláště Zajda prokázala neuvěřitelnou schopnost donutit je spolupracovat a slíbit totéž i v určený moment. S jejími zkušenostmi se zvládáním mafiánů neměli Nivané ani mizivou šanci z toho vycouvat nebo se nějak vykrucovat. Zdá se, že se všechno její přesvědčování vyplatilo.

„Nechte je stávkovat!“ vykřikla elegantní žena v kombinéze. „Komu záleží na tom, jestli se bouří? Na nás se tady chystá čaroděj! Soustřeďte se na něj! Najděte ho!“

„Ta kouzelná koule by ho měla vyřídít,“ vyštěkla malá Pervektka od počítače. „Určitě někde leží na zádech. Nebude těžký ho najít. Sledujte siločáry. Vemte si z mého procesoru stopovačku.“

Jestli měly k dispozici prostředek, jak vystopovat počítač pomocí magie, byl jsem moc rád, že Zajda se Zolem už nejsou v dimenzi. Mžoural jsem škvírou ve dveřích. Zbývaly čtyři. Copak nikdy neodejdou?

„Glíp?“ zeptal se můj mazlík tiše. Měl obojek plný magiivzdorného prášku. Doufal jsem, že ho před ohnivým kouzlem ochrání. Kdyby cítil nějaké horko, měl rozkaz stáhnout se a přilákat k sobě Pervektky. Výsledný zamýšlený efekt by byl stejný – Pervektky by odešly z místnosti.

Znovu jsem se podíval skrz dveře. Pořád tam byla ta nejstarší, nejmladší, ta elegantní a ta tvrdáčka v minisukni. Čas běžel! Jak se ale dostanu dovnitř a položím tam magiivzdornou podlahu, když pořád neodcházejí? Je čas něco udělat! Mávl jsem rukou.

Glíp se na mě vesele usmál, čumákem otevřel dveře a hravě přiskotačil dprostřed komnaty Pervektek.

„A podívejme se, malej dráček,“ podívala se starší pervektka a sklonila se, aby Glípa nalákala k sobě. „Pojď sem, ty jeden mazlíčku. Copak tady děláš?“

„V týchle dimenzi se ale draci nevyskytují,“ varovala ji malá Pervektka. „Může to bejt trik?!“ Už bylo ale pozdě.

PRRRRRRRRRD!

„Vergetto, co se tady dějéééééééééééé!“

Kuličky si vyžádaly další oběť. Katapultovaly ji dolů ze schodů přímo na její kamarádky, které se právě zvedaly z podlahy. Díky ní všechny zase popadaly jako hrušky. Další Pervektka, ta podsaditá maminovatá, se vehnala doprostřed toho zmatku.

„Co se tady děje?“ vykřikla. „Jéééééééé!“ A pěkně dolů ze schodů.

Šest. Bylo načase se ukázat. Nasadil jsem proměnu, kterou jsme s Aahzem vytvořili coby „audienční podobu“ pro Possiltský dvůr a můj post dvorního čaroděje. Rozvážně jsem dokráčel na mezipatro a pozvedl paže. Hlavní dveře se za posledním zvířetem zabouchly. Okna se zavřela a pochodně na zdech potemněly a jen nepatrně se mihotaly.

„Támhle!“ ukázala elegantní žena. „Támhle je!“

Ne z jednoho, ale rovnou ze dvou směrů se na mě snášely ohnivé koule a blesky. Otočil jsem se na podpatku. Štíhlá žena v dlouhých šatech se znovu objevila na mezípatře. Podíval jsem se vzhůru. Tananda nikde. Zvedl jsem ruce a roztáhl ochranné kouzlo. Její blesk se odrazil a já „zmizel“ v oblaku kouře, za což jsem vděčil pytlíku barevného prášku. Pervektní kouzelnice se zlomila v pase a propukla v záchvat kašle. Než se kouř rozplynul, proletěl jsem jim nad hlavami směrem k další připravené atrakci. Cílem bylo nalákat všech deset Pervektek najednou zpátky do jejich komory. Zatím jsem jich ale měl sedm.

Glíp nezahálel. Musel jsem se vystřelit až ke stropu, aby mě můj mazlík s dvěma Pervektkami v patách nepřeválcovál. Měly na sobě přesně opačné oblečení. Jedna měla ten nejkonzervativnější kostýmek, jaký jsem kdy viděl, a druhá nechala vyniknout vnadám v koženém korzetu se cvočky a v punčochách s podvazky. No vida, jak jim to sluší. Devět. Chyběla už jen ta mrzutá.

Předpokládám, že tuhle rybičku chytím nahoře v centrále, až se vrátí z uklidňování nivanských bouří a zjistí, že už nemůžu ven. Strašně vroucně jsem si přál, aby tam byla. Bylo načase nalákat i zbytek do pasti, kterou jsme nastražili. Vznášel jsem se směrem do předpokojů ve druhém patře a cestou jsem odpálil několik duhových blesků, aby Pervektky běžely mým směrem. Bez Zajdy bych mohl mít potíže s další částí své iluze, ale nehodlal jsem se vzdát. Budu improvizovat. Sněsíl jsem se na krbovou římsu, na níž jsem balancoval tehdy první den. Teď se mi stala bidýlkem, díky němuž mě Pervektky nepřeválcovaly.

„Hej! Skeeve!“

Mrknul jsem dolů a zahlédl záři dobře známých zrzavých vlasů. Zajda! Vedle ní mi zamávala hubená šedivá ruka.

„Jsme připraveni, Mistře Skeeve!“ zašeptal Zol.

Rozzářil jsem se. Jsme opět v plné síle. Přišel čas představení.

Z haly se ze dvou stran vehnaly do předpokojí Pervektky. Jedna skupina pronásledovala Glipa, druhá se hnala za mými blesky. Na můj povel na mě Zajda otočila Bajtynu.

Roztáhl jsem ruce a tím nejpůsobivějším hlasem jsem zadul: „Zdravím vás!“

Na zdi ústřední pracovny Pervektek se objevil několikrát zvětšený obraz mého čarodějnického já. Ano, byla tam také desátá Pervektka a zoufale mávala rukama, jak se snažila zjistit, proč její přemísťovací kouzlo nefunguje.

„On je v naší pracovně!“ vykřikla rozzuřeně nejstarší žena. S Glípem po boku se zbylých devět žen z Pervektní desítky rozeběhlo do své komory. Viděl jsem, jak se Glíp zhluboka nadechl.

Držel jsem mu palce. Načasování bylo hodně důležité. Ve vteřině, kdy poslední Pervektka překročila práh, vydechl Glíp veliký plamen ohně. Ten dopadl na hromadu barevného prášku, který jsme s Tanandou nechali na stole. Místnost naplnil oblak hustého dýmu. Pervektky začaly kašlat a kuckat. Glíp se řítil vpřed, jako by mu všechen ten kouř vůbec nevěděl. Vůči všemu kolem koufe a ohně je naprosto imunní. Pozorně jsem sledoval jeho odchod. Malé šipky směřovaly ven z pokoje a jakmile proběhl, obrátili se dovnitř. Pervektní desítka byla v pasti.

Když se kouř rozplynul, seděl jsem ve své čarodějnické podobě ve vzduchu se zkříženými nohama obličejem ke dveřím.

„Zdravím vás,“ usmál jsem se. „Jmenuji se Velký Skeeve.“

Kapitola dvacátá osmá

„Když máte zvednutou ruku, využijte ji.“

M. Jordan

Kašlající Pervektní desítka se na mě otočila. Musím přiznat, že mi jich bylo trochu líto. Také se mi několikrát povedlo pěkně se výbušného prachu nadechnout a povím vám, málem mi to roztrhlo plíce. Když to odpálím, raději zůstávám v dostatečné vzdálenosti. Glíp ke mně přiběhl pro pochvalné podrbání na hlavě za dobře odvedenou práci. Dostalo se mu ho.

„Kdo je sakra ten prcek?“ mávala rukou nejstarší žena, aby odehnala kouř.

„Dej si bacha, komu říkáš prcku!“ zavrčela Caitlin. „Jo, a kdo vlastně teda seš?“

„Zdravím vás, dámy,“ zopakoval jsem, roztáhl ruce a jediným pomyšlením vzlétnul o trochu výše. „Jsem Skeeve Veliký.“

„Ty?“ ozvala se ta naštvana. „Až se ti dostanu na kohoutek, bude z tebe Skeeve Mastnej flek!“

Ukázal jsem na Zajdu a ta na mě otočila Bajtynu. Na zdi komnaty se objevil můj obličej asi šedesátkrát zvětšený a hlas se mi ozýval z počítače na Caitlinině stole.

„Stát!“ zařval jsem. Můj zesílený hlas je okamžitě zastavil.

„Sloužím Nivanům, kteří mě pověřili se s vámi vypořádat. A tak se také stane!“

„Já ho roztrhám jak hada,“ cenila našťavaně zuby ta s hustým obočím.

„Nejdřív já,“ vyštěkla ta v kožené sukni. Všechny se ke mně vydaly se zaťatými drápy.

„Nedělejte to!“ varoval jsem je, když se ke mně blížily. „Podívejte se na okolní zdi. Můj drak obrátil směr vaší ochrany, plameny míří na vás. Je mi dobře známo že Pervekti jsou zranitelní ohněm. Nepokoušejte se překročit práh.“

„To je naše kouzlo!“ protestovala ta v dlouhých šatech.

„Dámy, do formace!“ přikázala jim nejstarší Pervektka. „Vymažeme tohohle drzýho spratka ze světa!“

Všechny se chytily za ruce a zavřely oči. Dal jsem si ruce v bok. Viděl jsem je, jak jediným kouzlem poslaly tisícový dav Nivanů jednotlivě zpátky do jejich domovů. Jsou ta nejmocnější kouzelná síla, jakou jsem kdy potkal. Jestli se jim povede překonat moje lsti, je se mnou konec. Čekal jsem... a čekal... a čekal?

Postupně jedna po druhé opatrně otevřela jedno oko a mrkla na ostatní.

„Některá se nesoustředíte!“ vyčítala jim nejstarší.

„Ale jo!“ nedala se ta elegantní. „Něco se stalo!“

Pervektka v koženém oblečku ukázala na mě. „On... on... zkazil naši magii! Úplně všechnu!“

„Jak by to asi udělal?“ štěkla ta v korzetu. „Je to Tulpan.“

„Jo, Tulpan, kterej ale zná o jeden trik víc než vy,“ usmál jsem se pyšně. „To je fakt celý. Zatímco jste se kuckaly v mém zatemňovacím kouzlu...“

„Chtěl jsi říct ve tvým výbušným prachu, mladej,“ přerušila mě nejstarší žena. „Možná si na nás zapůsobil svoji vytrvalostí, ale náhky ty kejkle už jsme taky zažily.“

„Jak chcete,“ pokrčil jsem rameny. „Nijak zvlášť mi nevadí, že jste mechanismus mojí pasti prokoukly, když jste teď uvnitř. Protikouzelná clona pochází z vězení na Důře. Nedostanete se odsud ani na krok, protože vám tu nefunguje ani jedno zařikávadlo a ani jedno kouzlo.“

Zíraly na mě s otevřenými ústy. První se vzpamatovala ta v sukni. „Takže tos byl opravdu ty ten hlas, co jsme slyšely jednou v noci. Tys tam byl!“

„Ehm, ehm,“ potvrdil jsem a zaradoval se, že se konečně začínají chytat.

„Co od nás chceš?“

„Chci, abyste přestaly s tou nefér nadvládou nad Nivany. Už mají dost vašeho diktátu a okrádání a otročení jenom proto, abyste samy zbohatly. Chtějí, abyste se sbalily a vypadly odsud a přestaly jim brát jejich peníze. Jestli se vám nechce, můžete zůstat tady. Klidně vám pod bariérou budeme házet jídlo, ale dokud nesplníte určité podmínky, nehnete se odsud.“

Pervektka v kombinéze na mě nechápavě zírala. „My že se tady obohacujeme? To máš teda asi špatný informace, chlapče. My ani nedostáváme své podíly!“

„Teď jsem byl s vyjeveným pohledem na řadě já. „Jaké podíly?“

Elegantní žena zaúpěla, jako bych byl příliš hloupý na to, abych měl vůbec právo žít. „Ty blázni si nás najali na práci. Pozvali si nás jako finanční manažerky. Naším úkolem bylo vyřešit problémy s tokem peněz v království. Ty zatracený Nivani nám celou dobu házejí klacky pod nohy. To ti neřekli? A nezapomněli ti říct, že jsme je dostaly ven z dluhů a udržely je nad vodou jenom díky tomu, že jsme je donutily se podřídit? A že se nám podařilo uhlídat jejich nekontrolovaný utrácení až do té doby, než se nám před třema tejdnama někdo připlétl do cesty pokaždý, když jsme chtěly udělat další krok vpřed?“

„Už jsme tady přes dva roky,“ zakňourala ta nejmenší. „Stačilo, aby spolupracovali, a byly bysme tady do půl roku hotový. Smlouva by skončila a stihly bysme to akorát načas.“

„Nebavte se s ním,“ štěkla na kolegyně jejich čarodějka. „Je tu jenom proto, aby nás okradl a vyrázil.“

„Tak to není,“ zatvářil jsem se upřímně ublíženě. „Mluvte dál.“

„Ne za těchhle podmínek,“ postavila si hlavu nejstarší žena. „Ve stavu obležení se s tebou bavit nebudeme.“

Snesl jsem se k zemi a zamířil ke dveřím.

„Nedělejte to, Mistře Skeeve,“ zavolal na mě Zol. „Nesnižte se na jejich úroveň. Ponechte si svou výhodu.“

Doba, kdy jsem poslouchal jeho rady, byla pryč. Mně ten jejich příběh dával smysl. Taky jsem si všiml, že se Nivani od začátku chovají zbaběle a nečestně, snad kromě Korbáčka.

Korbáček! Sáhl jsem si do kapsy a vyndal kouli. Malá postavička tam skákala nahoru a dolů. „Dost! Dost! Dost!“

„Jak ho dostanu ven?“ zeptal jsem se a ukázal jim kouli.

„Stačí uvolnit ochranný kouzlo,“ mávla rukou Pervektka v dlouhých šatech.

Soustředil jsem se a v duchu otevřel malá dvířka na boku skleněné koule. Korbáček najednou stál vedle mě. Pomohl jsem mu získat rovnováhu. Pak se vydal směrem k Pervektkám. Rozběhl jsem se za ním, ale oslepující blesk už jsem nezastavil.

„Hej, stůj!“ zařval jsem.

Příliš pozdě. Korbáček padl před nejstarší Pervektkou na kolena.

„Madam,“ dával se prosebně se sepnutýma rukama, „dovolte, abych se co nejpokorněji omluvil.“

„Co to má znamenat?“ nechápal jsem. „Korbáčku, co to děláš?“

Podíval se na mě. „Vůbec jsem netušil, jak jsme to tady dámám ztěžovali. Nejsme zvyklí dostávat od někoho přímé rozkazy. Řekněme, že... jsme to nepochopili správně.“

„To bych řekla, chlapče!“ kývala hlavou nejstarší Pervektka. „To vaše držgrešlování nás dohánělo k šílenství a... tys řekl, že se omlouváš?“

„Ano, z celého srdce,“ přísahal Nivan. „Udělám cokoli, abych to napravil.“

„No, pro začátek bys mohl říct tady svému najatému ostřelovači, aby se nám přestal motat do businessu,“ navrhla ta v sukni a přešla ke mně. Hřbetem ruky mě praštila do hrudi. „Všechno, co tady děláme, je pro vaše dobro. A vy jste nám skoro znemožnili dostat podmínky smlouvy. My jsme obchodnice. Máme perfektní pověst ve více než třiceti dimenzích – když potřebujete něco vyřešit v co nejkratší době, jsme tu pro vás. A vy tady zničíte práci několika let během pár

tejdnu.“

„Je mi opravdu líto, že došlo k takovému nedorozumění,“ přiznal jsem a třel si bolavé místo. „Dokud jsem neviděl Pervomatic v akci, neuvědomil jsem si, že je to opravdu jen mixér na jídlo. Když na tom ale není nic špatného, proč jste před Nivany skrývaly, co vlastně vyrábějí? Vypadalo to podezřele.“

„Protože jestli sis nevším, tyhle ovce mají morálku kavky obecný,“ vydechla nejstarší žena a svalila se do křesla. „Něco seberou a rozumově si zdůvodní, že to je v pořádku. Až do té doby, než na to někdo přijde. Ale proč jsi nejdřív nepřišel za náma ty a prostě se nás nezeptal, co děláme? Místo aby ses nám pletl do obchodu ve dvou dalších dimenzích?“

Zaslechl jsem za sebou kajicný zvuk, ale nechal jsem to být. Sám jsem se ve svém životě mnohokrát zmýlil a nemusím zničit další pověst jenom proto, abych to tady mohl vysvětlit.

„Dostalo se mi několika rad, které jsem špatně pochopil,“ pokrčil jsem rameny. „Je to všechno moje chyba.“

„Nevěřte mu, že za to všechno může sám, drahé Pervektky,“ vložil se do toho Zol. „Přišel za mnou a já mu nechtěně dal nesprávný směr. Prosím, odpusťte nám všem.“

Podíval jsem se přes rameno. Malý šedivý muž stál ve dveřích se Zajdou a Tanandou na každé straně.

Pervektka v sukni natáhla ukazováček. „Nejste vy Zol lcty?“

Šotek se uklonil. „Těší mě.“

Usmála se, předvedla všechny své čtyřpalcové zuby a její kolegyně z Pervektní desítky ji následovaly. „Máme úplně všechny vaše knihy.“

#

„Omlouvám se za vaši pracovnu,“ řekl jsem, když se Pervektka v sukni chystala načnout džbán vína na připitek na novou spolupráci. „Myslím, že ta změna bude asi trvalá. Už tady nebudete moci nikdy čarovat.“

„Dokud funguje počítač, není to jedno?“ usmála se maličká. „Mimochem, já jsem Caitlin. Trochu jsem se poohlídla v archívech různých dimenzí. Na Tulpana máte všude docela pěknou pověst.“

„Noo, děkuju,“ odpověděl jsem.

Tananda netrpělivě přešlapovala. „Hele, fešáku, pusťš nás dovnitř, nebo nás tu necháš stát a koukat, jak si dáváš do nosu?“

Dvakrát jsem musel projít oslnivým světlem blesků. Jednou jsem skrz ohnivé kouzlo šel ven, abych ho otevřel, pak jsem zase doprovodil své kolegyně dovnitř.

„Tananda je jedna z mých bývalých společníků,“ představil jsem ji. „Zajda je má asistentka.“

Nejvyšší Pervektka se na Zajdu zvědavě dívala. „Nejsi náhodou královna krásy?“

„No, jednou jsem byla,“ přiznala Zajda. „Ale ve skutečnosti jsem účetní.“

„Fakt?“ nestačila se divit Oshleen.

Ted' už si vzpomínám. (Pro ty, kdo vynechali předcházející díl, prosím, vraťte se ke skvělé knize Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas, kterou jistě najdete na pultech nejlepších knihkupců.)

„Já taky. Co si myslíš o jistých investicích ve výrobě?“

„Záleží na seznamu všech úspěchů a neúspěchů dané firmy,“ odpověděla má asistentka a plynule přešla na tajemný jazyk finančníků. „A pohybujeme se v sezóně nebo v celoročních hodnotách?“

Najednou jsem nějak ztratil nit konverzace. Peněžní toky nepatří mezi mé silné stránky.

Vergetta, ta nejstarší Pervektka, výstražně pozvedla prst a dívala se na Glípa. Ten k ní nic zlého netuše nevinně přicupital.

„Nebude znova... no, víte co... že ne?“

„Ale kdepak,“ ujistil jsem ji a v duchu držel palce, abych se nemýlil. Podívali jsme se na sebe s Glípem. Myslím, že jsem v těch jeho velkých modrých očích zahlédl pochopení, že není ten správný čas narušovat křehkou rovnováhu.

„Dobrá. A tebe si pamatuju,“ otočila se na Tanandu. „Ty a pár dalších hromotluků jste nám zhatili plány na Bazaru.“

„To si pište,“ vypnula hrdě hrud' Tananda, „tam se vydírání a lichva nepěstuje.“

Vergetta vzdychla. „Takhle daleko to nemělo dojít. Jenom jsme nabízely služby. Myslíte si, že je jednoduchý uklidit tučt kanceláří a obchodů poté, co se celý den hádáte s věžitelem? Myslíte, že se mi líbí drhnout záchody?“

„A co pět zlatáků týdně?“

„Pervektky si za svoje služby vždycky říkají nejvyšší částku,“ vysvětlil Zol. „Věří, že jejich práce za to stojí. Měli jste jim to dát.“

„To je moc,“ vrtěla hlavou Tananda. „Překazít vám ten business byla jediná správná věc.“

Vergetta mě poplácala po rameni. „Děláš dobře, že se neřídíš radama tohoto malého pána, mladej. Ale to, co si udělal nám, bylo moc mazaný. Klidně bys mohl být Pervekt. A ty taky, zlatíčko.“ Pozvedla svůj pohár, abych ho doplnil.

„Jsem vaším dlužníkem,“ natáhl se Korbáčik pro karafu, aby jí sám dolil. Od té doby, co se dostal ze sněhové koule, se od Vergetty nehnul. „Rád bych vám pomohl napravit ten nepořádek, který jsem zavinil.“

Vergetta nezaváhala. Zamračila se na něj a řekla: „Co se nám povedlo zjistit tady o tvém najatým ostřelovači on je tím panem, co má styky. Potřebujem někde udat všechno to zboží, co jste nám vy dva znemožnili prodávat.“

„Já?“ vypisknul Korbáčik. „Proč?“

„Protože ty sis ho najal, drahouši. Jestli ti může předat nějaký rady, budeš se ho muset zeptat sám.“

Korbáčik na mě obrátil zoufalý pohled. „Pomůžete mi, Mistře Skeeve?“

Sám jsem se cítil v tomhle dobrodružství také vinen takže jsem se na chvilku zamyslel. „A proč ne Bazar?“ navrhl jsem.

„Proč ne?“ zopakovala Vergetta. „Protože tady ta tvoje malá Trollka nám tam zařídila doživotní zákaz.“

„A klidně bych to ještě prodloužila,“ zavrčela Tananda a kočičí oči jí jen žhnuly. „Měls vidět toho monokla, co mi udělala! A chudák Kulík se z toho lízal tejden! Kromě mě nebude mého brášku nikdo mlátit!“

„Ale zákaz máte jenom dvě,“ připomněl jsem jim zamyšleně. „A kromě toho nemusíte mít na Bazaru obchod, abyste tam

mohly prodávat. Znáš Obchodnickou komoru. Když vypíšu soutěž na exkluzivní smlouvu, budou jeden druhého předhánět. Dablu se bude Pervomatic moc líbit a?“

„Magický brejle taky,“ přidala se ostýchavě Monishone, Pervekta v dlouhých šatech. „To je můj vynález.“

„Ale ten název se musí změnit,“ vložila se do toho pohotově Paldina, žena v kostýmku. „Půjdu s váma a budeme vyjednávat. Kdy vyrazíme? Musíme do našich účetnickejch knih zase dostat nějaké černej inkoust.“

„Jakmile to tady dokončíme,“ ujistil jsem ji.

„Mohly sme využít tu čumbednu,“ řekla Oshleen vzdorovitě Zajdě. „Potřebovaly jsme ji. Chtěla jsem ji použít na to, abychom těmhle Nivanům vštěpily trochu zodpovědnosti. Co byste dělali vy, kdyby se každej tvářil, že souhlasí, a pak by se prostě odplížil a udělal stejně, co chce? Pervekti jsou mnohem přímější. Prostě řekneme, co chceme, a když to neudělají, utrheme jim hlavu.“

„Nedělej přede mnou hloupýho,“ povídala Tenobia Glípovi, který soustředěně okusoval nohu stolu. „Dělala jsem v cirkuse krotitelku draků. Jste mnohem inteligentnější, než dáváte znát.“

Zol zaujatě šponoval uši a neváhal, vzal svůj notebook a začal něco ťukat do klávesnice. Zdá se, že je Kolibřík zase v pořádku a v původním stavu. Dokonce má uprostřed nový červený kovový proužek.

„Helejte,“ zkoumala Kolibříka zvědavě Caitlin, „není to náhodou InfoDump číslo 16?“

„Přesně tak,“ rozzářil se Zol. „Jmenuje se Kolibřík.“ Hrdě ho Pervekce půjčil do ruky a začal popisovat všechny jeho vlastnosti. Na oplátku mu ukázala svůj počítač. Všichni jsme si najednou skvěle rozuměli a zapomněli na důvod naší přítomnosti.

Oshleen a Paldina se společně zamýšlely nad účty. Porovnávaly si poznámky s několika dalšími, které se tvářily potěšené. Pak přinesly navržená čísla Vergettě.

„Hmm, to vypadá moc pěkně,“ pokyvovala. „S takovejma plánama můžeme skoro okamžitě vykoupit smlouvy a jít domů. Dokonce i Nivani budou prosperovat, protože manufaktury běží dobře. Už víc než rok jsem se chtěla těch ručníků zbavit.“

„Na jaře bysme mohly bejt doma,“ zasnila se Oshleen.

„Ale co my?“ podíval se zmateně Korbáčik.

Kapitola dvacátá devátá

„Ono to bylo fakt opravdové!“

W. Disney

„Co vy?“ zopakovala Vergetta. „Budete na Nivě sami. Proto jste sem přivedli velkého mocného čaroděje a jeho kámoše, ne?“

„No,“ těkal očima Korbáčik, „poslední dvě léta se tak nějak o všechno starala vaše desítka. Když toho teď necháte a půjdete domů, pak... se zhroutíme. Vrátime se zpátky tam, kde jsme byli. Utopíme se v dluzích.“ Přimhouřené oči měly plné strachu.

„Tak potřebujete novou vládu,“ navrhl jsem. „Takovou, která má páteř.“

„A kdo ji povede?“ ptal se Korbáčik. „Kdo by byl schopný si stoupnout před lidi a říct jim, jak dělat to, co jste předtím dělaly vy?“

Podíval jsem se mu přímo do očí. „Ty.“

Jeho hlas se zvýšil do ještě vyděšenějšího pištění.

„Já?“

Desítka si ho prohlédla od hlavy k patě.

„A proč ne ty?“ uznala Tenobia. „Na Nivana ses choval poměrně asertivně. A ukázal jsi vůdcovský potenciál.“

„Ale ne,“ bránil se rozpačitě Korbáčik. „Takhle neohleduplně se to neříká.“

„U nás jo,“ ujistil jsem ho přesvědčivě. „Ve skutečnosti nazývat něco „průměrným“ je v podstatě urážka. Mohl bys stát u zrodu nové nivanské společnosti.“

„Ach, to nemůžu.“

„Ale můžeš,“ přesvědčoval ho Zol. „Vždyť máš před sebou pervektní vzor. Můžeš vytvořit vládu, na kterou budou všichni Nivané hrdí,“

„Ale ony lidem ubližují a šlapou jim na paty,“ stěžoval si Korbáčik. „Někdo bude muset říct „ne“.“ Korbáčik vypadal vyděšeně. „Nevím, jestli to dokážu.“

„Určitě jo,“ řekl jsem mu.

„Příteli,“ začal Zol povzbudivě. „Potřebuješ v sobě najít zdroj odvahy a síly, který jsi využil, když jsi šel hledat Mistra Skeeva...“

Nivan se zatvářil ještě vystrašeněji. Chytil jsem ho za ruku a odsunul stranou. „Počkat, Zole. Tenhle druh terapie necháme na specialistce v asertivitě.“ Zol se zatvářil zmateně, ale Vergetta se usmála.

„Tak zaprvý, drahouši, si tě vezmu do parády já.“ Vzala mu obličej do dlaní a řekla: „Od zítra znova otevřeme starý výrobní linky, zlato. Starejch řemesel ale budete muset nechat, protože se neprodávají. Začnete vyrábět něco nového, co vynalezly tady naše specialistky.“

„Ale samozřejmě,“ souhlasil Korbáčik, jak nejhlavňatěji mohl na člověka, kterému právě splácla Pervekta svými drápy obličej.

„A mezitím se budeš učit od nás. Naučíme tě, jak myslet jako Pervekt, chodit jako Pervekt, mluvit jako Pervekt, a především... jíst jako Pervekt. Jen si pomysli! Co ti v břiše může nadělat větší paseku než opravdový poctivý pervský jídlo? Jakmile zvládneš hrnec směsi alá Perv, srovnat pár Nivanů, který chtěj utratit tvý prachy za kompletní sadu

loňské sázenek, bude pro tebe úplná hračka. Co tomu říkáš? Půjdu a rovnou uvařím pořádný kotlík nějaké dobroty, co?”

„To je od vás příliš laskavé,“ zalapal po dechu Korbáčik nad představou pervské kuchyně. „Oceňuji, že máte na srdci mou výživu, ale jsem si jistý, že existuje i jiný způsob, jak probudit můj talent...”

„Ale už to nebude to samý, drahoušku. Trochu ti přinesu, jo? Můžeš to tady rovnou sníst. Trvám na tom. Bude ti to moc chutnat.“

Korbáčik vypadal, že svádí nějaký strašně tvrdý vnitřní boj. Kroutil se a škubal, ale Vergetta ho držela pevně. Nakonec si jeho protest našel cestu až k mluvidlům. Vydával podivné nosové zvuky.

„...Nnnn?”

„Cože?”

„...Nnnn... nnn?”

„Neslyším tě!” zavrčela Vergetta a nahnula se blíž. „Co jsi říkal?”

„Nnn... nnn... nne... Ne!” zařval Korbáčik. Vytřeštil oči nad vlastní troufalostí. „Já to dokázal! Já řekl ne!”

Vergetta se lišácky usmála. „Jednou. Zatím jen jednou. Ale zvykneš si.“

„Výborně!” zatleskal Zol. „Vidíš? A až budeš v budoucnu kdykoli potřebovat říci ne, představ si tuto dámu s její báječnou přesvědčivostí.“

„Gratuluju,“ poplácala ho Charilor pochvalně po zádech. „Jseš prezident.“

„Ach, to nemohu. To se musí zkonzultovat s ostatními radami. Třeba by chtěli členové navrhnout nějaký jiný názor?”

„Nikdo s tebou nebude nesouhlasit,“ vložila se do toho Niki. „Jestli jsem se o vás Nivanech něco naučila, tak je to fakt, že když se vám řekne, že se něco musí, prostě to přijmete. Postav se k tomu čelem. Jsi teď u moci.“

Korbáčik se tvářil ohromeně, ale potěšeně. „Jji... já nevím, jak vám všem poděkovat.“

„Ale drahoušku, máš přeci náš účet,“ připomněla mu Vergetta. „Prostě ho zaplatíš. Dej ho na stranu „Mám dáti“ na dnešní nově list v účetnictví.“

„A každému můžete nakoupit moje knihy,“ dodal malý šedivý mužík. „Získáte tak písemný návod na psychickou soběstačnost. Rád poskytnu množstevní slevu.“

##

Korbáčik svolal hromadnou tajnou poradou, aby ohlásil výsledek ranní akce. Většina Nivanů přišla ze zvědavosti, jak to vlastně dopadlo a kdo koho roztrhal. Všichni byli rádi, že je Korbáčik naživu a v pořádku. Nenechal Lučinu chvilku být, pořád se pusinkovali a něco si šeptali. Zajda si povzdychla.

„To je tak romantické,“ opakovala pořád dokola. Nevím proč, ale nějak jsem se kvůli tomu necítil dobře.

Když jsme U Montgomeryho bezpečně usadili všechny vrchní rady a pevně uzavřeli dveře, poděkoval jsem všem za účast.

„Dosáhli jsme s Pervektní desítkou nového porozumění,“ vysvětlil jsem. „Mé přátele asi všichni znáte. Rád bych vám představil naše hosty. Ale ty asi také poznáváte?”

Hlasitě bamf mezi hosty ohlásilo příchod Pervektek. Všichni se okamžitě hrnuli ke dveřím. Kdybychom je kouzelně nezamkli, během pěti vteřin bych přišel o celé publikum.

„Nemáte se čeho bát!” snažil jsem se překřičet panické bečení. „Ode dneška vás povede Nivan. Pervekty se vrátí do role konzultantek, budou mu podřízené. Přesně tak, jak to mělo být od začátku.“

„Ale kdo to bude?” zeptal se Gubín zvědavě, když se nám ho konečně podařilo dostat zpátky na místo. „Který Nivan nás povede?”

„Korbáčik,“ oznámil jsem jim a objal hrdinu dne kolem ramen. „Bude to skvělý vůdce. Byl připraven obětovat se za vaše dobro a je ochoten sloužit vám i nadále, i když už mu nepůjde tolik o život.“

„Ale,“ nafoukla se uraženě Ardrahan, „nám všem nejvíc vyhovuje, když můžeme o všem rovnocenně hlasovat a rozhodovat.“

„Tak to už dál nebude,“ informoval jsem je. „Nefungovalo to. Hlavně kvůli tomu jste se dostali do problémů. Korbáčik shromáždí vaše názory a spravedlivě je porovná, ale konečné rozhodnutí bude na něm. Bude váš vůdce.“

Stalo se přesně, jak Niki předpověděla. Radopřátelé remcali a stěžovali si, ale nakonec souhlasili se vším, co jsme jim řekli. Pervektám se ulevilo. Korbáčik s Lučinou cítili radost i bázeň zároveň, ale byli připraveni to zkusit. Mluví Nivanů, kteří právě přišli o své výsady, se snažili ovlivnit nové vůdce a předložit jim své názory. Já jsem mohl jít domů.

„A je to,“ podal jsem si ruce se Zolem. „Takže se teď vracíte na Šotii?”

„Vlastně ne,“ řekl mi šťastně malý šedivý muž. „Zůstanu tady a budu pozorovat, jak Pervektní desítka pomáhá našemu mladému příteli dostat konečně Parenici zpátky na finanční mapu. Pak se s nimi vrátím na Perv. Chtěl bych je podrobně prostudovat, protože chystám novou knihu. Já jsem OK, ty jsi Pervekt(ní). Až ji dokončím, pošlu vám všem kopie.“

„Už se na ni těším,“ poděkoval jsem mu. „Já se vrátím ke svému studiu. Ještě se musím hodně učit.“

„Jste na dobré cestě,“ ujistil mě Zol. „Vaše moudrost a píle na mě udělaly opravdu velký dojem.“

„Pardon,“ otočil se na mě Korbáčik stydlivě. „Je mi líto, ale ještě vás nemůžeme vyplatit. Niva se musí finančně vzpamatovat a vaše provize by nás dostala zpátky do červených čísel.“

„A co takhle materiální provize?” navrhl jsem.

Korbáčik se zatvářil nejistě, ale kývl. „Dlužíme vám hodně. Co máte přesně na mysli?”

„Je to něco, co už máte,“ vysvětlil jsem. „Chtěl bych váš D–hoplák.“

„Ale vždyť vy ho nepotřebujete,“ nechápal zmatený Nivan. „Dimenzemi už cestovat přeci umíte.“

„To ano,“ uznal jsem, „ale prostě ho potřebuji. Co říkáte?”

Podíval se na ostatní, kteří mu jasně dávali najevo, aby jejich vzácnou hračku nedával z ruky. On ale kývl. „Už nám tady nadělal problémů dost,“ rozhodl se nakonec. „Myslím, že až se naučíme zodpovědnosti, bude ještě dost času na to,

abychom se učili cestovat dimenzemi.“

##

„Díky,“ usmál jsem se a strčil si ho do kapsy. Zajda a Tananda se na mě šibalsky podívaly, protože věděly, že mám ještě jeden v botě.

„Dobře, že ho nebudou mít,“ pokyvovala Loorna hlavou a vytáhla mi ho zpátky z kapsy.

Paldina se ke mně připojila. „Tak jdeme, Skeeve Veliký. Ještě máme před sebou pár Dablů, který musíme oslnit.“

Oshleen ke mně přišla a objala mě tak, až mi praskaly kosti. „Kdybys kdykoli potřeboval kvalitní finanční pomoc, drahouši, neváhej a dej vědět. Máš u nás jednu zdarma.“

„Díky, ale mám nejlepší účetní na světě,“ odpověděl jsem. Zajda ani nestihla znejistět a už se na mě usmívala.

„Prostě až budeš někdy potřebovat zatnout někomu tipec, rády pomůžem,“ nabídla Charilor s vyceněnými zuby.

„Panejo, a kde jste byly před pár tejdny?“ zeptal jsem se nevinně. „Hledal jsem nějakou organizovanou sílu, abych se zbavil pár Pervektek, co chtěly ovládnout další dimenzi.“

Pervektky se rozchechtaly. Mají smysl pro humor.

„Ty jsi ale drzej, mladej,“ kuckala Vergetta smíchy a drtila mi kosti silným stiskem ruky. „Ale vyznáš se. Tak šup, holky, zpátky na hrad. Musíme eště očarovat pár brejlí.“ Mrkla na Korbáčika. „Pojď s náma, drahouši, třeba se něco přiučíš.“

###

Tananda, Zajda a já jsme se tiše vytrahli z narychlo svolané aukce, která probíhala mezi členy Pakelské Marketingové Asociace. Jakmile jsem jim představil Paldinu a její sbírku zboží, které nabízela, nabídky se hrnuly ze všech stran.

Konečně jsem měl příležitost vyzkoušet kouzelné brýle (které se brzy měly přejmenovat) a litoval jsem, že mé nemístné rozhorlení připravilo Háby o tak znamenitý vynález. Byly úžasné a Dablové si to moc dobře uvědomovali. Pervomatic se také prodal během pár vteřin.

Uvolil jsem se, že na Pakle nějakou dobu zůstanu ale jakmile jsem Pracháče a ostatní přesvědčil, že tyhle Pervektky jsou moje kamarádky a jakákoli nepřítomnost jejich směrem se považuje, jako by ji provedli mně samotnému, nikdo už nám nevěnoval pozornost. Docela rád jsem se vytratil, protože jak už jsem říkal, jedna z věcí na Bazaru, které vůbec nepostrádám, je ten hrozný rámus.

Paldina se ke mně přitočila, aby si se mnou ještě podala ruku.

„Nevím, který Pervekt se s tebou kdysi skamarádil,“ pošeptala mi, „ale měl velký štěstí. Doufám, že si toho je vědom.“

Někde uvnitř se mi něco sevřelo. „Já jsem měl štěstí. Je to moc dobrý přítel.“

Venku na ulici, kde se hlasy dabelských obchodníků a zákazníků netříštily o zdi stanů, jsem si konečně oddychl.

„Nechceš si s námi dát ještě na rozloučenou mléčný šejk?“ zeptal jsem se Tanandy.

„Musím se vrátit na Trollii,“ zavrtěla hlavou Tananda a hodila si přes rameno malý batůžek. „Jestli už Kulík neleží ve špitálu s kýlou, bude mě potřebovat jako rozhodčího. Už jsem ho tam s mámou nechala samotného dost dlouho.“

„A já bych se radši měl jít učit,“ uznal jsem a vytáhl si D–hoplák z boty. „Taky jsem svoje knihy nechal dlouho zahálet.“

„Viš, že už ho nepotřebuješ?“ pokyvovala hlavou Tananda. „Už znáš dost dimenzí a kdybys cvičil, klidně by ses místo D–hopláku mohl přemísťovat pomocí kouzla.“

„D–hoplák sice není stoprocentní,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale funguje skoro pořád, což je víc, než bych v tuhle chvíli mohl za sebe slíbit. Jsem hodně unavený. Nechci nic riskovat a ztratit se. A už vůbec nechci mít na svědomí Zajdu.“

„Tak dobře. Opatruj se, fešáku.“

S těmi slovy mi vrazila velkou pusou. Znovu jsem musel litovat, že se stala mojí velkou sestřičkou. Neumím si představit, že bych s některou z nich měl mít jiný vztah. Zajda i Tananda mají můj respekt a dobře vím, že mě v mnohém předčí.

Tananda mrkla na Zajdu. Musel jsem se usmát, protože jsem mezi nimi vycítil sesterskou komunikaci, kterou jsem neuměl přeložit. Ze zkušenosti ale vím, že se do toho nemám motat.

Vytáhl jsem pytel s pěti sty zlatáky a podal ho Tanandě. „Tady máš svůj podíl. Zol svůj odmítl a Zajdě už sem ho vyplatil.“

„Tos nemusel,“ bránila se Tananda.

„Ale jo, prosím.“ K mé velké úlevě odměnu přijala. „A tohle si, prosím, taky vezmi.“

Podal jsem jí další D–hoplák. Podívala se na mě tázavě. Zhluboka jsem se nadechl a pak to ze sebe dostal.

„Kdybys viděla Aahze, dej mu ho, prosím. Řekni... řekni mu, že kdyby se mu hodil a usnadnil cestu ke mně na návštěvu, rád ho někdy uvidím.“

„Nechceš ho ztratit z dohledu, vid?“ mrkla na mě Tananda.

Vrtal jsem se rozpačitě prstem v hlině. „No, asi ne. Teda... jenom kdyby chtěl. To já jsem se od všech ostatních odtáhnul a měl plný kalhoty. Už jsem z toho asi venku. Ale nechám to na něm. Jenom chci, aby věděl... že je kdykoli vítaný. Chybí mi. Studium je dost samotářské zaměstnání.“

„Jen pokračuj. Myslím, že z tebe bude zatraceně dobřej čaroděj.“

Znovu mě pořádně políbila. Vášnivé rozloučení s Trollkou je podobné objetí tornáda.

„A vy se mi taky neztrácejte z dohledu,“ zamávala nám Tananda a zmizela v uličce mezi stánky.

„Ani nápad,“ zamumlal jsem si pod vousy. „Chce to jenom čas.“ Otočil jsem se na Zajdu. „Doufám, že sis na Zola Ictyho nezkazila názor. Je to dobřej chlapík.“

Zajda se usmála. „Ne, řekla bych, že moje pochopení trochu vyzrálo. Pořád ho mám ráda a miluji jeho knížky ale přesunu je do poličky fikce.“

Zazubil jsem se. „Tak jdem?“

„Jasně. Doufám, že Glíp a Pryskyřník zatím od rána nezbořili hospodu.“

##

Tananda odemkla dveře a vešla do tmavé předsíně. Čekal jsem, až se otočí, a pak jsem vstal. Na chvilku ztuhla, ale pak se uvolnila.

Přišla ke mně, sáhla do kapsy a podala mi D–hoplák. „Tohle je pro tebe, Aahzi,“ usmála se.

Přijal jsem ho s nechápavým pohledem. „A co má mladej?“

„Ten samej co předtím. Tohle je jeho odměna za pomoc Nivanům – jeho celá odměna. Dal mi ho a požádal mě, abych ti ho předala.“

„A na co?“ zabručel.

Tanda naklonila hlavu. „Seš dost chytřej, aby ti to došlo. Chybíš mu.“

Zvedl jsem obočí. „Kecy. Jak se mu vedlo?“

„Zvládnul to,“ ujistila mě Tananda. „Zvládnul to dokonce skvěle. Je to dobrý kluk. Ty to víš. Sám jsi ho viděl. Přivedla jsem tě tam včas, zrovna když chystal ohňostroj.“

„To jo,“ ušklíbl jsem se a škodolibě vzpomínal, jak všech deset Pervektek honilo toho mazanýho draka a pak se nechalo chytit do vlastního kouzla. „Vedl si dobře.“

„Vedl si víc než dobře a ty to dobře víš, Aahzi,“ popichovala mě Tananda.

„Neviděl mě, vid?“

„Ne.“

„To je dobře,“ vzdychl jsem a dal si nohy na gauč. Zaklonil jsem se a ruce si sepnul za hlavou. „Když už nejsem jeho učitel, neznamena to, že on není můj žák.“

„No, radši bych měla jít za rodinou,“ uchichtla se Tanda. „Mám v pokoji napůl sbalený kufr. Doufám, že je Kulík ještě vcelku. Počkej, až mu budu vyprávět, jak se Skeeve skamarádil s těma ženskejma, co nám před několika měsíci daly takovou nakládačku. Hele, dávej na sebe pozor, Aahzi.“

Objala mě a dala mi pus. Pak zamířila do svého pokoje. Nalil jsem si víno a opřel se, abych se ještě chvíli díval do stropu. D–hoplák. Mladej dobře ví, jak poslat vzkaz. Zajímalo by mě, jestli ho v tomhle vůbec někdy trumfnu.

Proud myšlenek přerušilo zaklepání na dveře. Otevřel jsem, ale zůstal částečně schovaný za rohem. Ani na Bazaru není opatrnosti nikdy dost.

Venku stál hubený človíček s modrým obličejem a prošeďivými vlasy. Takovou rasu jsem ještě neviděl, ale vymahače dluhů poznám na první pohled.

„Hledám Velikého Skeeve,“ oznámil mi návštěvník.

„Ten tady není.“

„Je tohle jeho poslední známá adresa?“

„Na takový otázky neodpovídám, a zvlášť lidem, který neznám,“ zavrčel jsem a předvedl mu všechny svoje zuby.

Mužík polknul, ale sebral odvahu.

„On ale dluží přes tři sta tisíc zlatáků, a jestli je nevrátí,“ uzavřel s upířským úšklebkem a palcem ukázal za sebe, kde stál párek fakt velkých ranářů, kterých jsem si předtím nevšiml, „mí vymahači si na něj rádi osobně posvítí.“

Robert Asprin

Robert (Lynn) Asprin se narodil v roce 1946. Napsal několik samostatných románů, jako je „Cold Cash War“, „Tambu“, „Války hmyzu“ a také „Ilustrované příběhy Duncana a Malloryho“. Nejznámější je Bob však svými sériemi „Mýtická dobrodružství Aahze a Skeeve“, romány o „Phulovi“ a nedávno dokončenými romány „Time Scout“, které napsal s Lindou Evans. S Lynn Abbey se také podílel na rekordy trahajícím „Světě zlodějů“. Nejnovější dílo se jmenuje „License Invoked“ a spolupracoval na něm s Jody Lynn Nye. Děj je zasazen do francouzské čtvrti New Orleans, kde v současné době autor žije.

Jody Lynn Nye

Jody Lynn Nye má na seznamu nejdůležitějších činností rozmazlování koček. Publikovala 25 knih, např. „Advanced Mythology“, která je čtvrtým nejnovějším dílem její fantasy série „Mythology“ (se Skeevoými dobrodružstvími nemá nic společného). Dále má na kontě tři sci-fi romány, čtyři knihy ve spolupráci s Anne McCaffrey včetně „The Ship Who Won“. Dále se podílela na humorné antologii o matkách „Nezapomeň si skafandr, drahoušku!“, „The Dragonlovers Guide to Pern“, „The Visual Guide to Xanth“ a napsala také přes sedmdesát povídek. Bydlí na severozápadě Chicaga se dvěma kočkami a manželem Billem Fawcettem, který je také spisovatelem a vydavatelem.

Robert Asprin a Jody Lynn Nye

PERVEKCE nebo PERFERZE

aneb

Mýtus při tom nesmí chybět

Z anglického originálu

MYTH ALLIANCES

přeložila Helena Emmerová

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s.,

výrobní oddělení

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus
jako svou 241. publikaci
Plzeň 2005, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 185 Kč

ISBN 80-86481-90-5